

คู่มือการจัดการแข่งขัน แบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ

สำนักการกีฬา กรมพลศึกษา

คำนำ

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นองค์กรที่มีภารกิจในการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา และการพัฒนาบุคลากร โดยหนึ่งในโครงการที่จัดขึ้นเพื่อตอบสนองภารกิจดังกล่าวข้างต้นก็คือ การจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติขึ้นเป็นประจำต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนคนพิการทั่วประเทศได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬากันอย่างทั่วถึงและเสมอภาค พัฒนาสมรรถภาพทางกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และการเรียน ได้รู้จักแสดงออกและแสดงความสามารถในเชิงกีฬา รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้จักความมีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย อีกทั้งเพื่อส่งเสริมประสบการณ์ในการแข่งขันกีฬาให้กับนักเรียนคนพิการ พร้อมทั้งจะพัฒนาไปสู่การแข่งขันกีฬาคคนพิการในระดับสูงและระดับนานาชาติต่อไป

ทั้งนี้ กรมพลศึกษา ได้จัดทำหนังสือ “คู่มือการจัดการแข่งขันกีฬาแบบมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ” เพื่อเป็นการเผยแพร่หลักการและขั้นตอนการดำเนินการในการจัดการแข่งขันให้กับโรงเรียน สถานศึกษา และหน่วยงานสำหรับคนพิการได้นำไปศึกษา พร้อมทั้งนำไปปรับปรุงและพัฒนาให้สอดคล้องกับสถานการณ์และปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การจัดการแข่งขันบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รวมถึงเป็นไปตามมาตรฐานที่กรมพลศึกษากำหนด

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ “คู่มือการจัดการแข่งขันกีฬาแบบมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ” จะเป็นแนวทางให้แก่โรงเรียน สถานศึกษา และหน่วยงานสำหรับคนพิการ ที่จะได้นำหลักการและความรู้ต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาการจัดการแข่งขันต่อไป

(นายวินิตย์ จันทร์มนตรี)

ผู้อำนวยการกลุ่มกีฬารุ่นพื้นฐาน

รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักการกีฬา

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
บทที่ 1 บทนำ	1
ประวัติกีฬาเบดมินตัน	3
ประวัติการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการในประเทศไทย	4
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกีฬา	9
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคนพิการ	28
บทที่ 2 กระบวนการจัดการแข่งขัน-ขั้นเตรียมการ	35
การประสานงานกับจังหวัดเจ้าภาพ	37
การสำรวจสนาม	46
ระเบียบการแข่งขัน	58
การจัดการผู้ตัดสิน	76
บทที่ 3 กระบวนการจัดการแข่งขัน-ขั้นดำเนินการ	85
การประชุม	85
ด้านพิธีการ	91
การจัดการแข่งขัน	97
บทที่ 4 กระบวนการจัดการแข่งขัน-ขั้นสรุปประเมินผล	140
ประโยชน์ของการประเมินผล	143
รูปแบบของการประเมินผล	145
บรรณานุกรม	150
คณะผู้จัดทำ	154

บทนำ

รัฐบาลไทยได้เล็งเห็นความสำคัญของการกีฬาที่มีต่อการพัฒนาคุณภาพของทรัพยากรบุคคลของประเทศทั้งในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตการสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพที่ดี ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้เป็นค่านิยม เกิดความสมานฉันท์ของคนในชาติ การสร้างความภาคภูมิใจ สร้างแรงบันดาลใจ สร้างรายได้ อาชีพ และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2555: ก)

กีฬา เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนากำลังคนให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีระเบียบวินัย และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เป็นสื่อกลางในการแสดงออกซึ่งความมีน้ำใจนักกีฬา ความเป็นมิตร และความสมัครสมานสามัคคี รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ซึ่งคุณค่าหรือประโยชน์ที่ได้รับ จะทำให้บุคคลมีความพร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคมประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ด้วยเหตุดังกล่าวในทุกรัฐบาลที่ผ่านมาจึงถือเป็นนโยบายสำคัญในการส่งเสริมให้คนในชาติออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อที่จะได้บุคลากรที่มีสุขภาพและสมรรถภาพดี มีระเบียบวินัย รู้จักเคารพกฎ กติกา มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงาน เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ (พิรศักดิ์ วิลัยรัตน์. 2559: ออนไลน์)

คนพิการ เป็นประชากรกลุ่มหนึ่งในสังคมไทยปัจจุบันที่มีข้อจำกัดหรืออุปสรรคในการดำเนินชีวิตและทำกิจกรรมต่างๆ ในสังคม ซึ่งมีสาเหตุจากความผิดปกติของความบกพร่องทางร่างกาย อารมณ์ สังคม หรือจิตใจ ที่ส่งผลให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตในลักษณะเช่นเดียวกับบุคคลปกติได้ ทั้งการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้

สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่าง
บุคคลทั่วไป

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญ
ในการที่จะส่งเสริมให้คนพิการได้มีโอกาสออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา จึงได้จัดให้
มีการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี
เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนคนพิการได้รู้จักออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา
เพื่อที่จะนำไปสู่การพัฒนาสมรรถภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมให้ดี
ยิ่งขึ้น อีกทั้งการกีฬาจะช่วยพัฒนาให้นักเรียนคนพิการเป็นบุคคลที่มีระเบียบวินัย
มีความสามัคคี มีความรับผิดชอบ และรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ใน
ชีวิตประจำวัน และประการสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นการพัฒนามาตรฐานการกีฬา
สำหรับนักเรียนคนพิการให้สูงขึ้น ทดเทียมนานาชาติและนำไปสู่
การแข่งขันในระดับนานาชาติต่อไป

กีฬาแบดมินตันในกลุ่มคนพิการ กำลังได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
ซึ่งเป็นผลพวงมาจากการที่นักกีฬาแบดมินตันคนพิการจากประเทศไทยไปคว้า
แชมป์โลกได้ถึง 2 ประเภท ในการแข่งขันรายการ BWF Para Badminton World
Championship 2013 ที่เมืองดอร์ทมุนด์ ประเทศเยอรมนี โดยในประเภทวีลแชร์
คู่ผสม จักรินทร์ หอมหวาน และ สุจิรัตน์ ปุกคำ และในประเภทยืนแข่งขัน
คู่ผสม อติศักดิ์ แสงอารยกุล และ นิภาดา แสนสุภา จึงทำให้เหล่านักกีฬานักเรียน
คนพิการได้แรงบันดาลใจและให้ความสนใจในกีฬาแบดมินตันคนพิการมากขึ้น
โรงเรียนและสถานศึกษาต่างๆ ให้ความสำคัญในการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน
เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ด้วยเหตุนี้ ผู้จัดทำคู่มือการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการ
แห่งชาติ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สนใจทั้งในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา และประชาชน
ผู้สนใจใช้เป็นเอกสารอ้างอิงในการศึกษา ค้นคว้า และเป็นแนวทางในการจัดการ
แข่งขันกีฬาแบดมินตันสำหรับนักกีฬาคนพิการ รวมถึงเป็นแบบแผนและแนวทาง
ให้กับข้าราชการและเจ้าหน้าที่พลศึกษาทั่วประเทศในการจัดการแข่งขันกีฬา
แบดมินตันสำหรับนักกีฬาคนพิการ เพื่อพัฒนามาตรฐานการจัดการแข่งขัน
สร้างความเข้าใจและให้ความรู้ พร้อมทั้งเป็นการให้ความสำคัญกับการกีฬาและ

การออกกำลังกายของคนพิการ ซึ่งถือได้ว่าเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับบุคคลปกติทั่วไป อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในบุคคลผู้พิการ การชมและเชียร์แบดมินตันคนพิการอย่างสนุกสนาน รวมถึงส่งเสริมวงการกีฬาแบดมินตันคนพิการให้พัฒนาก้าวหน้าและยั่งยืนต่อไป

ประวัติกีฬาแบดมินตัน

กีฬาแบดมินตัน (Badminton) ตามประวัติศาสตร์ที่ผ่านมายังไม่มีหลักฐานที่ระบุแน่ชัดถึงความเป็นมาของกีฬาประเภทนี้ มีเพียงแต่หลักฐานจากภาพสีน้ำมันที่ค้นพบในช่วงปลายทศวรรษที่ 17 ที่สามารถยืนยันได้ว่า กีฬาแบดมินตันเล่นกันแพร่หลายในพระราชวังของราชสำนักต่างๆ ในทวีปยุโรป

ในปี พ.ศ. 2416 นายทหารอังกฤษที่ไปประจำการอยู่ที่เมืองพูน่า (Poona) ประเทศอินเดีย นำการเล่นดีลูกขนไก่กลับไปประเทศอังกฤษและเล่นกันอย่างกว้างขวาง ณ คฤหาสน์แบดมินตัน (Badminton House) เกมกีฬาดีลูกขนไก่เลยถูกเรียกว่า **แบดมินตัน** ตามชื่อคฤหาสน์ของดยุคแห่งบิวฟอร์ดตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

จนกระทั่งปี พ.ศ. 2436 ได้มีการจัดตั้ง สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย อังกฤษ ถือเป็นสมาคมแบดมินตันแห่งแรกของโลก ทางสมาคมฯ ได้ตั้งกฎเกณฑ์ของสนามมาตรฐานขึ้น คือ กว้าง 22 ฟุต ยาว 45 ฟุต ซึ่งเป็นสนามขนาดมาตรฐานประเภทคู่ที่ใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. 2477 สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย เป็นผู้ดำเนินการก่อตั้ง สหพันธ์แบดมินตันระหว่างประเทศ โดยมี 8 ชาติเข้าร่วมเป็นสมาชิก คือ แคนาดา, เดนมาร์ก, ฝรั่งเศส, ไอร์แลนด์, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, สกอตแลนด์ และเวลส์ ปัจจุบันมีประเทศที่อยู่ในเครือสมาชิกกว่า 60 ประเทศ

กีฬาแบดมินตันเริ่มเข้าสู่ประเทศไทยประมาณปี พ.ศ. 2456 จากนั้นให้หลังอีก 8 ปี สโมสรกลาโหมได้จัดแข่งขันแบดมินตันทั่วไปขึ้นเป็นครั้งแรก ปรากฏว่า ทีมแบดมินตันบางขวางนนทบุรี (โรงเรียนราชวิทยาลัยบางขวางนนทบุรี) สามารถคว้าแชมป์ได้ทุกประเภท

ในปี พ.ศ. 2494 สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดย พระยาจินดารักษ์ มี 7 สโมสรเข้าร่วมเป็นสมาชิก คือ สโมสรสมานมิตร, สโมสร บางกอก, สโมสรนิวบอย, สโมสรยูนิต์, สโมสร ส.ธรรมภักดี, สโมสรสิงห์อุดม และสโมสรศิริบำเพ็ญบุญ และในปี เดียวกันนี้ สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ก็ได้สมัครเข้าเป็นสมาชิก ของ สหพันธ์แบดมินตันนานาชาติ โดยในวงการแบดมินตันของประเทศไทยได้ยกย่อง นายประวัติ ปัตตพงศ์ (หลวงธรรมบุญฉกร) เป็นบิดาแห่ง วงการแบดมินตันไทย

ประวัติการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการในประเทศไทย

กีฬาคนพิการ มีความเป็นมาเช่นเดียวกับกีฬาของคนปกติทั้งในประเทศ และประเทศอื่นๆ ทั่วโลก กล่าวคือ เป็นการจัดกิจกรรมอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริม สุขภาพและพัฒนาศักยภาพทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคม อีกทั้งยังช่วย พัฒนาให้เป็นบุคคลที่มีคุณธรรม มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และรู้จักการใช้ เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ต่อมา การเล่นกีฬาของคนพิการจึงนำไปสู่การแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ บางคนสามารถยึดการเล่นกีฬาเป็นอาชีพได้ จึงนับได้ว่ากีฬาคนพิการเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่มีส่วนพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการได้เป็นอย่างดี และมีความก้าวหน้าในการ ดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

จุดเริ่มต้นของกีฬาคอนฟิดการ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลากรตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด้วยการส่งเสริมและเผยแพร่การพลศึกษาและการกีฬาให้กับนักเรียน นักศึกษา เยาวชน และประชาชนทุกระดับทั่วประเทศ กีฬาคอนฟิดการถือเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่กรมพลศึกษาให้ความสำคัญในการส่งเสริม เห็นได้จากการส่งนักกีฬาคอนฟิดการเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ ในต่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการในประเทศอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการส่งเสริมให้คนฟิดการได้รู้จักการออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสมรรถภาพทางกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคมของคนฟิดการด้วย อีกทั้งการเล่นกีฬาจะช่วยพัฒนาให้คนฟิดการเป็นบุคคลที่มีระเบียบวินัย มีความสามัคคี มีความรับผิดชอบ และรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และประการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการ คือ เป็นการปรับปรุงมาตรฐานกีฬาสำหรับคนฟิดการให้มีมาตรฐานสูงยิ่งขึ้น และสามารถเข้าร่วมการแข่งขันกับนานาชาติประเทศอีกด้วย

กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของคนฟิดการในการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงได้วางเป้าหมายการส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการแห่งประเทศไทยขึ้น โดยกำหนดให้จังหวัดต่างๆ หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพตามมติของการกีฬาแห่งประเทศไทยที่ให้ถือเป็นหลักเกณฑ์ภายหลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาแห่งชาติแล้ว ให้จังหวัดที่เป็นเจ้าภาพจัดให้มีการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการ และกีฬาสเปเชียลโอลิมปิก

การจัดการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการ ได้เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2518 ศาสตราจารย์ นายแพทย์บุญสม มาร์ติน อธิบดีกรมพลศึกษาในสมัยนั้น ได้รับการสนับสนุนด้านงบประมาณจากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ให้จัดการแข่งขันกีฬาคอนฟิดการชนิดต่างๆ โดยจัดการแข่งขัน ณ บริเวณสนามกีฬาแห่งชาติ มีนักกีฬาคอนฟิดการเข้าร่วมการแข่งขัน 191 คน ใน 4 ชนิดกีฬา คือ ว่ายน้ำ, กรีฑา, เทเบิลเทนนิส และยิงธนู

จากนั้นเว้นระยะไป 3 ปี จึงได้เริ่มจัดการแข่งขันขึ้นใหม่ในปี พ.ศ. 2522 ณ บริเวณสนามกีฬาแห่งชาติ มีนักกีฬาคอนฟิดการเข้าร่วมการแข่งขัน 277 คน

งบประมาณจัดการแข่งขันได้รับการสนับสนุนจาก สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ เอกชน และผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาค กีฬาที่จัดมี 5 ชนิด คือ กรีฑา, ว่ายน้ำ, ยิงธนู, เทเบิลเทนนิส และแบดมินตัน ต่อมาในปี พ.ศ. 2524 ประชาชนเริ่มเห็นความสำคัญของการแข่งขันกีฬาคนพิการมากขึ้น จึงได้ขยายการแข่งขันออกไปสู่ส่วนภูมิภาค คือ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดสงขลา รวมทั้งกรุงเทพมหานคร รวมเป็น 4 จังหวัด

การแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการระหว่างโรงเรียน เริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2539 นายสมวงศ์ ศรีสมวงศ์ นายกสมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย ในฐานะรองอธิบดีกรมพลศึกษาในสมัยนั้น ซึ่งดูแลรับผิดชอบงานของสำนักงานการกีฬา ได้มีโครงการที่จะพัฒนากีฬาคนพิการในระดับนักเรียน เพื่อทดแทนหรือเสริมให้นักกีฬาคนพิการในระดับนานาชาติมากยิ่งขึ้น ตลอดจนเปิดโอกาสให้นักเรียนคนพิการในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา จึงได้มอบหมายให้สำนักงานการกีฬา กรมพลศึกษา จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ประจำปี พ.ศ. 2539 ณ บริเวณสนามกีฬาแห่งชาติ ปทุมวัน จัดการแข่งขันกีฬา 5 ชนิด คือ กรีฑา, ว่ายน้ำ, โกลบอล, วีลแชร์บาสเกตบอล และวีลแชร์เทนนิส โดยได้จัดให้มีการแข่งขันควบคู่ไปกับการแข่งขันกีฬานักเรียนระหว่างโรงเรียน

ต่อมาในปีการศึกษา 2542 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติเป็นหลักการเกี่ยวกับการกำหนดเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย และถือเป็นมติว่า จังหวัดที่ได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ จะต้องรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในปีนั้นๆ ต่อเนื่องไปด้วย

ในปี พ.ศ. 2543 กรมพลศึกษา จึงได้หันมาจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย (ในปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น “การแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ”) ประจำปีขึ้นอย่างเต็มรูปแบบ โดยจัดการแข่งขันในรูปแบบของมหกรรมกีฬาคนพิการ

การแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย ได้มีการพัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับ ในปี พ.ศ. 2550 มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬานักเรียนคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันรวมทั้งสิ้น 58 โรงเรียน มีนักกีฬาและเจ้าหน้าที่ 2,365 คน

ปี พ.ศ. 2551 มีนักกีฬานักเรียนคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย จำนวนทั้งสิ้น 2,364 คน รวมไปถึงเจ้าหน้าที่และผู้เกี่ยวข้องอีกจำนวนทั้งสิ้น 152 คน

ปี พ.ศ. 2552 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 2-6 มีนาคม 2552 ณ จังหวัดสุโขทัย ภายใต้ชื่อ “เมืองพระร่วงเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 10 ชนิด มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 58 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 2,423 คน

ปี พ.ศ. 2553 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 11 ระหว่างวันที่ 5-9 มีนาคม 2553 ณ จังหวัดสุรินทร์ ภายใต้ชื่อ “เมืองช้างเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 10 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, วอลเลย์บอล, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, บอคเซีย และว่ายน้ำ มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 61 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 2,546 คน

ปี พ.ศ. 2554 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 12 ระหว่างวันที่ 3-8 กุมภาพันธ์ 2554 ณ จังหวัดเพชรบุรี ภายใต้ชื่อ “เมืองเพชรเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 10 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, วอลเลย์บอล, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, บอคเซีย และว่ายน้ำ มีกีฬาวิลแชร์แฮนด์บอลเป็นกีฬาสาธิต มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 63 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 2,476 คน

ปี พ.ศ. 2555 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 1-6 มีนาคม 2555 ณ จังหวัดอุบลราชธานี ภายใต้ชื่อ “อุบลราชธานีเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 10 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, วอลเลย์บอล, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, บอคเซีย และว่ายน้ำ มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 64 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 2,466 คน

ปี พ.ศ. 2556 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 14 ระหว่างวันที่ 1-6 มีนาคม 2556 ณ จังหวัดแพร่ ภายใต้ชื่อ “เมืองแพร่เกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 11 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, บอคเซีย, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, วอลเลย์บอล, วอลเลย์บอลชายหาด และวูตวูตวูต มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 60 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้นกว่า 2,500 คน

ปี พ.ศ. 2557 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 15 ระหว่างวันที่ 1-6 มีนาคม 2557 ณ จังหวัดเพชรบูรณ์ ภายใต้ชื่อ “เมืองมะขามหวานเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 11 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, บอคเซีย, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, วอลเลย์บอล, วอลเลย์บอลชายหาด และวูตวูตวูต มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 64 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 2,757 คน

ปี พ.ศ. 2558 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 16 ระหว่างวันที่ 2-7 มีนาคม 2558 ณ จังหวัดเชียงราย ภายใต้ชื่อ “เชียงรายเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 11 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, บอคเซีย, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, วอลเลย์บอล, วอลเลย์บอลชายหาด และวูตวูตวูต มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 66 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้นกว่า 2,872 คน

ปี พ.ศ. 2559 จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ระหว่างวันที่ 1-6 มีนาคม 2559 ณ จังหวัดนครศรีธรรมราช ภายใต้ชื่อ “นครศรีธรรมราชเกมส์” จัดแข่งขันกีฬา 11 ชนิด ได้แก่ กรีฑา, โกลบอล, เซปักตะกร้อ, เทเบิลเทนนิส, บอคเซีย, เปตอง, แบดมินตัน, ฟุตซอล, วอลเลย์บอล, วอลเลย์บอลชายหาด และวูตวูตวูต มีกีฬาฟุตบอล (พิการทางสมอง) และเชียร์ลีดดิ้ง (พิการทางหู) เป็นกีฬาสาธิต มีโรงเรียนและสถานศึกษาสำหรับคนพิการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน จำนวน 70 แห่ง รวมนักกีฬาและเจ้าหน้าที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้นกว่า 2,676 คน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกีฬา

การกีฬามีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลหลายประการ กีฬาเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่จะพัฒนาคนในชาติให้เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีจิตใจสดชื่น แจ่มใสร่าเริง ซึ่งเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ กีฬาเป็นสิ่งที่ส่งเสริม สร้างสรรค์ให้เกิดคุณธรรม สามัคคีธรรมของประชากรทั่วโลกได้เป็นอย่างดี (ประนัย จันทประดิษฐ์. 2524: 11)

ความหมายของการกีฬา

สลัสเซอร์ (Slusher. 1967: 8) กล่าวว่า กีฬา เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่จะทำให้คนมีทั้งความสนุกสนานและความเศร้าเสียใจ

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2525: 4) กล่าวว่า กีฬา เป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เล่นเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถและสวยงาม ด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายในเวลาว่างให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่วางไว้ โดยไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่น

ประเภทของกีฬา

จรินทร์ ธาณิรัตน์ (2525: 3) กล่าวว่า การจำแนกประเภทของกีฬา มีแนวคิดหลายทางด้วยกัน เช่น จำแนกตามลักษณะของผู้เล่น ตามลักษณะของผู้จัด ตามลักษณะของการเล่น ดังนี้

ประเภทของกีฬาที่ยึดหลักการจำแนกตามลักษณะของผู้เล่น ได้แก่

1. กีฬาสมัครเล่น (Amateur Sport) ได้แก่ กีฬาประเภทที่ผู้เล่นมีเจตนาหรือตั้งใจเล่นเพื่อมุ่งหวังให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยมีได้มุ่งหวังสินจ้างรางวัลหรือค่าตอบแทนใดๆ จากการเล่นนั้นๆ

2. กีฬาอาชีพ (Professional Sport) ได้แก่ กีฬาประเภทที่ผู้เล่นมีเจตนาหรือมุ่งหวังจะหารายได้เพื่อการเลี้ยงชีพ

ประเภทของกีฬาที่ยึดหลักการจำแนกตามลักษณะของผู้จัด ได้แก่

1. กีฬาแข่งขันเพื่อความชนะเลิศ (Top Sport) ได้แก่ กีฬาที่จัดขึ้นเพื่อแข่งขันโดยมุ่งหวังผลทางประสิทธิภาพสูงสุดทางการกีฬาหรือความเป็นเลิศในการกีฬา

2. กีฬามวลชน (Mass Sport) ได้แก่ กีฬาที่จัดขึ้นเพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ได้มีโอกาสเล่นอย่างทั่วถึง เป็นการให้โอกาสและเสริมสภาพอย่างเท่าเทียมกัน โดยมุ่งหวังที่จะส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชนส่วนใหญ่เป็นหลัก

ประเภทกีฬาที่ยึดหลักการจำแนกตามลักษณะของการเล่น ได้แก่

1. กีฬาประเภทเดี่ยว (Individual Sport) ได้แก่ กีฬาที่เล่นคนเดียว สามารถแสดงความสามารถได้เฉพาะรายบุคคล

2. กีฬาประเภทคนต่อคน (Dual Sport) ได้แก่ กีฬาที่มีการต่อสู้หรือแข่งขันระหว่างคนต่อคน

3. กีฬาประเภทคู่ (Double Sport) ได้แก่ กีฬาที่เล่นสองคนเป็นคู่ จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กัน

4. กีฬาประเภททีม (Team Sport) ได้แก่ กีฬาที่เล่นเป็นชุด อาจจะ เป็นชุดละ 5 คน 11 คน หรือ 15 คน แล้วแต่ชนิดของกีฬา ซึ่งต้องยึดหลัก ความสัมพันธ์ในการเล่นเป็นทีม

การจำแนกประเภทกีฬาตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) ได้จำแนกประเภทของกีฬาตามจุดมุ่งหมายของการส่งเสริมไว้ 3 ประเภท คือ

1. กีฬาขั้นพื้นฐาน หมายถึง ทักษะที่เป็นพื้นฐานถูกต้องตามแบบฉบับ กีฬาแต่ละชนิด ซึ่งผู้เล่นจะต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะและความสามารถเพื่อนำไปใช้ในขั้นสูงต่อไปภายหลัง

2. การกีฬาเพื่อสุขภาพ หมายถึง การใช้หลักทางการกีฬาและการออกกำลังกายที่ถูกวิธีในการส่งเสริมพัฒนาสุขภาพของแต่ละบุคคล เพื่อให้มีชีวิตอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข เช่น สวมสุขภาพ การออกกำลังกาย ประกอบดนตรี การเดิน-วิ่งเพื่อสุขภาพ การเต้นแอโรบิค เป็นต้น

3. การกีฬาเพื่อการแข่งขัน หมายถึง การพัฒนาคุณภาพของนักเรียน หรือผู้ที่มีความสามารถดีเด่นทางการกีฬา ให้ได้รับโอกาสในความเป็นเลิศทางการกีฬา

ลักษณะที่สำคัญของกีฬา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2525: 7-10) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของกีฬาไว้ดังต่อไปนี้

1. กีฬามักจะมีพิธีหรือสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์สำหรับการแข่งขันที่มีการปฏิบัติเป็นประจำ เช่น มีการร้องเพลงชาติก่อนหรือหลังการแข่งขัน หัวหน้าชุดผู้ฝึกสอน หรือผู้เล่นของแต่ละฝ่ายมีการทักทายหรือจับมือก่อนและหลังการเล่นหรือแข่งขัน

2. กีฬาเป็นกิจกรรมที่มีสถานที่เล่นซึ่งจัดไว้โดยเฉพาะสำหรับกีฬาในแต่ละประเภทนั้นๆ เช่น สนามฟุตบอล สนามบาสเกตบอล สระว่ายน้ำ สนามกรีฑา เป็นต้น และตามปกติแล้วกีฬาแต่ละประเภทจะมีกฎกติกาการเล่นที่แน่นอน รวมทั้งมีการกำหนดระยะเวลาของการเล่นไว้อย่างชัดเจนด้วย ซึ่งอาจจะเป็นในเรื่องระยะเวลาหรือจำนวนเกมของการเล่นก็ได้

3. กีฬามีมาตรการ กฎระเบียบที่เป็นพิธีรีตองเป็นจำนวนมากและค่อนข้างจะเป็นระบบสถาบัน คือ มีหน่วยงานที่เป็นผู้รักษามาตรการต่างๆ ให้เป็นไปตามกฎและระเบียบที่ได้วางไว้ เช่น มืองค์การระหว่างชาติที่รับผิดชอบดูแลเพื่อให้การกีฬาทั้งประเภทสมัครเล่นและอาชีพให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่ได้วางไว้

4. กีฬามีลักษณะเป็นสถาบันสังคมอย่างหนึ่ง สถาบันสังคมนี้นี้ประกอบไปด้วยองค์การของสังคมซึ่งจัดดำเนินการ ควบคุมกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการกีฬา เช่น ชมรมการกีฬา ชุดแข่งขัน องค์การบริหารการกีฬา ทั้งในระดับชาติและระหว่างชาติ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสถาบันสังคมทั้งสิ้น

5. กีฬาต้องอาศัยหลักการทางด้านวิชาการ ความรู้ ทักษะ และอุปกรณ์ที่มากกว่าในระดับที่สูงกว่าเกม หลักวิชาการเหล่านี้อาจจะแบ่งเป็น 2 พวกใหญ่ๆ คือ หลักวิชาการของการกีฬาโดยตรง และหลักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา หลักวิชาการของการกีฬาโดยตรงนั้น ได้แก่ (ก) ความรู้ที่จำเป็นและสำคัญในการกีฬา เช่น กฎ กติกา กลวิธีการเล่น (ข) ทักษะที่จำเป็นและสำคัญของการกีฬา เช่น การรับ การส่ง การยิง การป้องกัน (ค) ลักษณะของสถานที่และอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเล่น เช่น ลูกบอล เครื่องแต่งกาย สนามเล่น

6. กีฬามีข้อบ่งชี้หรือระดับของการศึกษา ทั้งนี้เพราะว่า ในกีฬานั้น มีความจำเป็นจะต้องมีความรู้ ทักษะ ตลอดจนกลวิธีในการเล่นต่างๆ ในระดับสูง การที่จะได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้ ผู้เล่นจะต้องได้รับการสอนและการเรียนรู้ที่เป็นพิธีรีตอง จากผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และใช้เวลาในการเรียนและฝึกฝนที่นานพอสมควร จึงจะสามารถเล่นได้

7. กีฬามีหลักและวิธีการปฏิบัติอย่างเป็นพิธีรีตอง และเขียนไว้ทั้งที่เป็น ลายลักษณ์อักษร และที่เป็นที่เข้าใจกันมากกว่าในเกมโดยทั่วไป และในกีฬามีระเบียบ และข้อบังคับที่มีความเข้มงวดมากกว่าในเกม

8. ลักษณะที่สำคัญยิ่งกว่ากีฬา คือ ผู้เล่นจะต้องมีทักษะและความสามารถ ทางด้านร่างกายสูง ซึ่งเป็นลักษณะที่มีความแตกต่างจากเกมโดยทั่วไป เมื่อเป็นเช่นนั้น ในกีฬาจึงต้องมีการเรียนรู้และฝึกซ้อมโดยอาศัยหลักการและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะและความสามารถทางด้านร่างกายที่สูงที่สุดตามความต้องการ ในการกีฬาแต่ละประเภทนั้นๆ

9. ผลของการเล่นกีฬาตามปกติแล้ว จะไม่สามารถบอกล่วงหน้าได้ จะบอกได้ก็ในเมื่อการแข่งขันได้สิ้นสุดลงแล้วเท่านั้น

จากแนวคิดและทฤษฎีสามารถสรุปได้ว่า การกีฬา หมายถึง กิจกรรมทาง กายภาพทุกรูปแบบ ที่มุ่งหวังสนับสนุนหรือเพิ่มพูนสุขภาพพลานามัยของร่างกาย และจิตใจ ก่อให้เกิดการรวมตัวกันทางสังคม หรือก่อให้เกิดผลลัพธ์จากการแข่งขันใน ทุกระดับ

ความสำคัญของการกีฬาและการแข่งขันกีฬา

การแข่งขันกีฬามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาบุคลากร เพราะเป็น การสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตให้ผู้เข้าร่วมแข่งขันได้เผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า เป็นการทดสอบความรู้ ความสามารถ อารมณ์ จิตใจของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน เนื่องจาก “กีฬา” เป็นกิจกรรมการเล่นการแข่งขันที่มีระเบียบแบบแผน มีรูปแบบ การเล่นและขบวนการเล่นเป็นลักษณะเฉพาะ มีกฎ กติกา ซึ่งเป็นการบังคับให้ ผู้เข้าร่วมแข่งขันต้องดำเนินกิจกรรมภายใต้เงื่อนไขอันเดียวกัน ซึ่งเป็นการสร้าง คุณค่าให้กับชีวิตหลายประการ คือ

1. ประสบการณ์ของความสำเร็จ อันเป็นการกระตุ้นส่งเสริมให้บุคคลกระทำในทุกสิ่งด้วยความปิติยินดี และความผิดหวังทำให้เพิ่มความพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป การปรับสภาพทางด้านจิตใจต่อผลสำเร็จและความผิดหวังในการเล่นกีฬา นับเป็นการฝึกที่ดีเลิศ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกับสภาพการณ์ของชีวิตจริง

2. สมรรถภาพทางกาย การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาช่วยให้เกิดพัฒนาการทางด้านความแข็งแรงและความอดทน รวมทั้งการทำงานประสานกันของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ส่งเสริมให้เกิดความคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง และมีความเชื่อมั่น สามารถบังคับการเคลื่อนไหวได้เป็นอย่างดี การแข่งขันกีฬาจะพัฒนาความสง่าของบุคลิกภาพและประสิทธิภาพของผู้เข้าร่วมแข่งขัน

3. สุขภาพจิตและอารมณ์ การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เป็นการให้ความสนใจที่มีจุดหมาย เป็นการดึงดูดสนใจของแต่ละคนมารวมในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นการนำภาวะจิตใจของเขาออกจากตัวไปสู่จุดสนใจข้างนอกได้ การแข่งขันกีฬาเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการทำงานและการเรียน

4. ประสิทธิภาพทางสังคม การเข้าร่วมการแข่งขันทำให้บุคคลมีโอกาสร่วมมนุษย์สัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างกว้างขวาง ช่วยทำให้เรียนรู้และเข้าใจชีวิตมากขึ้น อันจะทำให้เราปรับตัวเข้ากับสังคมได้ง่าย ไม่ว่าอยู่ภายใต้สถานการณ์ใดเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมต่อไป

5. การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเป็นวิธีการที่ใช้เวลาว่างอย่างชาญฉลาดและเต็มไปด้วยสนุกสนาน

6. ความรักหมั่นเค้น การแข่งขันกีฬาส่งเสริมให้มีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความสามัคคีที่ได้รับจากการแข่งขันเป็นสิ่งมีค่าอย่างยิ่ง

นภาพร ทวีสิน (2541) ได้กล่าวไว้ว่า การกีฬามีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลหลายประการ กีฬาเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะพัฒนาคนในชาติให้เป็นผู้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีจิตใจสดชื่นแจ่มใส ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ กีฬาเป็นสิ่งที่ส่งเสริมสร้างสรรค์ให้เกิดคุณธรรม สามัคคีธรรมของประชากรทั่วโลกได้อย่างดี

สุพจน์ วัฒนประดิษฐ์ (2532) ได้กล่าวไว้ว่า การแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษา เป็นวิธีการหนึ่งในการประเมินผลการจัดการศึกษาด้านพลศึกษา และจุดมุ่งหมายของการแข่งขัน เพื่อให้ให้นักเรียนและนักศึกษาได้แสดงออกถึง การพัฒนาขีดความสามารถด้านกีฬามากกว่าการมุ่งแพ้และชนะ

สำออง พ่วงบุตร (2523: 1) ได้กล่าวว่า การจัดการแข่งขันกีฬานั้น นับว่า มีบทบาทสำคัญยิ่ง นอกจากจะเป็นสื่อในการพัฒนาสุขภาพพลานามัยที่ดีแล้ว ยังช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการด้านต่างๆ ได้อย่างดี กล่าวคือ ช่วยฝึกให้คนมี น้ำใจนักกีฬา มีความกล้า มีความคิดริเริ่ม มีความเคารพต่อหน้าที่และสิทธิของผู้อื่น มีระเบียบวินัย มีความเชื่อมั่นในตนเอง อีกทั้งยังทำให้มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน อีกด้วย นอกจากนี้ ยังได้กล่าวถึงการจัดการแข่งขันกีฬา ดังนี้

1. เพื่อกระตุ้นให้มีผู้สนใจกีฬามากขึ้น
2. เพื่อเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้แสดงความสามารถของตนเอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงกีฬาของนักกีฬาแต่ละคน
4. เพื่อให้ประชาชนโดยทั่วไปได้ชมกีฬาเพื่อเป็นนันทนาการ
5. เพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาได้พัฒนาตนเองให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป
6. เพื่อยกระดับมาตรฐานของการกีฬา
7. เพื่อเสริมสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ
8. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
9. เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาแก่คนทั่วไป

เห็นได้ว่า รัฐบาลไทยได้เล็งเห็นประโยชน์ของการกีฬา และตระหนักถึง คุณค่าและความสำคัญของการเล่นกีฬา จึงได้ทำการส่งเสริมทางด้านกีฬาไทยด้วยดี เสมอมา เพราะนอกจากจะเป็นการออกกำลังกายแล้ว ยังทำให้ร่างกายสดชื่นแข็งแรง การกีฬายังเป็นเครื่องช่วยผ่อนคลายความเครียด ช่วยปรับปรุงในด้านความคิดและ อุปนิสัยให้ประชาชนในชาติเป็นผู้ที่เสียสละ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และมีความสามัคคี ต่อกัน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า กีฬาและการจัดการแข่งขันกีฬานั้น นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เข้าร่วมการแข่งขัน เพื่อพิสูจน์ถึงความสามารถของตนเองกับความสามารถของบุคคลอื่น ทั้งในคนที่มีความร่างกายปกติเท่านั้น และคนที่มีความพิการก็สามารถเล่นกีฬาและแข่งขันได้ สิ่งที่ดีที่ตามมานอกเหนือจากการมีสุขภาพที่ดีแล้ว ยังเป็นผู้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และมีส่วนในการเสริมสร้างให้เป็นพลเมืองที่ดีด้วย

การจัดการแข่งขันกีฬา

การแข่งขันกีฬาเป็นการจำลองสถานการณ์ให้แก่บุคคลที่มาจากหลายสถานภาพ ได้เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินกิจกรรมเดียวกัน และสิ่งที่จะทำให้การแข่งขันเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ คือ “การจัดดำเนินการแข่งขัน” คณะกรรมการจัดการแข่งขันจึงควรจะมีวิธีดำเนินการที่ดี และหากคณะกรรมการจัดการแข่งขันมีวิธีดำเนินการดีมากเท่าใด ความสำเร็จของโครงการแข่งขันกีฬาจะมีมากขึ้นเท่านั้น ในการจัดดำเนินการควรประกอบไปด้วยขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้การแข่งขันกีฬาดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีระเบียบแบบแผน กล่าวคือ เป็นไปด้วยความรวดเร็วเรียบร้อย ประหยัดกำลังงาน และกำลังทรัพย์

ในการดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้นั้น จำเป็นที่จะต้องมีการหลักการและกระบวนการในการบริหาร เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมการและดำเนินการแข่งขัน

น้อม สังข์ทอง (2542: 74-88) ได้กล่าวว่า หลักการดำเนินการแข่งขันกีฬาประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการวางแผนการจัดการแข่งขัน
2. ขั้นตอนดำเนินการจัดการแข่งขัน
3. ขั้นสรุปประเมินผล

หลักการจัดดำเนินการแข่งขัน

น้อม สังข์ทอง (2543: 107-123) กล่าวถึง หลักการจัดการแข่งขันกีฬา ไว้ว่า การแข่งขันกีฬาคงจำเป็นต้องมีการเตรียมการในการดำเนินการที่ดี มีผู้รับผิดชอบต่อการจัดดำเนินการที่มีคุณภาพ กล่าวคือ ต้องมีความรู้ ความสามารถในการจัดการแข่งขันที่ดี และทราบถึงปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการจัดการแข่งขันกีฬา มีความยุติธรรมกับทุกฝ่าย จะทำให้การจัดเตรียมการแข่งขันกีฬาเป็นไปอย่างมีระบบ และมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้ (จารุณี เล็กอุทัย. 2546: 7)

1. การจัดดำเนินการแข่งขันทั่วไป หรือการจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬา เป็นการจัดการแข่งขันกีฬาหลายประเภทในเวลาเดียวกัน เช่น กีฬาโอลิมปิก เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์ กีฬาแห่งชาติ กีฬานักเรียน นักศึกษาแห่งชาติ กีฬามหาวิทยาลัย เป็นต้น

2. การจัดดำเนินการแข่งขันเฉพาะอย่าง เป็นการแข่งขันในแต่ละชนิด จัดในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเพียงเฉพาะอย่างเท่านั้น เช่น การแข่งขันมวยสากลสมัครเล่นชิงชนะเลิศประเทศไทย การแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ เป็นต้น

การจัดการดำเนินการแข่งขันกีฬาทั้ง 2 ลักษณะ คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ต้องคำนึงถึงปรัชญาและอุดมการณ์ของการแข่งขัน โดยมีหลักการดำเนินการ ดังนี้

1. หลักความบริสุทธิ์ยุติธรรม เป็นหลักเบื้องต้นที่คณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องคำนึงถึง จำเป็นต้องให้ความยุติธรรมกับผู้เข้าร่วมทุกคน ทุกฝ่ายอย่างเท่าเทียมกัน เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งที่นำมาซึ่งการทำลายปรัชญาและอุดมการณ์ของการแข่งขันกีฬา

2. หลักประสิทธิภาพ การจัดการแข่งขันต้องประหยัดงบประมาณและบุคลากร ได้รับการสนับสนุนจากสื่อมวลชนและประชาชน มีการประชาสัมพันธ์ที่มีคุณภาพ อาศัยเทคโนโลยีช่วยให้การจัดการแข่งขันสมบูรณ์ บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายสูงสุดของการแข่งขันกีฬา อาศัยขั้นตอนการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน คือ

1) วางแผนเตรียมการจัดการแข่งขัน 2) ดำเนินการจัดการแข่งขัน และ 3) สรุปและประเมินผล

วิธีการจัดการแข่งขันกีฬา

จารุณี เล็กอุทัย (2546: 14) กล่าวถึง วิธีการจัดการแข่งขัน ว่าหมายถึง แบบแผนที่คิดขึ้นเพื่อหาผู้ชนะเลิศ หรือผู้ชนะตำแหน่งอื่นๆ ซึ่งมีอยู่หลายวิธี อาจใช้หลายรูปแบบผสมกันได้ การใช้วิธีการจัดการแข่งขันที่ดีและเหมาะสม เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การจัดการแข่งขันกีฬาประสบความสำเร็จ ซึ่งบางครั้งวิธีการจัดการแข่งขันเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยดึงดูดให้บุคคลเกิดความสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬามากยิ่งขึ้น

องค์ประกอบที่ควรนำมาพิจารณาตัดสินใจเลือกใช้วิธีการจัดการแข่งขันมีดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของการแข่งขัน มีความต้องการผู้ชนะเลิศที่แท้จริงหรือต้องการให้ทุกทีมมีโอกาสเข้าแข่งขันเท่าเทียมกันหรือไม่
2. ระยะเวลาที่ใช้ในการแข่งขันนานเท่าใด
3. สถานที่ อุปกรณ์มีเพียงพอหรือไม่
4. กรรมการผู้ตัดสินและบุคลากรอื่นๆ ที่จัดดำเนินการแข่งขันมีเพียงพอหรือไม่
5. งบประมาณมีเพียงพอหรือไม่
6. ผู้เข้าแข่งขัน ชนิดกีฬา และรุ่นที่จัดมีจำนวนมากน้อยเพียงใด
7. คำนึงถึงวัย อายุ ความสนใจ และความสามารถของผู้เข้าแข่งขัน
8. สอดคล้องกับระเบียบและข้อบังคับว่าด้วยการแข่งขันกีฬารายการนั้นๆ หรือไม่

วิธีจัดดำเนินการแข่งขันกีฬาแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ (น้อม สังข์ทอง. 2543)

1. ขั้นเตรียมการ เป็นการตั้งจุดมุ่งหมายของโครงการว่าจะทำอะไร เมื่อไร ด้วยวิธีการอย่างไร และใครให้ทำ รวมทั้งใช้งบประมาณจำนวนเท่าไร การเตรียมการควรประกอบไปด้วย

- 1.1 การเสนอโครงการจัดการแข่งขัน
- 1.2 การกำหนดงาน และคณะกรรมการฝ่ายต่างๆ
- 1.3 การกำหนดประเภทกีฬา
- 1.4 การกำหนดข้อบังคับ และระเบียบการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภท
- 1.5 การกำหนดระยะเวลาของการแข่งขัน
- 1.6 การกำหนดการแข่งขัน
2. ขั้นตอนการ ควรประกอบด้วย
 - 2.1 การประสานงาน เป็นการรวมความพยายาม เป็นการกระทำต่างๆจากหลายหน่วยงาน ผู้ที่เกี่ยวข้องที่ทำงานคนละด้านให้มีความเข้าใจอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการทำงานมีความช่วยเหลือและรับผิดชอบซึ่งกันและกัน
 - 2.2 การสั่งงาน ต้องมีวิธีการที่ทำให้เกิดความตั้งใจที่จะทำงานและสื่อความหมายเด่นชัดจึงทำให้เกิดงานได้ การสั่งงานควรใช้วิธีการที่เหมาะสม จะทำให้ได้ทั้งผลงานและผลทางด้านจิตใจของผู้ร่วมงานควบคู่กันไป
 - 2.3 การควบคุมงาน หมายถึง การตรวจสอบและแก้ไขการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามจุดประสงค์ที่ได้วางไว้ เป็นการตรวจสอบว่าสิ่งที่ได้สั่งการไป มีการปฏิบัติที่ถูกต้องเรียบร้อย และทันตามกำหนดเวลาหรือไม่ การควบคุมงานควรใช้วิธีที่แสดงว่าเป็นการคอยให้ความช่วยเหลือ เอาใจใส่ ซึ่งจะเป็นผลดีแก่การทำงาน เป็นการกระตุ้นให้คนรู้สึกอยากทำงานมากขึ้น จะต้องไม่เป็นไปในทางสร้างความหวาดกลัวหรือก่อให้เกิดความท้อถอยแก่ผู้ร่วมงานเป็นอันขาด
3. ขั้นสรุปประเมินผล หมายถึง การเอาผลที่ได้รับจากงานในหน่วยงานต่างๆ มาประมวลเข้าด้วยกัน เพื่อดูว่าผลงานที่ได้กระทำไปแล้วได้ผลตามความมุ่งหมายหรือไม่เพียงใด
 - อุดมการณ์การแข่งขันกีฬา (ปัญหาของการจัดการแข่งขันกีฬา) อยู่ที่ว่าจะทำอย่างไรให้ผู้เล่น ผู้ชม และผู้สนับสนุน บรรลุเป้าหมายที่ผู้จัดการแข่งขันต้องการ และที่สำคัญต้องบรรลุถึงอุดมการณ์ที่แท้จริงของการแข่งขันกีฬาดด้วย คือ สุขภาพและมิตรภาพ คำตอบก็คือ ฝ่ายที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภายในประเทศหรือต่างประเทศก็ตามที่ได้รับมอบหมายให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน จะต้องจัดกระบวนการจัดการแข่งขันที่ดี มีประสิทธิภาพ บริสุทธิ์และยุติธรรม จะช่วย

ให้อุดมการณ์ของผู้เข้าร่วมการแข่งขันบรรลุตามเป้าหมายได้ และจะนำมาซึ่ง มิตรภาพ สันติภาพ และส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การจัดการแข่งขัน เป็นการจำลองสถานการณ์ ให้แก่บุคคลที่มาจากหลายสถานภาพ ได้เข้ามาร่วมดำเนินกิจกรรมเดียวกัน และสิ่ง ที่จะทำให้การแข่งขันเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ โดยการดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬา ให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้นั้น จำเป็นที่จะต้องมีการจัดการและกระบวนการในการ บริหาร เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมการและดำเนินการแข่งขัน

การพัฒนาการกีฬา

แผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ. 2554-2558) ของกรมพลศึกษา

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ทบทวนแผนปฏิบัติ ราชการแผ่นดิน 4 ปี และจัดทำแผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ. 2554-2558) เพื่อเป็น กรอบแนวทางในการจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปี เป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อน การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิตของประชาชนให้บรรลุซึ่งวิสัยทัศน์ที่จะเป็น องค์การนำด้านการพลศึกษา สร้างความสุขเพื่อมวลชน และสอดคล้องกับค่านิยม องค์การในการสร้างความสุขให้ประชาชน สร้างเยาวชนให้กับชาติ และสร้างชื่อเสียง ให้กับประเทศ อีกทั้งบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล ประกอบด้วยยุทธศาสตร์กรมพลศึกษา 3 ประเด็น คือ (กรมพลศึกษา. 2554: 5-8)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมและพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา

เป้าประสงค์

1. เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มเป้าหมายได้เล่นกีฬา ออกกำลังกาย ประกอบกิจกรรมนันทนาการจนเป็นวิถีชีวิต
2. ใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาเพื่อการพัฒนาการกีฬาของชาติ และสุขภาพ ของประชาชน
3. มีบุคลากรที่เป็นผู้นำด้านพลศึกษา สุขภาพ กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬาที่มีคุณภาพ มาตรฐาน และเพียงพอ

กลยุทธ์

1. สร้างกระแส เผยแพร่ และรณรงค์ให้ความรู้เพื่อให้เด็ก เยาวชน และประชาชนเห็นความสำคัญและตื่นตัวในการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย
2. สร้างโอกาสให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้เล่นกีฬา ออกกำลังกาย
3. สร้างและพัฒนาเครือข่ายด้านพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬาให้เข้มแข็ง
4. จัดและสนับสนุนให้องค์กรเครือข่าย มีผู้นำด้านพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
5. สร้างและพัฒนาผู้นำให้มีความรู้ความสามารถด้านพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
6. ดำเนินการและประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน ในการส่งเสริม สนับสนุน และจัดกิจกรรมกีฬา นันทนาการ การออกกำลังกาย และวิทยาศาสตร์การ กีฬาอย่างทั่วถึง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาองค์ความรู้ด้านการพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา

เป้าประสงค์

1. พัฒนาองค์ความรู้ด้านการพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และ วิทยาศาสตร์การกีฬามีอย่างเพียงพอ
2. มาตรฐานทางการพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์ การกีฬา ได้รับการพัฒนาและนำไปใช้ประโยชน์

กลยุทธ์

1. ศึกษา ค้นคว้า วิจัย สร้าง พัฒนา และเผยแพร่องค์ความรู้ด้านการ พลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
2. กำหนดและพัฒนามาตรฐานทางการพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
3. บูรณาการกับองค์กรที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาและเผยแพร่งาน วิชาการด้านการพลศึกษา กีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการ

เป้าประสงค์

1. เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการปฏิบัติงาน
2. การบริหารจัดการและการปฏิบัติงานมีคุณภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐานกลยุทธ์
3. พัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพการบริหารจัดการและการปฏิบัติงาน
2. สร้างและพัฒนาระบบการตรวจสอบในองค์กรให้เข้มแข็ง
3. ส่งเสริมและพัฒนาระบบการบริหารทรัพยากรบุคคลให้เกิด

ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

4. เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาลในองค์กร
 5. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ นวัตกรรม และข้อมูลข่าวสาร
- แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559) ได้กำหนด

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาไว้ 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน
ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนทุกกลุ่มให้มีความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติ และทักษะในการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐานให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตด้วยการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาได้อย่างเหมาะสม สำหรับสร้างเสริม สุขภาวะและสมรรถภาพทางกายอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬาด้วยกิจกรรมการออกกำลังกายและการกีฬาขั้นพื้นฐาน เพื่อการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนที่มีทักษะและความสามารถทางการกีฬาขั้นพื้นฐานได้รับพัฒนาสู่ความเป็นเลิศทางด้าน กีฬาตามความถนัดและศักยภาพอย่างต่อเนื่อง

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อมวลชน
ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มได้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่เหมาะสมและสม่ำเสมอ รวมถึงการ ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนทุกกลุ่มได้มีโอกาสเข้าถึงการบริการด้านการออก

กำลังกายและกีฬาอย่างทั่วถึง เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ จริยธรรม ความสามัคคี และความมีวินัยของคนในชาติ

3. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ให้มีความสำคัญกับการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับให้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถ โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติและนานาชาติ โดยพัฒนาระบบและกลไกให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ รวมถึงการสร้างและพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับ ตลอดจนการสร้างระบบและกลไกการพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับให้เชื่อมโยงและมีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาระบบการจัดและส่งนักกีฬาแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับชาติและนานาชาติ

4. ยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ ให้มีความสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาอย่างครบวงจร พัฒนาระบบและกลไกการจัดการแข่งขันให้มีมาตรฐานสากล มีกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสมและทันสมัย รวมถึงการสนับสนุนการจัดตั้งสถาบันผลิตบุคลากรกีฬาอาชีพ ส่งเสริมการรวมกลุ่มสมาชิกองค์กร สโมสรกีฬาอาชีพ พัฒนาระบบบริหาร สนับสนุนการจัดสรรทุนและสวัสดิการกีฬาอาชีพ คุ้มครองและรักษาสีทธิหรือผลประโยชน์ รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ ตลอดจนส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างยั่งยืน

5. ยุทธศาสตร์การพัฒนานิเทศศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ให้มีความสำคัญกับการสร้างงานวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ทางด้านนิเทศศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาให้มีการนำไปใช้ในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬา รวมถึงการจัดตั้งองค์กรด้านนิเทศศาสตร์การกีฬาระดับชาติ ระดับภาค ระดับจังหวัด และเครือข่ายวิทยุศาสตร์การกีฬาระดับอำเภอ และจัดหาอัตรากำลังบุคลากร เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่มีมาตรฐานสำหรับให้บริการนักกีฬาและประชาชนทุกกลุ่ม

6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารการกีฬาและการออกกำลังกาย ให้ความสำคัญกับการบริหารงานแบบบูรณาการ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหาร จัดการกีฬาและการออกกำลังกายทุกระดับ ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาให้ทันสมัย เพื่อบูรณาการและประสานความร่วมมือ ระหว่างหน่วยงานสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบแนวคิดการพัฒนาการกีฬา

การพัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญก้าวหน้า ขึ้นอยู่กับผลสัมฤทธิ์ ของการพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ การพัฒนาให้ประชาชนมีสุขภาพพลานามัย ที่สมบูรณ์แข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตใจ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ สามารถเป็นกำลัง สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ โดยการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่าง ครบวงจร มีคุณภาพมาตรฐาน และมีกลยุทธ์ที่ส่งเสริมการกีฬาเพื่อสร้างโอกาสให้ เด็กและเยาวชนพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศ สร้างนิสัยรักกีฬา และใช้ เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มุ่งเน้นการใช้กีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ของคนในสังคม ดังนั้น แนวคิดการพัฒนาการกีฬาให้มีความเจริญก้าวหน้าเป็นสิ่งที่ สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะทำให้ประชาชนได้ออกกำลังกายและ เล่นกีฬาเพื่อส่งเสริมสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจแล้ว ความเจริญด้านการกีฬายัง เป็นสิ่งที่แสดงถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศด้วย ทั้งด้านคุณภาพของคนในสังคม และความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ การพัฒนาด้านการกีฬาเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ ในด้านบุคลากร ด้านการกีฬา รวมทั้งเกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไปในการเข้าชมกีฬา หรือใช้บริการเพื่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โครงสร้างพื้นฐานรองรับการแข่งขัน และอุปกรณ์ด้านการกีฬา รวมทั้งองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา จึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการองค์ระแบบบูรณาการให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วมและมีความเข้าใจในทุกมิติ ดังนี้

มิติด้านการกีฬา

กีฬา (Sport) สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือ หรือสื่อ (Media) ในการ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ได้ในหลายๆ มิติ ดังนี้ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2555: 7-8)

1. มิติกีฬาเพื่อสุขภาพ

เป็นมิติของการส่งเสริมกีฬาเพื่อการออกกำลังกายและก่อให้เกิดสุขภาพที่ดีของประชาชน เป็นมิติที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ และคุณภาพของประชาชนทั้งประเทศ จึงเป็นมิติที่ควรได้รับการพัฒนาและการสนับสนุนจากภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน และทุกระดับ เพื่อส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนเล่นกีฬาเพื่อการออกกำลังกายจนเป็นวิถีชีวิต

2. มิติกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

เป็นมิติกีฬาที่มีพื้นฐานเพื่อสร้างควมมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความสามัคคี รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นบุคคลที่มีคุณภาพทั้งกายและจิตใจ และเป็นมิติที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความภาคภูมิใจในความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา ทั้งของตนเองและของคนทั้งชาติในทุกระดับ ความสำเร็จของนักกีฬานำไปสู่ความมีชื่อเสียงและความเจริญในด้านต่างๆ ของประเทศ รัฐบาลมีนโยบายที่จะพัฒนากีฬาอาชีพของประเทศไทยให้มีศักยภาพเทียบเท่าระดับสากล โดยมุ่งเน้นให้มีการบริหารจัดการด้านการกีฬา ส่งเสริมให้มีการลงทุนและการพัฒนาด้านกีฬา โดยสร้างแรงจูงใจเพื่อกระตุ้นให้ภาคเอกชนเห็นประโยชน์ในการพัฒนาและการลงทุนในการกีฬา เช่น นโยบายด้านภาษีเพื่อพัฒนากีฬา เป็นต้น รวมทั้งการสนับสนุนคุณภาพชีวิตของบุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้องด้านการกีฬาของประเทศ นอกจากนี้ สิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนากีฬาอาชีพอีกเรื่องหนึ่ง คือ นักกีฬาอาชีพจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถและมีคุณภาพในระดับมาตรฐานสากล จึงจะได้รับความนิยมจากผู้ชมและได้รับการสนับสนุนจากผู้ให้การสนับสนุน (Sponsor) หน่วยงานและสถาบันกีฬาอาชีพจะต้องนำหลักการตลาด (Marketing Mixed) เข้ามาบริหารจัดการด้านต่างๆ ด้วย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์หรือผลผลิต สนามแข่งขัน ราคาค่าชม และการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

3. มิติกีฬาเพื่อการอาชีพ

เป็นมิติกีฬาที่มุ่งเน้นการแพ้ชนะจากการแข่งขัน เป็นมิติที่มุ่งพัฒนาให้คนมีความอดทน มุ่งมั่น และรับผิดชอบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทั้งจากการแข่งขัน ความมีชื่อเสียงและผลตอบแทนที่ได้จากการแข่งขันกีฬา

มิติด้านการกีฬาทั้ง 3 มิตินี้ เกี่ยวข้องกับประชาชนโดยตรง แตกต่างกันที่จำนวนประชากรที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ในการพัฒนาการกีฬาของชาติ จะต้องพิจารณาให้ความสำคัญของกีฬาแต่ละมิตಿಯ่างเหมาะสม มิติกีฬาเพื่อสุขภาพจะเกี่ยวข้องกับประชาชนทุกกลุ่มทั่วประเทศ มิติกีฬาเพื่อความเป็นเลิศเกี่ยวข้องกับเยาวชนและประชาชนส่วนหนึ่ง ส่วนมิติกีฬาเพื่อการอาชีพจะเกี่ยวข้องกับประชาชนเพียงเล็กน้อย แต่ทั้งสามมิตีมีความสำคัญซึ่งกันและกันต่อการพัฒนาการกีฬาของประเทศ

4. มิติกีฬาเพื่อความมั่นคง

เป็นมิติกีฬาที่มีเป้าหมายนำการกีฬามาใช้เป็นเครื่องมือแก้ไขปัญหามันคงของประเทศ แก้ไขปัญหาความขัดแย้ง ก่อให้เกิดความรักสามัคคีและความเข้าใจระหว่างประชาชนทุกกลุ่ม ตัวอย่างที่ผ่านมาได้เคยมีการใช้กีฬาเพื่อลดปัญหาสิ่งเสพติดให้แก่เยาวชน ดังนั้น ประเด็นมิติกีฬาเพื่อความมั่นคงสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหามันคงที่ไม่สงบในเขตพื้นที่ชายแดน 3 จังหวัดภาคใต้ หรือเขตพื้นที่อื่นๆ ที่เกิดปัญหาในลักษณะเดียวกันได้

5. มิติกีฬาด้านเศรษฐกิจ

ความสำเร็จด้านการกีฬาของประเทศ เป็นดัชนีบ่งชี้ถึงความสำเร็จและความเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวม ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากมีการจัดการแข่งขัน มีผู้ชมกีฬาเป็นวิถีชีวิต มีรายได้จากการแข่งขัน มีการลงทุนด้านสื่อและประชาสัมพันธ์ด้านการกีฬา มีการท่องเที่ยวและมีอุตสาหกรรมเครื่องมือและอุปกรณ์กีฬา และประการสุดท้าย ประชาชนมีทัศนคติการเล่นกีฬาเป็น ดูกีฬาเป็น และใช้กีฬาเพื่อการออกกำลังกาย ประชาชนมีความสุข มีสุขภาพแข็งแรง ปลอดภัยจากโรคที่รักษาได้ และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลลดลง สามารถนำงบประมาณไปพัฒนาและสร้างความเจริญในด้านอื่นของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ในการพัฒนาด้านการกีฬา จึงควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทั้งมิติด้านสังคมและมิติด้านเศรษฐกิจ โดยมิติด้านสังคมให้ความสำคัญในการรณรงค์ให้เด็ก เยาวชน และประชาชนเห็นความสำคัญและตื่นตัวในการเล่นกีฬา ออกกำลังกาย และประกอบกิจกรรมนันทนาการ และสนับสนุนให้มีกิจกรรมการกีฬา การออกกำลังกาย และกิจกรรมนันทนาการ การจัดสร้างสถานกีฬา ส่งเสริมการใช้และบริหารจัดการสถานกีฬา สนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน นอกจากนี้

แนวโน้มของการใช้ความสำเร็จด้านการกีฬาสร้างชาติ จึงควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาและสนับสนุนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา เพื่อให้เป็นกลไกสำคัญในความสำเร็จของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬา การเตรียมความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานสนามกีฬาและนักกีฬาให้มีศักยภาพในการแข่งขันกับนานาชาติ สำหรับมิติด้านเศรษฐกิจ มุ่งเน้นพัฒนา กีฬาเพื่อการอาชีพ ส่งเสริมและพัฒนาระบบการบริหารจัดการธุรกิจกีฬา ส่งเสริม และพัฒนากีฬาให้เป็นกีฬาอาชีพที่ได้มาตรฐาน สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ

แนวคิดการพัฒนาการกีฬาระดับพื้นฐาน

การกีฬาระดับพื้นฐาน หมายถึง กีฬาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปลูกฝังและเตรียมความพร้อมด้านร่างกายและจิตใจ โดยการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย เพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดี มีความสามัคคี และเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาให้แก่เด็ก และเยาวชนในโรงเรียน และรวมถึงนอกระบบโรงเรียน การพัฒนาคุณภาพประชากรด้วยการพัฒนาสุขภาพและพลานามัย มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคม และเศรษฐกิจของประเทศ ประชากรที่มีสุขภาพแข็งแรงย่อมก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน ผลผลิตรายได้ประชากรสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลลดลง ทั้งส่วนบุคคลและประเทศ ปัจจุบันการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามุ่งพัฒนา ความเจริญงอกงามทางสติปัญญาและความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อพัฒนาประเทศ จึงขาดกระบวนการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมของผู้เรียนด้วย เยาวชนนักศึกษาส่วนใหญ่จึงขาดการออกกำลังกายและเล่นกีฬาระดับพื้นฐาน ขาดเจตคติที่ดีต่อการออกกำลังกาย เล่นกีฬาเพื่อสุขภาพและเพื่อการแข่งขัน

องค์กรการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ กล่าวไว้ว่า รัฐควรให้ความสนใจในการส่งเสริมความสำคัญของการพลศึกษาและการกีฬาเพื่อ ปวงชน โดยจัดให้เป็นการศึกษาตลอดชีวิตมนุษย์ทุกคน และได้ประกาศกฎบัตร ระหว่างประเทศเกี่ยวกับการพลศึกษาไว้ 10 ประการ คือ

1. การพลศึกษาและการกีฬา เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่พึงมีหรือได้รับของมนุษย์ทุกคน
 2. การพลศึกษาและการกีฬา เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตลอดชีวิตที่มีความสำคัญในกระบวนการศึกษา
 3. การจัดโครงการการพลศึกษาและการกีฬา ควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับบุคคล และสังคมของประเทศนั้น
 4. การสอน การฝึก และการบริหารงานการพลศึกษาและการกีฬา ควรกระทำโดยบุคลากรหรือผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพ
 5. การพลศึกษาและการกีฬา จะสัมฤทธิ์ผลได้ต้องมีอุปกรณ์อย่างเพียงพอ
 6. การวิจัยและการประเมินผลต้องเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งในการพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬา
 7. การเผยแพร่และเก็บข้อมูลข่าวสารต่างๆ ย่อมช่วยส่งเสริมการพลศึกษาและการกีฬา
 8. การพลศึกษาและการกีฬาจะก้าวหน้าไปได้ด้วยดี เมื่อมีการร่วมมือกับสื่อมวลชน
 9. สถาบันต่างๆ ของรัฐเป็นกำลังสำคัญในการทำให้การพลศึกษาและการกีฬาเจริญก้าวหน้า
 10. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ถือว่าเป็นการส่งเสริมการพลศึกษาและการกีฬาเช่นกัน
- จากการศึกษาสรุปได้ว่า การพัฒนาการกีฬา มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบในด้านบุคลากรด้านการกีฬา รวมทั้งเกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไปในการเข้าชมกีฬา หรือใช้บริการเพื่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โครงสร้างพื้นฐานรองรับการแข่งขัน และอุปกรณ์ด้านการกีฬา รวมทั้งองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา จึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการองค์การบริหารบูรณาการให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมและมีความเข้าใจในทุกมิติ เพื่อให้เป็นกลไกสำคัญในความสำเร็จของกีฬา เพื่อความเป็นเลิศ การพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬา การเตรียมความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานสนามกีฬาและนักกีฬาให้มีศักยภาพในการแข่งขันกับนานาชาติ โดยเฉพาะการกีฬาขั้นพื้นฐานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปลูกฝังและเตรียมความพร้อม

ด้านร่างกายและจิตใจ โดยการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย เพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดี มีความสามัคคี และเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาให้แก่เด็กและเยาวชนในโรงเรียน รวมถึงนอกระบบโรงเรียน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคนพิการ

ความพิการ เป็นความบกพร่องหรือการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย หรือจิตใจ ทำให้มีข้อจำกัดในการเรียนรู้ การสื่อความหมาย (การพูด ฟัง อ่าน เขียน) การทำกิจวัตรประจำวัน การประกอบอาชีพ และสร้างสัมพันธ์กับคนในสังคม ซึ่งบุคคลหนึ่งอาจมีข้อบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างก็ได้ (น้อมจิตต์ นวลเนตร์. 2552: 60) ทำให้เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ ผู้เชี่ยวชาญทางคนพิการได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับคนพิการไว้หลากหลายดังต่อไปนี้

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization (WHO). 1980) กล่าวว่า ความพิการเป็นการสูญเสียหรือการลดความสามารถในการปฏิบัติหรือ การทำกิจกรรม ต่อมาในปี 2001 องค์การอนามัยโลก ได้เพิ่มเติมคำจำกัดความของ ความพิการ โดยแบ่งเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ความบกพร่อง คือ การมีปัญหาในการทำงานหรือโครงสร้างของร่างกาย 2) มีข้อจำกัดในการทำกิจกรรม กล่าวคือ มีความยากลำบากในการเข้าร่วมการดำเนินงานหรือปฏิบัติหน้าที่ของตน และ 3) มีอุปสรรคในการเข้าร่วม คือ เกิดปัญหาทางประสบการณ์ของบุคคลในการเข้าร่วม ในสถานการณ์ในชีวิตด้านต่างๆ

เคร้าส์ และ แชนค์ (Kraus; & Shank. 1992: 44) อธิบายว่า คนพิการ หมายถึง บุคคลที่มีรูปแบบความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจอย่างต่อเนื่องที่มี ข้อจำกัดในเรื่องความมั่นคงของการเข้าร่วมกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งหรือมากกว่านั้น ที่เป็นกิจกรรมหลักในชีวิตของตัวบุคคล

แม็คคอล และ บิคเคนบัทซ์ (McColl; & Bickenbach. 1998) กล่าวว่า ความพิการเป็นการสูญเสียหรือมีความผิดปกติ ทั้งในทางคุณภาพและวิธีการใน ความสามารถกระทำกิจกรรมหรือพฤติกรรม โดยคำนึงถึงอายุ เพศ ร่างกาย สังคม และสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม ซึ่งอาจเกิดขึ้นชั่วคราวหรือถาวร ถดถอยหรือดีขึ้น

เปลี่ยนแปลงหรือไม่เปลี่ยนแปลง และเป็นผลของสภาวะทางสุขภาพของบุคคลที่ระดับการเข้าร่วมกิจกรรมของมนุษย์

พระราชบัญญัติการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ (2550: ออนไลน์) ได้ให้คำจำกัดความของ คนพิการ หมายถึง บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น ได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

มยุรี ศุภวิบูลย์ (2547: 3) ได้อธิบายความแตกต่างของคำว่า ความบกพร่อง (Impairment) ความพิการ (Disability) และความเสียเปรียบ (Handicap) ด้วยแนวคิดของเนกิ (Nagi Model) และแนวคิดอื่นๆ ดังต่อไปนี้

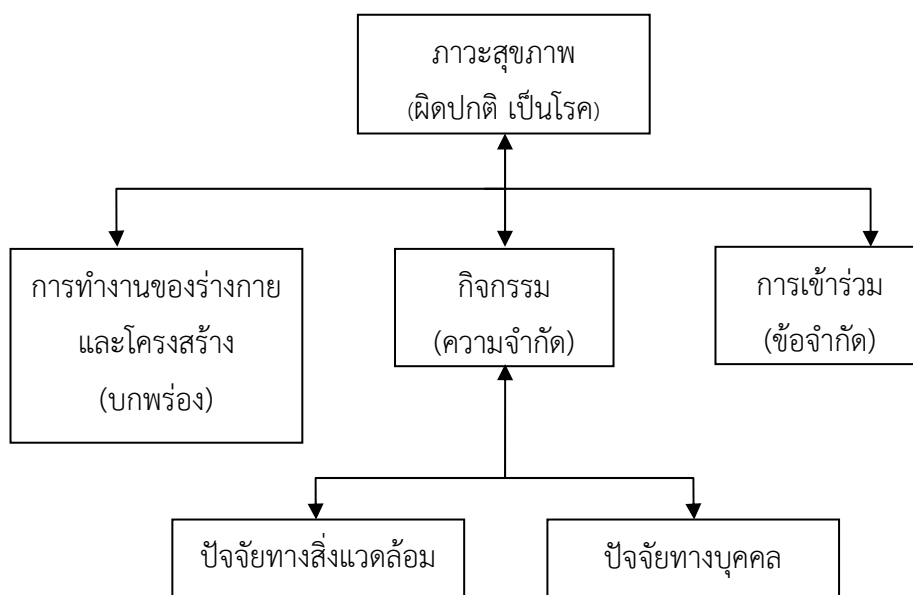
1. ความบกพร่อง (Impairment) หมายถึง การสูญเสียหรือผิดปกติที่ร่างกาย อวัยวะ เนื้อเยื่อ หรือโครงสร้างทางกายวิภาคและสรีระ รวมไปถึงทางด้านจิตใจ ซึ่งอาจเกิดได้อย่างถาวรหรือชั่วคราว
2. ความพิการ (Disability) หมายถึง ความไร้ความสามารถทางด้านร่างกายหรือสติปัญญาในการกระทำกิจกรรมใดๆ หรือแสดงพฤติกรรมทั้งต่อตนเองและสังคม จึงมีความต้องการได้รับบริการพิเศษเพื่อตอบสนองความต้องการ
3. ความเสียเปรียบ (Handicap) หมายถึง ความเสียเปรียบหรืออุปสรรคของบุคคลในการดำเนินชีวิตได้ไม่เหมาะสม ไม่สอดคล้องกับวัย เพศ สังคม และสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากผลของการกระทำของตัวบุคคลหรือสังคมที่ไร้ความสามารถ

นอกจากนี้ ในทางกายภาพบำบัดได้สร้างแบบจำลองกระบวนการความพิการที่เรียกว่า International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF) โดย เจ็ทท์ (Jette. 2006) ได้อธิบายคำจำกัดความตามแบบจำลองไว้ดังต่อไปนี้

1. ข้อจำกัดทางสุขภาพ (Health Conditions) หมายถึง ภาวะการณื
บาดเจ็บหรือการเกิดโรคต่างๆ
2. การทำงานของร่างกาย (Body Function) หมายถึง การทำงานของ
ระบบต่างๆของร่างกาย
3. โครงสร้างร่างกาย (Body Structure) หมายถึง ลักษณะทางกายวิภาค
ของร่างกาย
4. ความบกพร่อง (Impairment) หมายถึง ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการทำงาน
ของร่างกายและโครงสร้างร่างกาย
5. กิจกรรม (Activity) หมายถึง การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของแต่ละ
บุคคล
6. ข้อจำกัดทางกิจกรรม (Activity Limitation) หมายถึง ข้อจำกัด
ในการทำกิจกรรมของแต่ละบุคคล
7. การเข้าร่วม (Participation) หมายถึง การทำกิจกรรมขณะที่อยู่ร่วม
ในสังคม
8. ข้อจำกัดทางการเข้าร่วม (Participation Limitation) หมายถึง
ข้อจำกัดของการทำกิจกรรมในขณะที่อยู่ร่วมในสังคม

ตามคำจำกัดความต่างๆ ในข้างต้น สามารถอธิบายเป็นกระบวนการ
ความพิการได้ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ กระบวนการความพิการของการจำแนกความสามารถ
ความพิการ และสุขภาพสากล (International Classification of Functioning,
Disability and Health (ICF))

ที่มา: สุวิมล ตั้งสัจพจน์. 2557: 20

จากภาพประกอบข้างต้น กระบวนการความพิการของการจำแนก
ความสามารถ ความพิการ และสุขภาพสากล (ICF) ประกอบด้วย 2 ส่วน
โดย ซิลเวสเตอร์ (Sylvester. 2011) ได้อธิบายไว้ว่า กระบวนการ 2 กระบวนการ
ความพิการของการจำแนกความสามารถ ความพิการ และสุขภาพสากล (ICF)
ประกอบด้วย 3 ส่วนประกอบหลัก ได้แก่ 1) การทำงานและโครงสร้างของร่างกาย
สรีระวิทยาของร่างกาย เช่น ระบบการย่อย การทำงานของสมอง และโครงสร้าง
ของร่างกาย หมายถึง กายวิภาคของร่างกาย 2) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ

ตามหน้าที่หรือการกระทำของบุคคล เช่น การเปิดประตู และการเข้าร่วม จะหมายถึง การเข้าร่วมในสถานการณ์ของชีวิต เช่น การเล่น การทำงาน 3) ปัจจัยตามบริบท ซึ่งเป็นปัจจัยของบุคคล เช่น อายุ เพศ และปัจจัยสิ่งแวดล้อมหรืออิทธิพลภายนอก ที่ปฏิสัมพันธ์กับส่วนประกอบอื่น เช่น อุปสรรคทางร่างกาย หรือ การสนับสนุนของกลุ่ม

ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนา สังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประกาศกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2552 เล่ม 126 ตอนพิเศษ 77ง กำหนดประเภทความพิการไว้ 6 ประเภท ตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. ความพิการทางการเห็น ได้แก่

1.1 ตาบอด หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรม ในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการเห็น เมื่อตรวจวัดการเห็นของสายตาข้างที่ดีกว่าเมื่อใช้ แว่นสายตาธรรมดาแล้ว อยู่ในระดับต่ำกว่า 3 ส่วน 60 เมตร (3/60) หรือ 20 ส่วน 400 ฟุต (20/400) ลงมาจนกระทั่งมองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง หรือมีลานสายตา แคบกว่า 10 องศา

1.2 ตาเห็นเลือนราง หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติ กิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผล มาจากการมีความบกพร่องในการเห็นเมื่อตรวจวัดการเห็นของสายตาข้างที่ดีกว่า เมื่อใช้แว่นสายตาธรรมดาแล้ว อยู่ในระดับตั้งแต่ 3 ส่วน 60 เมตร (3/60) หรือ 20 ส่วน 400 ฟุต (20/400) ไปจนถึงต่ำกว่า 6 ส่วน 18 เมตร (6/18) หรือ 20 ส่วน 70 ฟุต (20/70) หรือมีลานสายตาแคบกว่า 30 องศา

2. ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ได้แก่

2.1 หูหนวก หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรม ในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยินจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทางทางการได้ยิน เมื่อตรวจ การได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหู ข้างที่ได้ยินดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียง 90 เดซิเบลขึ้นไป

2.2 หูตึง หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยิน เมื่อตรวจวัดการได้ยินโดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียงน้อยกว่า 90 เดซิเบล ลงมาจนถึง 40 เดซิเบล

2.3 ความพิการทางการสื่อความหมาย หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องทางการสื่อความหมาย เช่น พูดไม่ได้ พูดหรือฟังแล้วผู้อื่นไม่เข้าใจ เป็นต้น

3. ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ได้แก่

3.1 ความพิการทางการเคลื่อนไหว หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องหรือการสูญเสียความสามารถของอวัยวะในการเคลื่อนไหว ได้แก่ มือ เท้า แขน ขา อาจมาจากสาเหตุอัมพาต แขน-ขาอ่อนแรง แขน-ขาขาด หรือภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังจนมีผลกระทบต่อการทำงานมือ เท้า แขน ขา

3.2 ความพิการทางร่างกาย หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องหรือความผิดปกติของศีรษะ ใบหน้า ลำตัว และภาพลักษณ์ภายนอกของร่างกายที่เห็นได้อย่างชัดเจน

4. ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม หรือออทิสติก ได้แก่

4.1 ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องหรือความผิดปกติทางจิตใจหรือสมองในส่วนของการรับรู้ อารมณ์ หรือความคิด

4.2 ความพิการทางออทิสติก หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องทางพัฒนาการด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย

พฤติกรรมและอารมณ์ โดยมีสาเหตุมาจากความผิดปกติของสมอง และความผิดปกติ
นั้นแสดงก่อนอายุ 2 ปีครึ่ง ทั้งนี้ ให้รวมถึงการวินิจฉัยกลุ่มออทิสติกสเปกตรัมอื่นๆ

5. ความพิการทางสติปัญญา ได้แก่ การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติ
กิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผล
มาจากการมีพัฒนาการช้ากว่าปกติ หรือมีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำกว่าบุคคลทั่วไป
โดยความผิดปกตินั้นแสดงก่อนอายุ 18 ปี

6. ความพิการทางการเรียนรู้ ได้แก่ การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติ
กิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมโดยเฉพาะ
ด้านการเรียนรู้ ซึ่งเป็นผลมาจากความบกพร่องทางสมอง ทำให้เกิดความบกพร่อง
ในการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ หรือกระบวนการเรียนรู้พื้นฐานอื่นใน
ระดับความสามารถที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตามช่วงอายุและระดับสติปัญญา

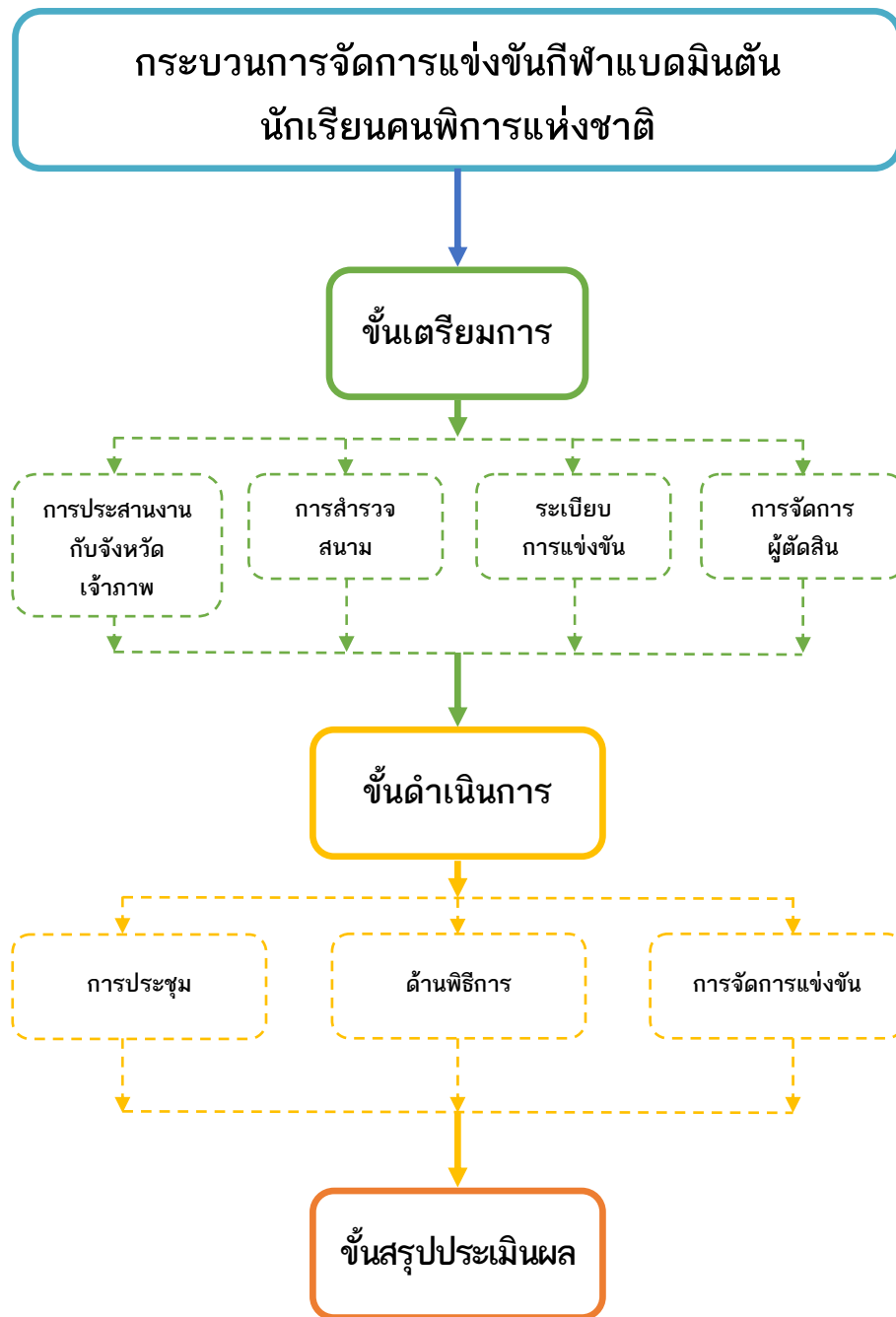
จากการจำแนกความพิการข้างต้น แสดงให้เห็นว่า คนพิการ เป็นกลุ่มบุคคล
กลุ่มหนึ่งในสังคมที่มีอุปสรรคในการดำเนินชีวิตประจำวัน และส่งผลให้เกิดการ
บั่นทอนโอกาสของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมต่างๆ จากบุคคลปกติ
เนื่องจากข้อบกพร่อง ปัญหาทางด้านร่างกายหรือจิตใจ ปัญหาทางกายและจิตใจ
เหล่านี้มีความแตกต่างกันตามลักษณะของปัญหาทางสุขภาพ ได้แก่ ความบกพร่อง
ความพิการ ความเสียเปรียบของบุคคล ซึ่งมีความรุนแรงของปัญหาแตกต่างกัน
ตามลำดับขั้น ตั้งแต่ระดับน้อยจนกระทั่งรุนแรงตามลักษณะความบกพร่องด้านต่างๆ
ที่แตกต่างจากบุคคลปกติในสังคม

จากบทนำ เอกสาร หลักฐาน และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น
แสดงให้เห็นถึงวัตถุประสงค์และความสำคัญของการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตัน
นักเรียนคนพิการแห่งชาติ ดังนั้น การจัดการแข่งขันจึงต้องมีแนวทาง กระบวนการ
และขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ ที่ชัดเจน เพื่อให้การจัดการแข่งขันบรรลุผลสำเร็จ
ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้จัดตั้งไว้ โดยจะกล่าวให้ทราบในบทต่อไป

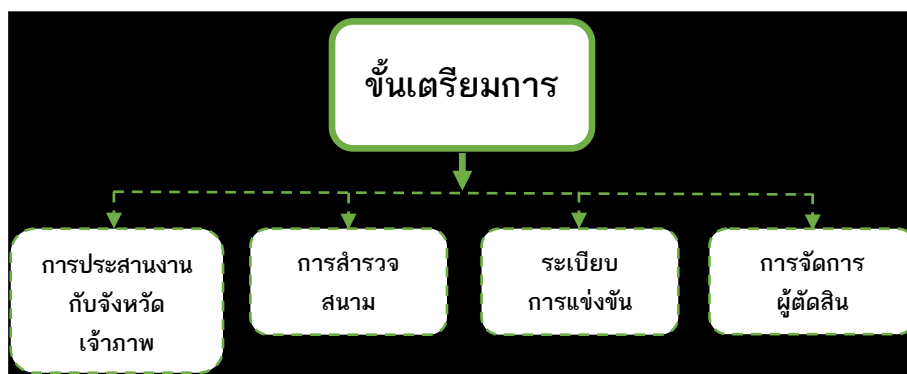
กระบวนการจัดการแข่งขัน-ขั้นเตรียมการ

การจัดการแข่งขัน เป็นการจำลองสถานการณ์ให้แก่บุคคลที่มาจากหลายสถานภาพ ได้เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินกิจกรรมเดียวกัน และสิ่งที่จะทำให้การแข่งขันเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ โดยการดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้นั้น จำเป็นที่จะต้องมีการจัดการและกระบวนการในการบริหารจัดการ เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมการและดำเนินการแข่งขัน ซึ่งการจัดการแข่งขันกีฬาแบบมินตันนักเรียนคนพิการ จำเป็นต้องมีการเตรียมการในการดำเนินการที่ดี มีผู้รับผิดชอบต่อการจัดดำเนินการที่มีคุณภาพ เพื่อให้การจัดการแข่งขันประสบผลสำเร็จหรือเกิดปัญหาข้อบกพร่องน้อยที่สุด ผู้จัดทำคู่มือการจัดการแข่งขันกีฬาแบบมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ซึ่งมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมและจัดการแข่งขันกีฬาแบบมินตันระดับประเทศและนานาชาติ รวมถึงการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ประจำปี 2559 "นครศรีธรรมราชเกมส์" จึงขอเสนอกระบวนการและแนวทางการจัดการแข่งขันกีฬาแบบมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติตามภาพประกอบดังนี้

ขั้นเตรียมการ

การที่จะเริ่มต้นทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรกที่จะต้องดำเนินการ คือ การเตรียมการและการวางแผน ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนสำคัญในการที่จะเตรียมความพร้อมสำหรับการจัดการแข่งขันให้สามารถดำเนินไปได้ อย่างคล่องตัวและประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถดำเนินการได้ดังนี้

การประสานงานกับจังหวัดเจ้าภาพ

การประสานงาน เป็นการรวมความพยายามการกระทำต่างๆ จากหลายหน่วยงาน รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ทำงานคนละด้าน ให้มีความเข้าใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการทำงาน มีความช่วยเหลือและรับผิดชอบร่วมกัน ในที่นี้กรมพลศึกษา ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเป็นผู้แทนในแต่ละชนิดกีฬา ทำหน้าที่ในการประสานงานกับจังหวัดที่ได้รับมอบหมายให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ โดยทางจังหวัดก็ได้ดำเนินการสรรหาและแต่งตั้งบุคลากรให้เป็นผู้แทนของจังหวัด ทำหน้าที่ประสานงานกับผู้แทนของกรมพลศึกษาเช่นกัน ซึ่งบุคลากร 2 คนนี้ จะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการประสานงานตั้งแต่เริ่มต้น ระหว่างการแข่งขัน จนกระทั่งสิ้นสุดการแข่งขัน การประสานงานที่ดีจะส่งผลให้การดำเนินการจัดการแข่งขันเป็นไปอย่างราบรื่น มีการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งก่อนการแข่งขัน

และระหว่างการแข่งขันได้อย่างทันท่วงที รวมถึงมีการจัดการระหว่างการแข่งขัน จนสิ้นสุดการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“การประสานงาน” คืออะไร?

นักวิชาการได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “การประสานงาน” ไว้ดังนี้

“การประสานงาน” หมายถึง การติดต่อสื่อสารให้เกิดความคิด ความเข้าใจตรงกันในการร่วมมือปฏิบัติงานให้สอดคล้องทั้งเวลาและกิจกรรมที่จะต้องกระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างสมานฉันท์และมีประสิทธิภาพ เพื่อให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่เกิดการทำงานซ้ำซ้อน ขัดแย้งกัน หรือเหลื่อมล้ำกัน การประสานงานจึงเป็นกระบวนการหนึ่งของการบริหารและการปฏิบัติงานในหน่วยงานหรือองค์กร ความสำเร็จของการประสานงานขึ้นอยู่กับบทบาทและความสามารถของบุคลากร

การประสานงานเกิดจากความต้องการให้งานที่ทำประสบผลสำเร็จ โดยผู้ปฏิบัติจะต้องมีความรับผิดชอบที่จะทำงานเหล่านั้นให้เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด และจะต้องมีความสอดคล้องกันอย่างเหมาะสม มีการสื่อสารที่ตรงกันอย่างรวดเร็วและราบรื่น ต้องสามารถทำให้ทุกฝ่ายเข้าร่วมทำงานอย่างมีจุดหมายเดียวกันตามวัตถุประสงค์ของงานที่กำหนดไว้ และต้องมีคุณภาพตามมาตรฐานที่เป็นไปตามข้อกำหนด ประหยัดเวลาและทรัพยากร

“การประสานงาน” หมายถึง การจัดให้คนในองค์กรทำงานสัมพันธ์และสอดคล้องกัน โดยจะต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และมาตรฐานการปฏิบัติขององค์กรเป็นหลัก ต้องมีการจัดระเบียบ วิธีการทำงาน อีกทั้งความร่วมมือในการปฏิบัติงานเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการร่วมมือปฏิบัติงานให้สอดคล้องทั้งเวลาและกิจกรรมที่ต้องกระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยไม่ทำให้เกิดความสับสน ขัดแย้ง หรือเหลื่อมล้ำกัน ทั้งนี้เพื่อให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น ทำให้ได้มาซึ่งงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

การประสานงาน คือ การจัดระเบียบการทำงานให้งานและคนทำงาน สอดคล้องกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่การทำงานไม่ซ้ำซ้อนกัน และเป็นการ ประสานหลายเรื่องไปพร้อมๆ กัน เช่น เป้าหมาย แรงงาน ข้อมูล ความคิดเห็น จิตใจ ทรัพยากร วิธีการ ที่จะเข้าสู่เป้าหมายของโครงการ

ทำไมต้องมีการประสานงาน?

การประสานงานเกิดจากความต้องการที่จะให้งานที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จ โดยปฏิบัติอย่างสอดคล้องในจังหวะเวลาเดียวกัน ได้ผลงานที่มีคุณภาพตามมาตรฐาน ที่เป็นไปตามข้อกำหนด ประหยัดเวลาและทรัพยากรในการปฏิบัติงาน โดยก่อนการ ประสานงาน ควรกำหนดความต้องการให้แน่ชัดว่าจะประสานงานให้เกิดอะไร หรือเป็นอย่างไร หรือจะทำให้ได้ผลรับอย่างไร เพราะหากไม่มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ก็อาจจะประสานงานไปผิดจากที่ควรจะเป็น ซึ่งโดยทั่วไปจะประสานงานเพื่อให้ การดำเนินงานมีความสะดวกราบรื่น ไม่เกิดปัญหาข้อขัดแย้ง แต่การประสานงาน ในแต่ละครั้งหรือในแต่ละกรณี ประสานงานโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้

1. เพื่อแจ้งให้ผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องทราบ
2. เพื่อขอความช่วยเหลือ และเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดี
3. เพื่อขอคำยินยอมหรือความเห็นชอบ
4. เพื่อขจัดข้อขัดแย้งในการปฏิบัติงาน
5. เพื่อใช้เพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์กร
6. เพื่อช่วยให้การดำเนินการเป็นไปตามแผน และทำให้มีการวางแผน

อย่างละเอียดรอบคอบ

7. เพื่อตรวจสอบอุปสรรคและสภาพปัญหา

องค์ประกอบของการประสานงาน

การประสานงานอาจพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ได้ดังนี้

1. ความร่วมมือ จะต้องสร้างสัมพันธภาพในการทำงานร่วมกันของทุกฝ่าย โดยอาศัยความเข้าใจหรือการตกลงร่วมกัน มีการรวบรวมกำลังความคิด วิธีการ เทคนิค และระดมทรัพยากรมาสนับสนุนงานร่วมกัน เพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เต็มใจที่จะทำงานร่วมกัน

2. จังหวะเวลา จะต้องปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของแต่ละคน ตามกำหนดเวลาที่ตกลงกันให้ตรงเวลา
3. ความสอดคล้อง จะต้องพิจารณาความเหมาะสมพอดีไม่ทำงานซ้อนกัน
4. ระบบการสื่อสาร จะต้องมีการสื่อสารที่เข้าใจตรงกันอย่างรวดเร็วและราบรื่น
5. ผู้ประสานงาน จะต้องสามารถดึงทุกฝ่ายเข้าร่วมทำงานเพื่อตรงไปสู่จุดหมายเดียวกัน ตามที่กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของงาน

ลักษณะของการประสานงาน

จากความหมายของการประสานงานที่กล่าวถึงข้างต้น จะเห็นได้ว่าการประสานงานมีลักษณะดังนี้

1. การประสานงาน เป็นเรื่องเกี่ยวกับการจัดให้งานสอดคล้องกัน โดยปราศจากการขัดแย้ง
2. การประสานงาน เป็นเรื่องเกี่ยวกับความร่วมมือของผู้นำและผู้ปฏิบัติงานทุกฝ่าย
3. การประสานงานเป็นเรื่องเกี่ยวกับหน้าที่ในทางจัดการ
4. การประสานงานเป็นการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การติดต่อสื่อสาร 2 ทาง (Two-Way Communication) จะช่วยให้มีความเข้าใจตรงกัน
5. การประสานงานมีอยู่ทุกระดับชั้นของสายการบังคับบัญชา ทั้งในรูปที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
6. การประสานงานมีได้ทั้งระหว่างหน่วยงานต่างๆ ระดับเดียวกัน และระหว่างหน่วยงานที่อยู่ต่างระดับกัน

ปัญหาในการติดต่อประสานงาน

โดยส่วนใหญ่ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการติดต่อประสานงานมักจะเป็นเรื่องของ การบริหารคน ซึ่งไม่สามารถบังคับให้ใครทำอะไรตามใจได้ “คน” เป็นเรื่อง ที่ควบคุมค่อนข้างลำบาก เรื่องที่น่าใจอยู่ที่ว่า จะต้องไปติดต่อประสานงานกับคนที่ คุยกันแล้วจูนกันไม่ติด พูดกันไม่รู้เรื่อง คิดกันคนละอย่าง และที่ซ้ำร้ายหากต้องไป ติดต่อประสานงานกับคนที่ไม่ถูกชะตากัน รับรองว่าใครก็ใครจะต้องคิดมาก กลุ่มใจ

หรือมีปัญหาเกิดขึ้นตามมาสารพัด ไม่มีใครที่ไม่เคยเจอปัญหาในการติดต่อประสานงาน แต่สิ่งสำคัญ คือ จะเอาชนะปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นได้อย่างไร ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการติดต่อประสานงานนั้นหนีไม่พ้นสาเหตุดังต่อไปนี้

☞ ให้ข้อมูลล่าช้าเกินไป - การที่ติดต่อประสานงานกับอีกหน่วยงานหนึ่งล่าช้า นั้นอาจจะเป็นเพราะว่ามัวแต่รอข้อมูลจากอีกหลายหน่วยงาน จึงทำให้ส่งข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องล่าช้าตามไปด้วย ปัญหานี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง

☞ รับ - ส่งข้อมูลผิดพลาด - การรับและส่งมอบข้อมูลรายงาน เอกสารที่ผิดพลาด ย่อมนำไปสู่การติดต่อประสานงานที่ไม่รู้จบ คนบางคนยังไม่ทันฟังกลับด่วนสรุปตามอำเภอใจ หรือคนบางคนเอาเร็วไวเกินไป ส่งข้อมูลให้ด้วยความรวดเร็ว แต่ข้อมูลที่น่าส่งให้ กลับพบแต่ข้อผิดพลาด

☞ เพิกเฉยและหลงลืม - การเพิกเฉย ไม่สนใจว่าเป็นหน้าที่ของตนเองที่จะต้องติดตาม ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ คิดว่าไม่ใช่เรื่อง ไม่ใช่หน้าที่ ไม่เห็นความจำเป็น หรือไม่เห็นความสำคัญของการติดต่อประสานงาน คิดเสียแต่ว่ารอให้อีกฝ่ายติดต่อมาเองไม่ดีกว่าหรือ และบางคนยังซ้ำร้ายใหญ่ นัดแล้วแต่กลับลืมนัดที่รับปากไว้

☞ ไม่ได้รับความร่วมมือ - มีสาเหตุมาจากมีความคิดที่แตกต่างกัน มื้อคติต่อกัน ไม่ชอบกัน หรือปิดบังข้อมูล ทำให้ไม่เกิดความร่วมมืออย่างจริงจัง

ปัจจัยในการประสานงาน

ปัจจัยที่จำเป็นต่อการประสานงาน ไม่ว่าจะเป็นองค์การ หรือหน่วยงานประเภทใด มีปัจจัยที่สำคัญดังนี้

1. คน หมายถึง ผู้ซึ่งจะทำให้งานเป็นผลขึ้นมา การประสานงานที่แท้จริงคือ การประสานคนให้ร่วมใจร่วมกำลังงานด้วยการนำเอาความสามารถของคนมาทำให้เกิดผลงานในจุดมุ่งหมายเดียวกัน ความสามารถของคนพิจารณาได้สองด้านคือ ทางด้านความรู้ และด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น ผู้ประสานงานต้องมีความรู้ความสามารถ และการมองการณ์ไกล มีมนุษยสัมพันธ์ดี มีทัศนคติที่ดีต่อกัน ผู้ร่วมงานทุกฝ่ายเข้ากันได้ดี มีการพบปะหารือกันอยู่เสมอ

2. เงิน หมายถึง ตัวเงินและสิ่งอื่นๆ ซึ่งสามารถใช้เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนได้ ในการประสานงานจะต้องมีกำลังเงินสนับสนุนการปฏิบัติงาน

3. วัสดุ หมายถึง สิ่งของ เครื่องมือ และเครื่องใช้ต่างๆ ในการประสาน จะต้องวัสดุอุปกรณ์ช่วยในการประสานงานอย่างพอเพียง

4. วิธีการทำงาน หมายถึง การบริหารงานให้สามารถบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดเป็นเป้าหมายไว้ มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้ชัดเจน มีการมอบหมายงานและการควบคุมงาน การติดต่อสื่อสารที่ดี การประสานงานอาจทำได้หลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีย่อมให้ผลแตกต่างกันไป สุดแต่เงื่อนไขของสถานการณ์ที่ผิดแผกแตกต่างกัน อาจมีการประสานงานด้วยระบบ หรือประสานงานด้วยคน หรืออาจใช้ทั้งระบบและคนควบคู่กันไป

การประสานงานอาจมีบุคคลคนเดียวเป็นผู้ประสานเพื่อความคล่องตัว และการตัดสินใจแก้ปัญหาที่รวดเร็วฉับไว แต่ถ้าเป็นงานที่มีระบบซับซ้อนและมีขอบเขตกว้างขวางเกินกว่าที่คนเพียงคนเดียวจะประสานงานได้ ก็ต้องจัดตั้งเป็นคณะผู้ประสานงาน

การประสานงาน อาจกระทำได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การประสานงานอย่างเป็นทางการ หมายถึง การประสานงานแบบมีพิธีรีตองที่ต้องปฏิบัติ เช่น มีหนังสือติดต่อหรือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร หรือเสนอรายงานเป็นลำดับขั้น เป็นต้น

2. การประสานงานอย่างไม่เป็นทางการ หมายถึง การประสานงานแบบไม่มีพิธีรีตอง เพียงแต่ทำความตกลงให้ทราบถึงการที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามจังหวะเวลาเดียวกัน และด้วยจุดประสงค์เดียวกัน การดำเนินการต้องอาศัยความใกล้ชิดสนิทสนมเป็นส่วนตัวระหว่างบุคคล ไม่มีแบบแผน เป็นการติดต่อแบบเผชิญหน้าซึ่งกันและกัน ผลดีก็คือ สามารถมีความเข้าใจที่ตรงกันและชัดเจนที่สุด เช่น การประสานงานด้วยวาจาทางโทรศัพท์ หรือการเข้าพบผู้ที่ติดต่อโดยตรง

สิ่งที่ต้องประสาน

การประสานงานนั้นมีความหลากหลายในเรื่องที่จะประสานกัน ซึ่งจะต้องพิจารณารูปแบบของการประสานงานให้เหมาะสม โดยทั่วไปมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงในการประสานงานในแต่ละกรณี ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ การประสานงานเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ต้องอาศัยความร่วมมือและจังหวะเวลาในการปฏิบัติจากผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย

2. กระบวนการ การประสานงานในเรื่องที่มีขั้นตอนการปฏิบัติอย่างเป็นกระบวนการ จะต้องกระทำให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะงานที่มีวัตถุประสงค์ดีแต่มีการปฏิบัติผิดขั้นตอน ก็จะทำให้ไม่ได้รับผลตามต้องการ

3. เจ้าหน้าที่กับเจ้าหน้าที่ การประสานงานระหว่างคนต้องคำนึงถึงความเข้าใจและความรู้สึกที่ดีต่อกัน ในเบื้องต้นจะต้องมีการยอมรับระหว่างกัน เพื่อจะได้มีทัศนคติที่ดีต่อกัน ความร่วมมือก็จะเกิดตามมา เจ้าหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบในงานที่ต้องร่วมกันทำเป็นทีม ก็จะต้องให้ความร่วมมือกันโดยลักษณะของการทำงานอยู่แล้ว แต่เจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ต่างหน่วยงานกันมักจะเข้าใจว่าอยู่ต่างทีมงานกัน แท้ที่จริงผู้ซึ่งอยู่ต่างหน่วยงานกันแต่ต้องติดต่อประสานงานกันก็คือเป็นทีมงานเดียวกันได้ ทั้งนี้ จะต้องทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ให้ตรงกันและรู้บทบาทหน้าที่ของตนในงานที่จะประสานกัน มีความร่วมมือให้แกกัน

4. หน่วยงานต่อหน่วยงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่อหน่วยงาน

5. นโยบายกับการปฏิบัติ นโยบายถูกกำหนดขึ้นโดยผู้บริหารสูงสุด การปฏิบัติด้วยวิธีการใดๆ จะต้องไม่ขัดกับนโยบายแม้จะให้ผลตรงตามวัตถุประสงค์และบรรลุเป้าหมาย โดยมีการประสานนโยบายอันได้แก่ หลักการที่กำหนดไว้ล่วงหน้า เพื่อใช้เป็นกรอบหรือแนวทางปฏิบัติ ซึ่งจะต้องทำให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้รับรู้ มีความเข้าใจ และปฏิบัติได้ถูกต้องตรงกัน เป็นการประสานนโยบายกับการปฏิบัติ

6. การปฏิบัติกับการปฏิบัติ ในการประสานงานใดๆ จะมีการปฏิบัติหลายกิจกรรม ซึ่งแต่ละกิจกรรมก็จะดำเนินไปในแนวทางที่จะให้เกิดประสิทธิผลอย่างมีประสิทธิภาพและประหยัด แต่ถ้าไม่มีการประสาน การปฏิบัติก็อาจจะไม่สอดคล้องกัน ไม่ถูกจังหวะเวลา และเป็นผลให้งานโดยส่วนรวมเสียหายได้

เทคนิควิธีในการประสานงาน

ผลลัพธ์ที่ดีเกิดจากการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การใช้เครื่องมือสื่อสาร การใช้เครื่องมือสื่อสาร เช่น โทรศัพท์ โทรสาร e-mail เป็นเครื่องมือสื่อสารที่รวดเร็ว ประหยัดเวลา มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

☞ ก่อนเริ่มประสาน คิดก่อนว่า เราต้องการอะไร เมื่อไร ที่ไหน อย่างไร ควรติดต่อใคร หน่วยงานใด

☞ ควรมีบัญชีโทรศัพท์ของบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไว้เป็นส่วนตัว และส่วนกลาง

☞ เมื่อติดต่อกับผู้ใด ควรจดชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของผู้นั้นไว้ใช้ติดต่อในโอกาสต่อไป บางครั้งทำเป็นบัญชีไว้ในปกแฟ้มเรื่องนั้นๆ

☞ ควรประสานกับระดับเดียวกันหรือต่ำกว่าก่อน

☞ ใช้คำพูดสุภาพ ให้เกียรติคู่สนทนา แม้รู้ว่าเขามีตำแหน่งต่ำกว่า ไม่พูดยกตนข่มท่าน

☞ อาจหาข้อมูลก่อนว่า ผู้ที่เราจะโทรติดต่อเป็นผู้ใด ตำแหน่งหน้าที่ใด อายุเท่าใด เมื่อสนทนากันอาจเรียกพี่ น้อง ท่าน จะทำให้เขารู้สึกดี

☞ การอ่อนน้อมถ่อมตนด้วยความจริงใจ มักเป็นที่พอใจของผู้อื่น

☞ ในการประสานงานครั้งที่ 2 หลังจากรู้จักกันแล้ว อาจทักทายหรือชักถามด้วยความห่วงใย จริงใจ เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพ การงาน ฯลฯ ก่อนประสานเรื่องงาน

☞ กล่าวคำขอบคุณทุกครั้ง ก่อนจบการสนทนา

☞ เมื่อรับปากเรื่องใดไว้ ต้องรีบทำ เช่น จะรีบส่งโทรสารไปให้ จะรีบทำหนังสือไป

2. การพบปะด้วยตนเอง เป็นการประสานงานที่ดีที่สุด เพราะได้พบหน้า ได้เห็นบุคลิกลักษณะ สีหน้าท่าทางของผู้ติดต่อทั้งสองฝ่าย มีเวลาในการซักถามทำความเข้าใจกันอย่างพอเพียง เพราะทั้งสองฝ่ายต้องวางมือจากงานอื่นๆ ทั้งหมด มีข้อเสีย คือ ใช้เวลามาก มักใช้การพบปะในกรณีที่เป็นเรื่องนโยบาย เป็นเรื่องสำคัญ หรือมีรายละเอียดมาก หรือต้องการให้เกียรติให้ความสำคัญแก่อีกฝ่ายหนึ่ง หรือต้องการสร้างความรู้สึกที่ดีแก่อีกฝ่ายหนึ่ง ให้เขารู้สึกว่า เราให้ความสำคัญแก่เขาด้วยการมาพบด้วยตนเอง มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

☞ ควรเตรียมหัวข้อหารือไปให้พร้อมและจดบันทึกไว้ หากอีกฝ่ายไม่ได้บันทึก เราอาจบันทึกสั้นๆ ไว้ให้เขา หรือเตรียมพิมพ์รายการไปล่วงหน้า เพื่อให้เขามีบันทึกช่วยจำ และใช้สั่งการขั้นต้นแก่บุคลากรในหน่วยงานของเขาได้

☞ เมื่อรับปากเรื่องใดไว้ ต้องรีบทำ เช่น จะรีบส่งเอกสารไปให้ หรือจะรีบทำหนังสือไป

สรุป

การประสานงาน เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยความสุภาพ อ่อนน้อม ถ่อมตน ความจริงใจ ความอดทนอดกลั้น ความยิ้มแย้มแจ่มใส ในการติดต่อกับ บุคคลอื่น เพื่อขอรับการสนับสนุน ขอความร่วมมือ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน การประสานงานที่ดีช่วยให้การทำงานบรรลุเป้าหมายได้อย่างราบรื่นและรวดเร็ว ทุกคน ทุกฝ่ายมีความเข้าใจถึงนโยบายและวัตถุประสงค์ของหน่วยงานได้ดียิ่งขึ้น ช่วยประหยัดเวลา เงิน วัสดุ และสิ่งของต่างๆ ในการทำงาน ทำให้การดำเนินงาน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มผลสัมฤทธิ์ของงานมากขึ้น และยังสร้างความ กลมเกลียว ความเข้าใจอันดีและความสามัคคี อีกทั้งช่วยขจัดข้อขัดแย้งในการทำงาน ป้องกันการก้าวร้าวหน้าที่ ขจัดปัญหาการทำงานซ้ำซ้อนหรือเหลื่อมล้ำกัน ก่อให้เกิดการทำงานเป็นทีม สร้างความสำนึกในการรับผิดชอบร่วมกัน รวมถึง เข้าใจข้อเท็จจริงและปัญหาของหน่วยงานอื่น นำไปสู่การกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ และรู้หนทางปรับปรุงงานต่อไป

การสำรวจสนาม

การสำรวจสนาม คือ การสรรหาสถานที่หรือสนามที่ใช้สำหรับแข่งขันที่มีมาตรฐานและมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ เพื่อรองรับการจัดการแข่งขัน กีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ซึ่งนับว่าเป็นการแข่งขันรายการใหญ่ ระดับประเทศ เหล่านักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันต่างหวังที่จะได้แข่งขันใน สนามที่มีมาตรฐาน มีความปลอดภัย มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ สำหรับตน รวมถึงมีความพร้อมในการจัดการแข่งขัน ดังนั้น กรมพลศึกษา จึงได้ จัดทำแบบสำรวจสนามขึ้นตามแบบฟอร์มดังต่อไปนี้

(ตัวอย่าง)

แบบสำรวจสนามแข่งขัน 1

การแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 “นครศรีธรรมราชเกมส์”

ครั้งที่ 1/2559 วันที่ 29 มกราคม 2559

ชนิดกีฬา แบดมินตัน ประเภทกีฬา ทีม บุคคล
สถานที่แข่งขัน สนามกีฬาแบดมินตันเทศบาลเมืองทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่ฝึกซ้อม

1.
2.
3.
4.

วันที่...29...เดือน...มกราคม...พ.ศ. ..2559...เวลา.....น.

ลำดับที่	รายการ	จำนวน มาตรฐาน	สภาพ		รายการที่ปรับปรุง
			ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	
1.	สนามแข่งขัน (สภาพทั่วไป)	4 คอร์ต	✓		
2.	สนามฝึกซ้อม	2 คอร์ต	✓		
3.	เครื่องปรับอากาศ	ไม่มี			
4.	เครื่องเสียงประจำสนาม			✓	จัดเช่าเครื่องเสียง
5.	ระบบไฟฟ้าภายนอก และไฟ ส่องสนาม		✓		
6.	ระบบไฟฟ้าภายในอาคาร			✓	สำรวจจุดที่เสียและ ดำเนินการซ่อมแซม
7.	สกอร์บอร์ด	1			กรมพลศึกษาดำเนินการ
8.	อุปกรณ์แข่งขันประจำสนาม	6 ชุด	✓		เสาดูข่าย
9.	แท่นรับเหรียญรางวัลแบบปกติ	1 ชุด		✓	จัดหาอย่างละ 3 แท่น
10.	แท่นรับเหรียญรางวัลสำหรับ กลุ่มวีลแชร์	1 ชุด		✓	จัดหาอย่างละ 3 แท่น

ลำดับที่	รายการ	จำนวน มาตรฐาน	สภาพ		รายการที่ปรับปรุง
			ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	
11.	เสาธงรับเหรียญรางวัล	1		✓	จัดหาแบบ 3 เสา
12.	เก้าอี้คณะกรรมการจัดการแข่งขัน และเจ้าหน้าที่	20 ตัว			จัดหา
13.	โต๊ะกรรมการจัดการแข่งขัน และเจ้าหน้าที่	10 ตัว			จัดหาโต๊ะหน้ายาวพร้อมผ้าปูและจิบจิ๋วรอบ
14.	เก้าอี้ผู้ตัดสิน	4 ตัว	✓		
15.	เก้าอี้ผู้กำกับเส้น	32 ตัว			จัดหา
16.	คอมพิวเตอร์พร้อมอุปกรณ์	2 ชุด		✓	จัดหาพร้อมปรี้นเตอร์
17.	ทีวี วัสดุโอ (วีซีดี) เทปบันทึกเสียง	-			
18.	ตู้เย็น	-			
19.	ห้องประชุม	1			จัดเตรียม
20.	ห้องกรรมการจัดการแข่งขัน และเจ้าหน้าที่	1			จัดเตรียม
21.	ห้องพักนักกีฬา	1			จัดเตรียม
22.	ห้อง VIP	-			
23.	ห้องพยาบาล	1			โต๊ะพร้อมเจ้าหน้าที่
24.	ห้องพักกรรมการผู้ตัดสิน	1			จัดเตรียม
25.	เครื่องชั่งน้ำหนัก	-			
26.	บอร์ดแสดงผลการแข่งขัน	2		✓	จัดหา
27.	ตู้เก็บของ	-			
28.	ห้องสุขาสำหรับคนพิการ	2		✓	ปรับปรุง/ก่อสร้างเพิ่มเติม
29.	ทางลาดบริเวณต่างๆ			✓	เพิ่มเติมในจุดสำคัญ เช่น ประตูเข้า/ออก, ห้องสุขา
30.	สถานที่จอดรถ		✓		

ลำดับที่	รายการ	จำนวน มาตรฐาน	สภาพ		รายการที่ปรับปรุง
			ใช้ได้	ใช้ไม่ได้	
31.	แผนที่ที่ปักหมุดกีฬาก่อนและ หลังการแข่งขันบริเวณสนาม	-			
32.	ติดตั้งไฟส่องสว่างบริเวณหน้า สนามเนื่องจากมีการแข่งขันใน เวลากลางคืน	-			
33.	อื่นๆ ให้ระบุเพิ่มเติม เช่น นาฬิกาจับเวลา	6 เครื่อง			จัดหา
34.	เครื่องถ่ายเอกสาร	-			
35.	เบอร์ดัดหน้าออกพร้อมเข็มกลัด	-			
36.	เก้าอี้สำหรับผู้ชม/อำนวยการนั่งชม		✓		
37.	โซฟาประธาน	2 ชุด			จัดหา

รายชื่อผู้สำรวจ

1. ฝ่ายจัดการแข่งขัน

2. ผู้แทนกรมพลศึกษา

ลงชื่อ.....
(.....)
...../...../.....

ลงชื่อ.....
(.....)
...../...../.....

3. ฝ่ายเลขานุการการจัดการแข่งขัน

ลงชื่อ.....
(.....)
...../...../.....

หมายเหตุ ทั้งหมดทำ 4 ชุด (ผู้แทนฯ, เลขานุฯ, จังหวัด, เทคนิค)

(ตัวอย่าง)

แบบสำรวจสนามแข่งขัน 2

การแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 “นครศรีธรรมราชเกมส์”

ครั้งที่ 1/2558 วันที่ 12 - 14 พฤศจิกายน 2558

ผังการจัดสนามแข่งขันแบบมินิตัน			
หน้าดิน	ผู้ชม / ผู้จัดการทีม / ผู้ตัดสิน	ที่นั่งผู้ชม	หน้าดิน
		ที่นั่งผู้ชม	
		0	
		สนามที่ 4	
		0	
		สนามที่ 3	
		0	
		สนามที่ 2	
		0	
		สนามที่ 1	
		0	
		สนามที่ 1	
		0	
		สนามที่ 2	
		0	
		สนามที่ 3	
		0	
		สนามที่ 4	
		0	
		ที่นั่งผู้ชม	

ผังการจัดสนามแข่งขัน

ลงชื่อ..... ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
(.....) (.....) (.....)
ผู้แทนจังหวัด ผู้แทนกรมพลศึกษา ฝ่ายเลขาฯจัดการแข่งขัน

(ตัวอย่าง)

แบบสำรวจสนามแข่งขัน ๓

การแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๗ “นครศรีธรรมราชเกมส์”
ครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ วันที่ ๑๒ - ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

ชนิดกีฬา แบดมินตัน สถานที่แข่งขัน สนามกีฬาแบดมินตันเทศบาลเมืองทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช วันที่ ๑๒ - ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เวลา.....น.

๑. ชื่อผู้แทนกรมพลศึกษา.....ลายเซ็น.....โทร/โทรสาร.....
๒. ชื่อผู้แทนจังหวัด.....ลายเซ็น.....โทร/โทรสาร.....

ที่	สนามแข่งขัน	สภาพสนามแข่งขัน	ข้อเสนอเพื่อปรับปรุง	ระยะเวลาการดำเนินการ	ผู้รับผิดชอบ	หมายเหตุ
1.	สนามแข่งขัน	สภาพสนามแข่งขัน				
	- สนามแข่งขันพื้นยาง 4 สนาม					
	- สนามแข่งขันพื้นปูนได้ 1 สนาม					
	- ความสูงของสนาม / มีสิ่งกีดขวางและลมหรือไม่					
	- ที่นั่งสำหรับผู้ชม (ความสูงจุดได้คะแนน)					
	- แสงสว่างของพื้นสนามกีฬากีฬา					
	- สีของเน็ต / Backdrop / A Board					
2.	อุปกรณ์ในสนามแข่งขัน					
	- เก้าอี้กรรมการผู้ตัดสิน สนามละ 1 ตัว					
	- เก้าอี้กรรมการกำกับการแข่งขัน สนามละ 1 ตัว					
	- เก้าอี้กรรมการกำกับเส้น ตามจำนวนของกรรมการแต่ละสนาม					
	- เก้าอี้สำหรับผู้สังเกต สนามละ 4 ตัว					
	- โต๊ะและเก้าอี้สำหรับกรรมการผู้ชี้ขาด					
	- เสาและตาข่ายที่ถูกติดตั้งตามระเบียบสนาม ควรไม่เข้าข้างฝ่ายใด					
	อย่างน้อย 1 พื้น					
	- ไม่วัดตาข่ายสนามละ 1 อัน					
	- ตะกร้าสำหรับใส่อุปกรณ์กีฬา สนามละ 4 ใบ					
	- ตะกร้าใส่ลูกเทนนิส สนามละ 1 ใบ					
	- ไม่ใช้พื้น สนามละ 2 อัน ถ้าใช้พื้น สนามละ 2 พื้น					
	- โต๊ะและเก้าอี้สำหรับฝ่ายดำเนินการแข่งขัน					
	- โต๊ะและเก้าอี้สำหรับฝ่ายประมวลผล คอมพิวเตอร์ และเครื่องพิมพ์					
	- โต๊ะและเก้าอี้สำหรับทีมแพทย์และพยาบาล					

จากตัวอย่างแบบสำรวจสนามของกรมพลศึกษาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งสนามที่จะใช้สำหรับรองรับการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตัน นักเรียนคนพิการแห่งชาติจำเป็นต้องเตรียมการให้พร้อมอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง และเพื่อให้การแข่งขันในแต่ละครั้งดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ราบรื่น และองค์ประกอบที่สำคัญก็คือ สนามแข่งขันและอุปกรณ์การแข่งขัน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

1. สนามและอุปกรณ์สนาม

สนามแข่งขัน (Badminton Court) ถือเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการแข่งขันแบดมินตัน โดยจะมีส่วนประกอบต่างๆ ซึ่งแต่ละส่วนมีข้อกำหนดดังนี้

1.1 สนาม เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดกว้าง 6.10 เมตร ยาว 13.40 เมตร

1.2 เส้นแบ่งเขตต่างๆ มีขนาดกว้าง 40 มิลลิเมตร มีความเด่นชัดควรทาสีขาวหรือสีเหลือง

1.3 ตาข่าย ผืนตาข่ายมีขนาดกว้าง 760 มิลลิเมตร ยาวไม่ต่ำกว่า 6.10 เมตร ถักด้วยเส้นด้ายสีเข้ม มีขนาดตาข่ายไม่น้อยกว่า 15 มิลลิเมตร และไม่เกิน 20 มิลลิเมตร ขอบบนของตาข่ายมีแถบผ้าสีขาวพับสอง ขนาดกว้าง 75 มิลลิเมตร ทับบนเชือกหรือลวดที่ร้อยขึ้นระหว่างเสา ขอบบนของตาข่ายบริเวณกึ่งกลางสนามต้องสูงจากพื้น 1.524 เมตร และบริเวณเส้นเขตข้างของประเภทคู่ ต้องสูงจากพื้น 1.55 เมตร

1.4 เสาตาข่าย มีความสูง 1.55 เมตร ต้องไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของเสา ยื่นเข้ามาในสนาม

2. ลูกขนไก่

คุณสมบัติของลูกขนไก่ที่ใช้สำหรับการแข่งขันมีดังนี้

2.1 ทำจากวัสดุธรรมชาติ และ/หรือ วัสดุสังเคราะห์ไม่ว่าจะทำจากวัสดุชนิดใดก็ตาม ลักษณะวิธีวิ่งทั่วไปจะต้องเหมือนกับลูกซึ่งทำจากขนธรรมชาติ ฐานเป็นหัวไม้ก็อวกหุ้มด้วยหนังบาง

2.2 ขนของลูกขนไก่

2.2.1 ลูกขนไก่ต้องมีขน 16 อัน ปักอยู่บนฐาน

2.2.2 ความยาวของขนนับจากปลายจนถึงส่วนบนของฐานในแต่ละลูกจะเท่ากันทั้งหมด อยู่ระหว่าง 62-70 มิลลิเมตร

2.2.3 ปลายขนต้องแผ่เป็นรูปวงกลม มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 58-68 มิลลิเมตร

2.2.4 ขนต้องมัดให้แน่นด้วยเส้นด้ายหรือวัสดุอื่นที่เหมาะสม

2.2.5 ฐานของลูกต้องมีเส้นผ่านศูนย์กลาง 25-28 มิลลิเมตร

2.2.6 ลูกขนไก่จะมีน้ำหนักตั้งแต่ 4.74-5.50 กรัม

2.3 ลูกขนไก่ที่ไม่ใช้ขนธรรมชาติ

2.3.1 ส่วนของขนหรือวัสดุสังเคราะห์ใช้แทนขนธรรมชาติ

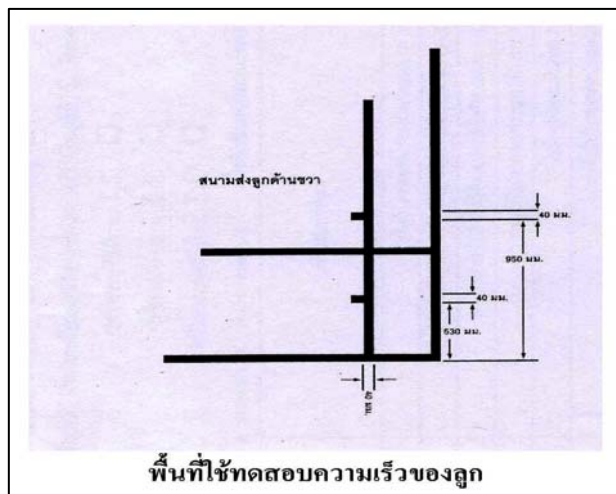
2.3.2 ฐานลูก ดังที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 2.2.5

2.3.3 ขนาดและน้ำหนักของลูก ต้องเป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 2.2.2, 2.2.3 และ 2.2.6 อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างของความถ่วงจำเพาะและคุณสมบัติของวัสดุสังเคราะห์โดยการเปรียบเทียบกับธรรมชาติ ยอมให้มีความแตกต่างได้ถึง 10 เปอร์เซ็นต์

2.4 เนื่องจากมิได้กำหนดความแตกต่างในเรื่องลักษณะทั่วไป ความเร็วและวิธีวิ่งของลูกอาจมีการเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นได้ โดยการอนุมัติจากองค์กรแห่งชาติที่เกี่ยวข้องในที่ตั้งสภาพความกดอากาศสูงหรือสภาพดินฟ้าอากาศเป็นเหตุให้ลูกขนไก่ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ไม่เหมาะสม

3. การทดสอบความเร็วของลูก

การทดสอบ ให้ผู้ทดสอบตีลูกได้มืออย่างสุดแรง โดยจุดสัมผัสลูกอยู่เหนือเส้นเขตหลัง ลูกจะพุ่งเป็นมุมสูงและอยู่ในแนวนานกับเส้นเขตข้าง ลูกจะต้องตกห่างจากเส้นเขตหลังของอีกด้านหนึ่งไม่น้อยกว่า 530 มิลลิเมตร และไม่มากกว่า 900 มิลลิเมตร

4. แร็กเกต

แร็กเกต หรือไม้แบดมินตัน มีคุณสมบัติดังนี้

4.1 เฟรมของแร็กเกต ตั้งแต่ปลายด้ามจับถึงส่วนบนสุดของหัวไม้ มีความยาวไม่เกิน 680 มิลลิเมตร และกว้างไม่เกิน 230 มิลลิเมตร

4.2 พื้นที่ชิงเอน

4.2.1 พื้นที่ชิงเอนต้องแบนราบด้วยการร้อยเอ็นเส้นขวางตัดกับเส้นยืนแบบการชิงเอนทั่วไป โดยพื้นที่ตอนกลางไม่ควรทึบน้อยกว่าตอนอื่นๆ

4.2.2 พื้นที่ชิงเอนต้องยาวทั้งหมดไม่เกิน 280 มิลลิเมตร และกว้างทั้งหมดไม่เกิน 220 มิลลิเมตร อย่างไรก็ตาม อาจชิงเอนไปถึงคอเฟรม โดยความกว้างที่

เพิ่มขึ้นของพื้นที่ซึ่งเอ็นไม่เกิน 35 มิลลิเมตร และความกว้างทั้งหมดของพื้นที่ซึ่งเอ็นไม่เกิน 330 มิลลิเมตร

4.3 แร็กเกต

4.3.1 ต้องปราศจากวัตถุอื่นติดอยู่หรือยื่นออกมา ยกเว้นส่วนที่ทำไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อป้องกันการสีกหรือ ฉีกขาด ขำรุดเสียหาย การสั่นสะเทือน การกระจายน้ำหนัก หรือการพันด้ามจับให้กระชับมือผู้เล่น และมีความเหมาะสมทั้งขนาดและการติดตั้งสำหรับวัตถุประสงค์ดังกล่าว

4.3.2 ต้องปราศจากสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ที่ช่วยให้ผู้เล่นเปลี่ยนรูปทรงของแร็กเกต

5. การยอมรับอุปกรณ์

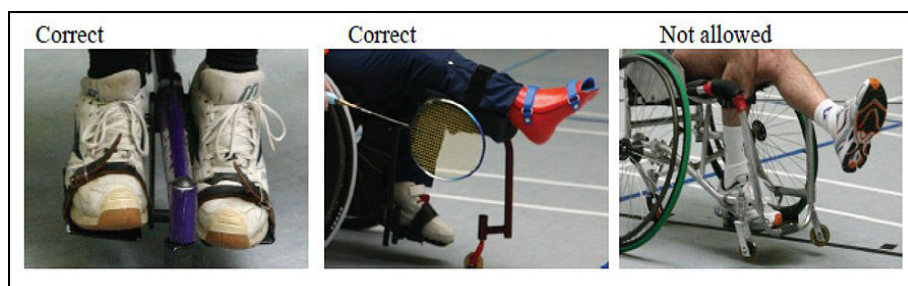
5.1 สหพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) จะกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับแร็กเกต ลูกขนไก่ อุปกรณ์ หรืออุปกรณ์ต้นแบบ ซึ่งใช้ในการเล่นแบดมินตันให้เป็นไปตามข้อกำหนดต่างๆ กฎเกณฑ์ดังกล่าวอาจเป็นการเริ่มต้นของสหพันธ์ฯ เอง หรือจากการยื่นความจำนงของคณะบุคคลที่มีความเกี่ยวข้อง รวมถึงผู้เล่น กรรมการเทคนิค ผู้ผลิต หรือองค์กรแห่งชาติ หรือสมาชิกขององค์กรนั้นๆ

5.2 อุปกรณ์เพิ่มเติมสำหรับแบดมินตันคนพิการ

5.2.1 ลำตัวของผู้เล่นวีลแชร์จะต้องตรึงอยู่กับรถด้วยเข็มขัดยางยึด

5.2.2 รถวีลแชร์อาจจะมีการติดตั้งล้อยื่นออกมาด้านหลังล้อหลักก็ได้

5.2.3 เท้าของผู้เล่นจะต้องผูกมัดกับที่ปักเท้าของรถวีลแชร์

6. สิ่งอำนวยความสะดวก

6.1 ทางลาดพร้อม

ราวจับ ถ้าเป็นทางลาดชัน ความกว้างไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ความลาดเอียงไม่เกิน 1 : 12 ทางลาดด้านที่ไม่มีผนังกัน ให้ทำขอบสูงจากพื้นผิวไม่ต่ำกว่า 10 เซนติเมตร ถ้าจะให้ดียิ่งขึ้น ควรทำราวจับสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร ราวจับด้านที่ติดผนัง ควรห่างจากผนังไม่น้อยกว่า 4.5 เซนติเมตร

6.2 ประตูเข้าออก ถ้ามีธรณีประตู ควรให้ขอบทั้ง 2 ด้านมีความลาดเอียง เพื่อขึ้นรถเข็นเข้าออกสะดวก ประตูควรมีความกว้างไม่น้อยกว่า 85 เซนติเมตร ควรเป็นบานเลื่อนปิดเปิดง่าย ถ้าเป็นชนิดผลักเข้าออก ให้เปิดได้กว้าง มือจับปิดเปิดควรเป็นชนิดก้าน คนที่มีมือไม่แข็งแรง จะได้ใช้ได้ง่ายกว่าชนิดบิดหมุน ควรติดตั้งในแนวนอนและอยู่สูงจากพื้น 90 เซนติเมตร

6.3 ห้องน้ำ ห้องส้วม ไม่ควรมีธรณีประตู พื้นห้องน้ำใช้วัสดุที่ไม่ลื่น ประตูกว้างอย่างน้อย 80 เซนติเมตร ประตูควรเป็นบานเลื่อน มีราวจับสูง 80 เซนติเมตร ที่อาบน้ำพื้นที่เส้นผ่านศูนย์กลางไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร ควรทำที่นั่งสำหรับอาบน้ำ ชนิดพับเก็บติดผนัง ความสูงจากพื้น 45 เซนติเมตร มีราวจับในแนวนอน ระดับความสูงไม่ต่ำกว่า 70 เซนติเมตร และแนวตั้งความยาวไม่ต่ำกว่า 70 เซนติเมตร

ห้องส้วมพื้นที่ภายในกว้างยาวไม่น้อยกว่า 1.7 × 1.7 เมตร โถส้วมชนิดนั่งราบ สูง 45 เซนติเมตร อ่างล้างมือ ได้อ่างให้มีที่สำหรับรถเข็นสอดเข้า และมีราวจับ 2 ข้าง ก๊อกน้ำหรือที่ใส่สบู่เหลว ใช้ชนิดก้านโยกหรือก้านกด

ระเบียบการแข่งขัน

ระเบียบ คือ แบบแผนที่วางไว้เป็นแนวปฏิบัติหรือดำเนินการ เช่น ระเบียบวินัย ระเบียบข้อบังคับสำหรับการจัดการแข่งขันกีฬา ซึ่งการจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติทุกๆ ครั้ง กรมพลศึกษา ได้กำหนดระเบียบการแข่งขันขึ้นเพื่อให้การแข่งขันดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย เหมาะสม และเป็นแนวทางเดียวกัน ทั้งนี้ ผู้จัดการแข่งขันจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจถึงกฎและกติกาของการแข่งขันกีฬาในแต่ละชนิดที่ตนเองรับผิดชอบ เช่นเดียวกับในชนิดกีฬาแบดมินตัน ซึ่งมีแนวทางการจัดการแข่งขันที่มีลักษณะเฉพาะ จึงได้กำหนดระเบียบการแข่งขันไว้ดังนี้

ระเบียบการแข่งขันแบดมินตัน

กีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2559 ณ จังหวัดนครศรีธรรมราช

1. คณะกรรมการอำนวยการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2559

ประธานกรรมการ อธิบดีกรมพลศึกษา

เลขานุการ ผู้อำนวยการสำนักการกีฬา

ผู้แทนกรมพลศึกษา นายปณิธาน หงษ์ทอง

สถานที่ติดต่อ 154 สนามกีฬาแห่งชาติ ถ.พระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน

กรุงเทพฯ 10330

โทร.02-214-0120 ต่อ 3403, โทรสาร.02-214-1808

เว็บไซต์ www.dpe.go.th

2. คณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน

ประธานกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

ประธานกองเทคนิคกีฬา

ประธานฝ่ายจัดการแข่งขัน

รองประธานฝ่ายจัดการแข่งขัน ผู้แทนกรมพลศึกษา

กรรมการ บุคคลที่จังหวัดเจ้าภาพฯ แต่งตั้ง

3. ระเบียบและกติกาการแข่งขัน

3.1 ให้ใช้ข้อบังคับของ กรมพลศึกษา ว่าด้วยการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการ แห่งชาติ พ.ศ. 2553

3.2 ให้ใช้กติกาการแข่งขันของสหพันธ์แบดมินตันนานาชาติ ฉบับภาษาไทย ล่าสุด

4. คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

ให้ใช้ระเบียบ กรมพลศึกษา ว่าด้วยการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการ แห่งชาติ พ.ศ. 2553

5. ประเภทความพิการ

5.1 กลุ่มพิการทางหู

5.2 กลุ่มพิการทางปัญญา

5.3 กลุ่มคนแคระ (Dwarfs) แยกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

5.3.1 กลุ่มคนแคระ (BMST 6 (1) มีความสูงต่ำกว่า 120 เซนติเมตร

5.3.2 กลุ่มคนแคระ (BMST 6 (1) มีความสูงไม่เกิน 135 เซนติเมตร (หญิง) มีความสูงไม่เกิน 140 เซนติเมตร (ชาย)

5.4 กลุ่มพิการทางขา แยกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่

5.4.1 ความพิการทางขา (BMSTL 1) (Standing Below Waist Class 1) มีความพิการของขาในระดับสูง (การทรงตัวต่ำ) จะสูญเสียสมรรถภาพของกล้ามเนื้อส่วนข้อต่อล่างอย่างน้อย 30 Point ของขาข้างใดข้างหนึ่ง

5.4.2 ความพิการของขา (BMSTL 2) (a) (Standing Below Waist Class 2 (a) ผู้เล่นมีความปกติทางร่างกาย เช่น ขาขาด แขนขาด เท่านั้น

5.4.3 ความพิการทางขา (BMSTL 2) (Standing Below Waist Class 2) ผู้เล่นสามารถยืนได้และสูญเสียสมรรถภาพของขาส่วนล่างอยู่อย่างน้อย 20 Point ของขา 1 ข้างหรือ 2 ข้างร่วมกันหรือเทียบเท่าผู้ไร้ความสามารถ

5.4.4 ความพิการทางขา (BMSTL 3 (a) (Standing Below Waist Class 3 (a) ผู้เล่นเป็นผู้ที่มีความผิดปกติทางร่างกาย เช่น ขาขาด แขนขาด เท่านั้น

5.4.5 ความพิการทางขา (BMSTL 3 (Standing Below Waist Class 3) ผู้เล่นที่สามารถยืนได้และสูญเสียสมรรถภาพของขาส่วนล่างไปอย่างน้อย 10 - 19 point ของขา 1 ข้างหรือ

5.4.6 ความพิการทางแขน (BMSTU 4) (Standing Above Waist Class 1) ผู้เล่นเป็นผู้มีความพิการของแขนในระดับสูง จะสูญเสียสมรรถภาพของกล้ามเนื้อ 50 Point

5.4.7 ความพิการทางแขนในระดับกลาง (BMSTU 5) (Standing Above Waist Class 2) ผู้เล่นเสียความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนระดับกลาง หรือเทียบเท่า เช่น แขนขาดระดับใต้ศอกหนึ่งข้าง

5.5 กลุ่มวีลแชร์ (Wheelchair) แยกเป็น 3 กลุ่ม

5.5.1 กลุ่มวีลแชร์ 1 (BMW 1) Wheel Chair Class 1 ผู้เล่นมีความพิการระดับ C8 ขึ้นไป มีความพิการขั้นรุนแรง มีข้อจำกัดในการควบคุมส่วนปลายสุดของแขน ทรงตัวบนรถได้ปานกลางและกล้ามเนื้อกระดูกที่ขาขั้นรุนแรง (ระดับ 4)

5.5.2 กลุ่มวีลแชร์ 2 (BMW 2) Wheel Chair Class 2 เป็นผู้มีความพิการระดับ T12 มีความพิการระดับปานกลาง ทรงตัวบนรถระดับปานกลาง มีอากาศกล้ามเนื้อกระดูกขาขั้นรุนแรง (ระดับ 3)

5.5.3 กลุ่มวีลแชร์ 3 (BMW 3) Wheel Chair Class 3 เป็นผู้มีความพิการระดับ 21 หรือต่ำกว่า มีความพิการเล็กน้อย มีปัญหาการทรงตัวบนรถเล็กน้อย กล้ามเนื้อกระดูกเล็กน้อย สูญเสียขาส่วนเหนือหรือใต้เข่า ไม่สามารถยืนเล่นได้

6. ประเภทการแข่งขัน

แบ่งเป็น	ประเภทชายเดี่ยว	ประเภทหญิงเดี่ยว
	ประเภทชายคู่	ประเภทหญิงคู่
	ประเภทคู่ผสม	

แยกเป็น

6.1 กลุ่มพิการทางหู (ชายเดี่ยว, หญิงเดี่ยว, ชายคู่, หญิงคู่, คู่ผสม)

6.2 กลุ่มพิการทางปัญญา (ชายเดี่ยว, หญิงเดี่ยว)

6.3 กลุ่มคนแคระ (ชายเดี่ยว, หญิงเดี่ยว, ชายคู่, หญิงคู่)

6.4 กลุ่มแขนขาและโพลิโอ กลุ่ม 1 - กลุ่ม 7 (ชายเดี่ยว, หญิงเดี่ยว, ชายคู่, หญิงคู่, คู่ผสม)

6.5 กลุ่มวีลแชร์ 1 - 3 (ชายเดี่ยว, หญิงเดี่ยว, ชายคู่, หญิงคู่, คู่ผสม)

หมายเหตุ : นักกีฬาที่มีความพิการมากกว่าที่กำหนดไว้ในระดับความพิการ มีสิทธิเลือกที่จะแข่งขันในกลุ่มใดก็ได้ แต่จะเลือกได้เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น หากนักกีฬามีจำนวนน้อยกว่าที่กำหนด อาจจะจัดรวมกลุ่มความพิการ

7. จำนวนผู้เข้าแข่งขันและจำนวนเจ้าหน้าที่

สถานศึกษาที่ส่งนักกีฬาแบดมินตันเข้าร่วมการแข่งขัน จะส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันประเภทเดี่ยว ชาย - หญิง ส่งได้ 2 คน ส่วนประเภทคู่ส่งได้ 2 คู่ และมีเจ้าหน้าที่ได้ 3 คน เพื่อทำหน้าที่ผู้จัดการทีม 1 คน ผู้ฝึกสอนทีมหญิง 1 คน ผู้ฝึกสอนทีมชาย 1 คน

8. หลักเกณฑ์การแข่งขัน

8.1 นักกีฬาคนหนึ่งจะลงทำการแข่งขันได้ 2 ประเภทเท่านั้น

8.2 นักกีฬาคนหนึ่งสามารถส่งชื่อเข้าแข่งขันได้เพียงหนึ่งกลุ่มความพิการและ 1 รุ่นอายุเท่านั้น

8.3 เป็นหน้าที่ของหัวหน้าสถานศึกษาที่จะต้องรับผิดชอบและตรวจสอบรายชื่อผู้เข้าแข่งขันของตน ให้ถูกต้องก่อนยื่นต่อกรมพลศึกษา เมื่อดำเนินการจับสลากเสร็จสิ้นและประกาศแล้ว จะขอเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติม หรือสับเปลี่ยนบุคคลอย่างใดไม่ได้ ไม่ว่ากรณีใดๆ เว้นแต่จะขอแก้ไขตัวสะกดการันต์ ที่เกิดจากการเขียนหรือพิมพ์ผิดเท่านั้น เป็นหน้าที่ของผู้เข้าแข่งขันจะต้องตรวจสอบรายการแข่งขันของตนเองและไปแข่งขันตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด โดยไปถึงสนามแข่งขันก่อนเวลาการแข่งขันอย่างน้อย 30 นาที ถ้าหากว่ากรรมการเรียกชื่อแล้วไม่ลงทำการแข่งขันภายใน 5 นาที จะถือว่ายอมให้คู่ต่อสู้แข่งขัน (ชนะผ่าน) ไปแข่งขันในรอบต่อไป

8.4 เมื่อกรรมการดำเนินการแข่งขันประกาศให้ลงสนาม ผู้แข่งขันจะต้องเตรียมไม้แร็กเกตและแร็กเกตสำรอง ผ้าเช็ดเหงื่อ น้ำดื่ม อุปกรณ์ที่ผู้เข้าแข่งขันจำเป็นต้องใช้ไปวางรวมไว้ในตะกร้าข้างสนามซึ่งอยู่ด้านเดียวกับผู้ตัดสิน เมื่อเริ่มการแข่งขัน ผู้เข้าแข่งขันจะออกนอกสนามไม่ได้เป็นอันตราย ระหว่างการแข่งขัน

ดำเนินอยู่ บุคคลอื่นจะนำสิ่งของไปให้คู่แข่งไม่ได้ ต้องนำสิ่งของนั้นไปขออนุญาตจากกรรมการผู้ชี้ขาดในการแข่งขัน ซึ่งจะเป็นผู้สั่งการให้ใครคนใดคนหนึ่งเป็นผู้นำสิ่งของนั้นเข้าไปให้ผู้เข้าแข่งขัน

9. วิธีการจัดการแข่งขัน

9.1 ให้อยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน

9.2 แข่งขันแบบแพ้คัดออก โดยให้มีการชิงตำแหน่งที่ 1, ที่ 2 ส่วนตำแหน่งที่ 3 ให้ผู้แพ้ในรอบรองชนะเลิศครองตำแหน่งร่วมกัน

9.3 ระบบการนับคะแนน แมทช์หนึ่งต้องชนะให้มากที่สุด ใน 3 เกม เว้นแต่จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ฝ่ายที่ได้ 21 คะแนนก่อนเป็นฝ่ายชนะ ยกเว้น ถ้ามีคะแนน 20 คะแนน เท่ากัน ฝ่ายชนะต้องมีคะแนนนำ 2 คะแนน ถ้ามีคะแนน 29 คะแนน เท่ากัน ฝ่ายที่ได้คะแนน 30 คะแนนก่อนเป็นฝ่ายชนะ ฝ่ายที่ชนะการตีโต้ จะได้ 1 คะแนน และฝ่ายที่จะชนะการตีโต้ จะชนะได้ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งทำเสียหรือลูกไม่อยู่ในการเล่น เนื่องจากลูกตกพื้นสนามของอีกฝ่ายหนึ่ง การพักระหว่างเกมเมื่อฝ่ายหนึ่งมีคะแนนถึง 11 คะแนน ในแต่ละเกมให้พักในระหว่างเกมได้ไม่เกิน 60 วินาที การพักระหว่างเกมที่ 1 กับเกมที่ 2 และระหว่างเกมที่ 2 กับเกมที่ 3 ให้พักได้ไม่เกิน 120 วินาที จะอนุญาตให้ผู้เล่นได้รับคำแนะนำระหว่างการแข่งขัน ในขณะที่ลูกไม่อยู่ในการเล่น สำหรับกติกาข้ออื่นๆ ให้เป็นไปตามกติกาของสหพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) ฉบับภาษาไทยล่าสุด ของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

9.4 ลูกขนไก่ ที่ใช้ในการแข่งขันให้จังหวัดเจ้าภาพเป็นผู้กำหนด แต่ให้เป็นไปตามกติกาของสหพันธ์แบดมินตันโลก (BWF)

9.5 ประเภทเดี่ยวและคู่ นักกีฬาคนใดไม่พร้อมที่จะลงสนามแข่งขัน เมื่อถึงกำหนดเวลาทำการแข่งขันหรือหลังจากเจ้าหน้าที่จัดการแข่งขันได้ลงสนามไปแล้ว 5 นาที จะถูกปรับแพ้

9.6 นักกีฬาจะเปลี่ยนลูกขนไก่ ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากกรรมการผู้ตัดสินเท่านั้น ระหว่างเกมการแข่งขันหากนักกีฬาเกิดการบาดเจ็บ อนุญาตให้แพทย์เข้าไปปฐมพยาบาลได้ และลงความเห็นว่าจะทำการแข่งขันต่อไปได้หรือไม่

ทะเบียนแนจรูปถ่าย

ผู้เข้าแข่งขันกีฬาคัดเลือกนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ประจำปี 2559 รุ่นอายุไม่เกิน.....ปี

กลุ่มความพิการ.....เพศ.....

ชื่อทีม.....จังหวัด.....

โทรศัพท์.....โทรสาร.....

ชื่อ.....ชื่อ.....ชื่อ.....ชื่อ.....
เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี

ชื่อ.....ชื่อ.....ชื่อ.....ชื่อ.....
เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี เกิด...../...../25.....อายุ.....ปี

ขอรับรองว่าทะเบียนรูปถ่ายนักกีฬาคัดเลือกนักเรียนคนพิการแห่งชาติครั้งนี้เป็นนักกีฬาคัดเลือกนักเรียน / สถานศึกษา
สำหรับคนพิการในสังกัด มีอายุและมีคุณสมบัติถูกต้องตามระเบียบการแข่งขันกีฬาคัดเลือกนักเรียนคนพิการแห่งชาติ
ครั้งที่ 17 ประจำปี 2559 ของกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทุกประการ

ขอรับรองการตรวจถูกต้อง

()

หัวหน้าสถานศึกษา

(กรุณาประทับตราโรงเรียนด้วย)

ใบแยกประเภทกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ประจำปี 2559

กลุ่มความพิการทางหู

ประเภทชายเดี่ยว

ประเภทหญิงเดี่ยว

1..... 1.....
2..... 2.....

ประเภทชายคู่

ประเภทหญิงคู่

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....
คู่ที่ 2 1..... คู่ที่ 2 1.....
2..... 2.....

ประเภทคู่ผสม

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....

กลุ่มความพิการทางปัญญา

ประเภทชายเดี่ยว

ประเภทหญิงเดี่ยว

1..... 1.....
2..... 2.....

ลงชื่อ.....
(.....)

ผู้ควบคุมทีม

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
(.....) (.....)
ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน

ใบแยกประเภทกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ประจำปี 2559

กลุ่มคนแคระ ทั้ง 2 กลุ่ม

ประเภทชายเดี่ยว

ประเภทหญิงเดี่ยว

1..... 1.....
2..... 2.....

ประเภทชายคู่

ประเภทหญิงคู่

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....
คู่ที่ 2 1..... คู่ที่ 2 1.....
2..... 2.....

ประเภทคู่ผสม

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....

ลงชื่อ.....
(.....)

ผู้ควบคุมทีม

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
(.....) (.....)
ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน

กลุ่มความพิการทางกาย

กลุ่มความพิการประเภทวีลแชร์ กลุ่ม 1, วีลแชร์ กลุ่ม 2, วีลแชร์ กลุ่ม 3

ประเภทชายเดี่ยว

ประเภทหญิงเดี่ยว

1..... 1.....
2..... 2.....

ประเภทชายคู่

ประเภทหญิงคู่

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....
คู่ที่ 2 1..... คู่ที่ 2 1.....
2..... 2.....

ประเภทคู่ผสม

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....

กลุ่มความพิการประเภทเดิน กลุ่ม 1, กลุ่ม 2, กลุ่ม 3, กลุ่ม 4, กลุ่ม 5, กลุ่ม 6, กลุ่ม 7

ประเภทชายเดี่ยว

ประเภทหญิงเดี่ยว

1..... 1.....
2..... 2.....

ประเภทชายคู่

ประเภทหญิงคู่

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....
คู่ที่ 2 1..... คู่ที่ 2 1.....
2..... 2.....

ประเภทคู่ผสม

คู่ที่ 1 1..... คู่ที่ 1 1.....
2..... 2.....

ลงชื่อ.....
(.....)

ผู้ควบคุมทีม

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....
(.....) (.....)

ผู้ฝึกสอน

ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน

เกณฑ์ต่างๆ สำหรับนักกีฬาแบดมินตันคนพิการ

กฎเกณฑ์การพิจารณานักกีฬาคนพิการ กลุ่มวีลแชร์ (Wheelchair Classes)

การแบ่งระดับความพิการของวีลแชร์แบดมินตัน มี 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มวีลแชร์แบดมินตันระดับ WH1 มีลักษณะสำคัญ คือ

1.1 ความสมดุลของร่างกายอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อยมาก
ร่างกายบริเวณส่วนล่างเป็นอัมพาตอย่างเห็นได้ชัดเจน แต่บริเวณร่างกายส่วนบน
หรือลำตัวมีความสูญเสียความสามารถปานกลาง

1.2 กระดูกคดมากกว่าหรือเท่ากับ 60 องศา (โดยการ x-ray)

1.3 สูญเสียขาส่วนเหนือเข่าทั้งสองข้าง

1.4 มีข้อจำกัดในการควบคุมส่วนปลายสุดของแขน

1.5 มีอาการกล้ามเนื้อกระดูกที่ขาขั้นรุนแรง

1.6 พบความผิดปกติในการเคลื่อนไหวอย่างน้อย 8 อย่างในบริเวณ
ร่างกายส่วนล่างตั้งแต่สะโพกลงไปที่ขาทั้งสองข้างในกรณีต่อไปนี้

1.6.1 การยืดตืดของการพับสะโพกมากกว่า 45 องศา

1.6.2 การยืดตืดของการเหยียดสะโพกมากกว่า 25 องศา

1.6.3 การยืดตืดของการงอเข่ามากกว่า 60 องศา

1.6.4 การยืดตืดของการเหยียดเข่ามากกว่า 30 องศา

1.6.5 ข้อเท้าเคลื่อนไหวด้วยการกระดูกออกได้มากกว่าหรือ
เทียบเท่ากับ 10 องศา

1.6.6 ข้อเท้าเคลื่อนไหวด้วยการกระดูกเข้าได้มากกว่าหรือ
เทียบเท่ากับ 20 องศา

1.7 พบการสูญเสียกำลังของกล้ามเนื้ออย่างน้อย 14 แห่งที่ส่วนล่าง
ของร่างกายตั้งแต่สะโพกลงมา ได้แก่

1.7.1 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพก
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.2 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียด
สะโพกระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.3 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพก
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.4 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียด
สะโพกระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.5 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดเข่า
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.6 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการงอเข่ากระ
ดัดระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.7 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการกระดกข้อ
เท้าออกระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.7.8 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการกระดกข้อ
เท้าเข้าระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2. กลุ่มวีลแชร์แบดมินตันระดับ WH2 มีลักษณะสำคัญ คือ

2.1 มีความพิการเล็กน้อย

2.2 มีปัญหาในการทรงตัวบนรถเข็นเล็กน้อย

2.3 มีอาการกล้ามเนื้อกระตุกที่ขาเล็กน้อย

2.4 สูญเสียขาระดับเหนือเข่าหรือต่ำกว่าเข่าอย่างน้อยหนึ่งข้าง

2.5 พบความผิดปกติในเรื่องการเคลื่อนไหวของร่างกายอย่างน้อย 5 อย่างบริเวณส่วนสะโพกลงมาที่ขาหนึ่งข้างในกรณีต่อไปนี้

2.5.1 สะโพกพับยึดติดมากกว่า 45 องศา

2.5.2 สะโพกเหยียดยึดติดมากกว่า 25 องศา

2.5.3 เข่าเหยียดยึดติดมากกว่า 30 องศา

2.5.4 เข่างอยึดติดมากกว่า 25 องศา

2.5.5 ข้อเท้ากระดูกออกได้ 10 องศา

2.5.6 ข้อเท้ากระดูกเข้าได้ 10 องศา

2.6 พบการสูญเสียกำลังของกล้ามเนื้ออย่างน้อย 5 แห่งที่บริเวณสะโพกลงมาที่ขาหนึ่งข้าง หรือ 4 แห่งที่ขา 1 ข้าง หรือ 2 แห่งในส่วนอื่นๆ ได้แก่

2.6.1 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพก ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2.6.2 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดสะโพก ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2.6.3 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพก ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2.6.4 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดสะโพก ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2.6.5 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดเข่า ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2.6.6 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการงอเข่า ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

2.6.7 สูญเสียกำลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการกระดูกข้อเท้าออก ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

เกณฑ์การพิจารณานักกีฬาคนพิการ ประเภทยืนแข่งขัน กลุ่มร่างกายส่วนล่าง (Standing Lower Limb)

การแบ่งระดับความพิการร่างกายส่วนล่าง มี 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มยืนแข่งขัน ระดับ SL3 (Standing Lower 3) จะมีความพิการในส่วนล่างของร่างกายค่อนข้างรุนแรงและเห็นได้เด่นชัด ในส่วนบนของร่างกายไม่มีความพิการหรือมีบ้างเล็กน้อย ความพิการส่วนล่างที่เห็นได้ชัด คือ

1.1 มีขาขาดเหนือเข่า 1 ข้าง หรือ

1.2 มีขาขาดใต้เข่า 2 ข้าง

1.3 พบความผิดปกติอย่างน้อย 4 อย่างในหนึ่งหรือสองของส่วนสะโพกลงไปยังขาทั้งสอง ในกรณีดังต่อไปนี้

1.3.1 พบสะโพกเข้ามามากกว่า 45 องศา

1.3.2 เขยียดสะโพกออกมากกว่า 25 องศา

1.3.3 งอเข่าเข้ามาได้มากกว่า 60 องศา

1.3.4 เขยียดเข่าได้มากกว่า 30 องศา

1.3.5 กระดกข้อเท้าออกได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 องศา

1.4 มีความผิดปกติใน 3 ข้อ และมีความสูญเสียพลังของกล้ามเนื้อ
หนึ่งอย่างหรือมีความยาวของขาทั้งสองแตกต่างกัน 4 เซนติเมตร มีการสูญเสียพลัง
ของกล้ามเนื้อ 4 ข้อในหนึ่งหรือทั้งสองของร่างกายส่วนล่าง

1.4.1 การพับสะโพกเข้ามาสูญเสียพลังกล้ามเนื้อระดับ 3
(ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.2 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดสะโพก
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.3 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดสะโพก
ออกระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.4 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อในส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพกเข้า
มาระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.5 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อในส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดเข่าออก
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.6 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อในส่วนที่เกี่ยวกับการงอเข่าเข้ามา
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.7 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อในส่วนที่เกี่ยวกับการกระดกข้อเท้า
ออกระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)

1.4.8 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อในส่วนที่เกี่ยวกับการกระดกข้อเท้า
เข้ามาระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2) หรือ ความผิดปกติของ
กล้ามเนื้อข้อ 1.3 สามอย่างกับการสูญเสียพลังของกล้ามเนื้อข้อ 1.4 หนึ่งอย่างหรือ
ความแตกต่างระหว่างความยาวของขาทั้งสองข้าง 4 เซนติเมตร ความแตกต่างของ
ความยาวขาทั้งสองข้างจะมีคุณสมบัติเท่ากับขาขาดเหนือเข่าหนึ่งข้าง

2. กลุ่มยืนแข่งขัน ระดับ SL4 (Standing Lower 4) จะมีลักษณะ
ความพิการดังนี้

2.1 มีความพิการตั้งแต่กำเนิด

2.2 สูญเสียขาข้างหนึ่งบริเวณใต้เข่าลงมา

2.3 ความผิดปกติทางการเคลื่อนไหว ตรวจพบสองอย่างในหนึ่งหรือ
สองของร่างกายส่วนล่าง (ส่วนสะโพกถึงขาทั้งสองข้าง) ในกรณีดังต่อไปนี้

- 2.3.1 สูญเสียการเคลื่อนไหวส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพกเข้า
มากกว่า 45 องศา
- 2.3.2 สูญเสียการเคลื่อนไหวส่วนที่เกี่ยวกับการเหยียดสะโพก
ออกมากกว่า 25 องศา
- 2.3.3 สูญเสียความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการงอเข้าเข้าได้มากกว่า
60 องศา
- 2.3.4 สูญเสียความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเหยียดเข้าได้มากกว่า
30 องศา
- 2.3.5 กระดกข้อเท้าออกได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10 องศา
- 2.3.6 การกระดกข้อเท้าเข้าได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 องศา
- 2.4 การสูญเสียพลังของกล้ามเนื้อพบสองอย่างในหนึ่งหรือสองของ
ร่างกายส่วนล่าง (ส่วนสะโพกถึงขาทั้งสองข้าง) ในกรณีดังต่อไปนี้
 - 2.4.1 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวกับการพับสะโพก
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
 - 2.4.2 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเหยียด
สะโพกระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
 - 2.4.3 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับการเหยียดสะโพก
ระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
 - 2.4.4 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับการเหยียดเข่าระดับ 3
(ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
 - 2.4.5 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับการงอเข่าระดับ 3
(ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
 - 2.4.6 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับการกระดกข้อเท้า
ออกไประดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
 - 2.4.7 สูญเสียพลังของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับการกระดกข้อเท้า
เข้ามาระดับ 3 (ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อระดับ 2)
- 2.5 ความแตกต่างความยาวของขาซ้ายและขาขวาน้อย
7 เซนติเมตร

เกณฑ์การพิจารณานักกีฬาคนพิการ กลุ่มพิการแขน SU5 (Standing Upper 5)

การแบ่งระดับความพิการทางแขน มี 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มความพิการทางแขนที่ไม่ได้ใช้แขนข้างที่พิการจับไม้แร็กเกตสำหรับแข่งขัน จะมีลักษณะความพิการดังนี้

1.1 แขนขาดข้างเดียวเหนือข้อมือขึ้นไป

1.2 ในกรณีแขนข้างที่ขาดอยู่บริเวณข้อมือพอดี ให้วัดจากบริเวณกึ่งกลางของหัวไหล่ไปยังนิ้วที่ยาวที่สุด ผลลัพธ์จะต้องเท่ากับหรือสั้นกว่าบริเวณข้อมือของมืออีกข้างหนึ่ง

1.3 ในกรณีที่แขนมีความผิดปกติ แต่ไม่ได้ขาด จะต้องมียุทธวิธีที่พบได้อย่างน้อย 3 อย่าง ในกรณีดังต่อไปนี้

1.3.1 กางหัวไหล่ออกได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 60 องศา

1.3.2 ห่อไหล่เข้ามาได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 60 องศา

1.3.3 เขยียดหัวไหล่ได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 องศา

1.3.4 หมุนข้อศอกออกจำนวนที่ขาดมากกว่า 70 องศา

1.3.5 มีข้อศอกติดมากกว่า 80 องศา

1.4 มีความสูญเสียพลังของกล้ามเนื้อไม่ต่ำกว่า 3 อย่าง ในกรณี
ดังต่อไปนี้

1.4.1 กางหัวไหล่ออกระดับ 3

1.4.2 ห่อไหล่เข้าระดับ 3

1.4.3 เขยียดหัวไหล่ออกระดับ 3

1.4.4 สูญเสียพลังกล้ามเนื้อของข้อศอกในการงอเข้าและ
เขยียดออกระดับ 2

2. กลุ่มความพิการทางแขนในส่วนที่ใช้แขนด้านที่พิการจับไม้แรกเกิด
สำหรับการแข่งขัน มีลักษณะความพิการดังนี้

2.1 มีความสูญเสียอย่างสมบูรณ์ของนิ้วมืออย่างน้อย 3 นิ้ว ยกเว้น
นิ้วหัวแม่มือ โดยไม่อนุญาตให้มีการพันมือกับไม้แรกเกิดในการแข่งขัน

2.2 มีความสูญเสียอย่างสมบูรณ์ของนิ้วมืออย่างน้อย 4 นิ้ว ยกเว้น
นิ้วหัวแม่มือ โดยอนุญาตให้มีการพันมือติดกับไม้แรกเกิดเพื่อการแข่งขันได้

2.3 มีความสูญเสียนิ้วหัวแม่มือทั้งหมดอย่างเห็นเด่นชัด

2.4 ความผิดปกติของแขนพบได้เพียง 1 อย่าง ในกรณีดังต่อไปนี้

2.4.1 กางหัวไหล่ออกได้น้อยกว่า 90 องศา

2.4.2 ห่อไหล่เข้าได้น้อยกว่า 90 องศา

2.4.3 หมุนหัวไหล่เข้าได้น้อยกว่า 40 องศา

2.4.4 หมุนหัวไหล่ออกได้น้อยกว่า 60 องศา

2.4.5 กางข้อศอกออกได้มากกว่าหรือเท่ากับ 45 องศา

2.4.6 ข้อมือติดขยับได้มากกว่าหรือเท่ากับ 50 องศา

2.5 พลังของกล้ามเนื้อพบได้เพียง 1 อย่าง ในกรณีดังต่อไปนี้

2.5.1 หัวไหล่กางออกสูญเสียระดับ 2

2.5.2 ห่อไหล่เข้าสูญเสียระดับ 3

2.5.3 หมุนหัวไหล่เข้าสูญเสียระดับ 3

2.5.4 หมุนหัวไหล่ออกสูญเสียระดับ 3

2.5.5 ข้อศอกติดจากการพับเข้าสูญเสียระดับ 3

2.5.6 ข้อศอกติดจากการเขยียดออกสูญเสียระดับ 3

เกณฑ์การพิจารณานักกีฬาคนพิการ ประเภทยืนแข่งขัน กลุ่มคนแคระ (Short Stature)

การแบ่งระดับความพิการของกลุ่มคนแคระ SS6 (Short Stature)

1. อายุ 18 ปีขึ้นไป
2. ชาย มีความสูงไม่เกินหรือเท่ากับ 145 เซนติเมตร มีความยาวของแขนไม่เกินหรือเท่ากับ 66 เซนติเมตร และความแตกต่างระหว่างส่วนสูงกับความยาวของแขนไม่เกินหรือเท่ากับ 200 เซนติเมตร
3. หญิง มีความสูงไม่เกินหรือเท่ากับ 137 เซนติเมตร มีความยาวของแขนไม่เกินหรือเท่ากับ 63 เซนติเมตร และความแตกต่างระหว่างส่วนสูงกับความยาวของแขนไม่เกินหรือเท่ากับ 190 เซนติเมตร

การจัดการผู้ตัดสิน

ในการแข่งขันกีฬาทุกชนิด นอกจากนักกีฬาที่ลงทำการแข่งขันแล้ว บุคคลที่ถือว่ามีส่วนสำคัญที่จะเป็นผู้ควบคุมดูแลการแข่งขันให้เป็นไปตามกฎและกติกา ก็คือ คณะกรรมการผู้ตัดสิน โดยในการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ซึ่งถือเป็นรายการระดับประเทศ ก็จำเป็นที่จะต้องสรรหาผู้ตัดสินที่มีมาตรฐาน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

การจำแนกระดับผู้ตัดสินแบดมินตัน

1. ผู้ตัดสินระดับต้น (ระดับ ๓) เป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด และได้ผ่านการอบรมผู้ตัดสินพื้นฐานระดับต้น ผู้ตัดสินระดับต้นมีสิทธิทำหน้าที่ตัดสินแบดมินตันได้ไม่เกินกว่าการแข่งขันระดับสโมสร หรือ ระดับจังหวัด
2. ผู้ตัดสินระดับกลาง (ระดับ ๒) เป็นผู้ตัดสินระดับต้นที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้ตัดสินแบดมินตันมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ปี หรือเป็นผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์ตามกำหนด และได้ผ่านการอบรมผู้ตัดสินระดับกลาง ผู้ตัดสินระดับกลางมีสิทธิในการทำหน้าที่ผู้ตัดสินได้ไม่เกินกว่าการแข่งขันแบดมินตันระดับภาค หรือ ระดับเขตการศึกษา
3. ผู้ตัดสินระดับสูง (ระดับ ๑) เป็นผู้ตัดสินระดับกลางที่ปฏิบัติหน้าที่ผู้ตัดสินแบดมินตันมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ปี หรือเป็นผู้ตัดสินที่มีประสบการณ์ตามกำหนด และได้ผ่านการอบรมผู้ตัดสินระดับสูง ผู้ตัดสินระดับสูงมีสิทธิในการทำหน้าที่ผู้ตัดสินได้ทุกรายการแข่งขันแบดมินตันภายในประเทศ

ความรู้ทั่วไปและคุณสมบัติของผู้ตัดสินกีฬาแบดมินตัน

ผู้ตัดสินแบดมินตันควรมีความรู้ทั่วไปดังต่อไปนี้

1. ควรเป็นผู้ที่มีความสนใจในกีฬาแบดมินตัน ติดตามความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา
2. เคยเล่นหรือเป็นนักกีฬามาก่อน จะทำให้นักกีฬาเชื่อถือ เคารพ และรู้เทคนิควิธีการต่างๆ ของนักกีฬา
3. มีความรู้ ความเข้าใจในกฎ กติกากีฬาแบดมินตันเป็นอย่างดี
4. มีเวลาหรือแบ่งเวลามาตัดสินได้
5. ต้องมีเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายในการเป็นผู้ตัดสินอย่างชัดเจน

6. มีจิตวิทยาและรู้ธรรมชาติของนักกีฬา
7. มีความรักในอาชีพกรรมการผู้ตัดสิน
8. มีทัศนคติที่ดีในฐานะกรรมการผู้ตัดสิน

ผู้ตัดสินแบดมินตันควรมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีสมรรถภาพทางกายที่ดี
2. รู้และนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง
3. รู้จักกฎระเบียบในการแข่งขัน
4. มีวิจารณ์ญาติที่ดีและถูกต้อง
5. ควบคุมสถานการณ์และทันต่อเหตุการณ์
6. รู้จักบทบาทและหน้าที่ของตน
7. รู้และเข้าใจเกี่ยวกับกติกาแบดมินตันอย่างดี
8. มีความยุติธรรม
9. มีบุคลิกภาพที่ดี
10. มีจิตวิทยาในการตัดสินและลงโทษ
11. มีสุขภาพจิตและสมาธิดี
12. มีมนุษยสัมพันธ์ในการทำงานเป็นทีมที่ดี
13. มีเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้ตัดสิน
14. สนใจ กระตือรือร้น ศึกษาค้นคว้าความรู้และข่าวในวงการแบดมินตัน

อยู่เสมอ

15. ใช้คำศัพท์ ภาษาได้ถูกต้อง
16. มีความสามารถ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา
17. ยอมรับฟังคำแนะนำ แก้ไข การปฏิบัติหน้าที่ผู้ตัดสิน

สมรรถนะของผู้ตัดสินกีฬาแบดมินตัน

1. สมรรถนะทั่วไป
 - 1.1 มีความรู้และทักษะภาษาไทยและภาษาอังกฤษพื้นฐาน
 - 1.2 มีความรู้และทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
 - 1.3 มีความรู้และทักษะในการทำงานร่วมกับคนอื่น
 - 1.4 มีทักษะกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำ

จิตใจ

1.5 มีสมรรถภาพทางกายและสุขภาพที่แข็งแรง สมบูรณ์ทั้งร่างกาย

1.6 มีบุคลิกภาพดี สุภาพ อ่อนน้อม มีสัมมาคารวะ

1.7 มีน้ำใจนักกีฬา

1.8 เชื้อมั่นและศรัทธาในระบอบประชาธิปไตย

1.9 มีวินัยในตนเองและมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่

1.10 มีความมุ่งมั่น กระตือรือร้นและเอาใจใส่ต่อการปฏิบัติงาน

1.11 มีจิตอาสา และ อุทิศตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

1.12 ยอมรับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล

1.13 วางตนได้เหมาะสมกับกาละ เทศะ

1.14 เคารพในสิทธิ บทบาท หน้าที่ของตนเองและผู้อื่น

1.15 เห็นคุณค่าของกีฬาและการออกกำลังกาย

2. สมรรถนะหลัก

2.1 มีความรู้เกี่ยวกับคุณค่า ประวัติความเป็นมาของกีฬาแบดมินตัน

2.2 มีความรู้เกี่ยวกับ กฎ กติกา ระเบียบ ข้อปฏิบัติ วิธีการเล่นและ

การแข่งขันแบดมินตัน

2.3 มีความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในวงการแบดมินตัน

2.4 มีทักษะการเป็นผู้ตัดสินแบดมินตัน

2.5 ยึดมั่น ศรัทธาในความยุติธรรม

2.6 อดทน อดกลั้นและมีวุฒิภาวะทางอารมณ์

2.7 กล้าตัดสินใจและแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้า

2.8 มุ่งมั่นในความสำเร็จของตนเองและความเจริญก้าวหน้าของ

วงการแบดมินตัน

ทั้งนี้ จากสมรรถนะหลักและสมรรถนะทั่วไปของผู้ตัดสินกีฬาแบดมินตัน สามารถแบ่งสมรรถนะของผู้ตัดสินแต่ละหน้าที่ได้ดังนี้

สมรรถนะตามหน้าที่ผู้ชี้ขาด

1. มีความรู้เกี่ยวกับกฎ กติกา ระเบียบการแข่งขันแบดมินตัน อย่างละเอียด สามารถอธิบายได้ถูกต้อง
2. มีความรู้เกี่ยวกับบทบาท หน้าที่ของผู้ชี้ขาดและหน้าที่การเป็นผู้ตัดสินแบดมินตันทุกหน้าที่
3. มีความรู้ในกระบวนการ เทคนิค และขั้นตอนการจัดการแข่งขัน แบดมินตัน

4. มีทักษะและประสบการณ์การตัดสินแบดมินตัน
5. มีความรู้ความสามารถในการเจรจาต่อรอง
6. มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันความเสี่ยงและทักษะการปฐมพยาบาล
7. มีทักษะในการดำเนินการจัดการแข่งขันและควบคุมการแข่งขัน

สมรรถนะตามหน้าที่ผู้ตัดสินแบดมินตัน

1. มีความรู้และเข้าใจ กติกาแบดมินตันเป็นอย่างดี
2. มีทักษะการบันทึกใบ คະแนอย่างถูกต้องและทักษะตัดสิน แบดมินตันเป็นอย่างดี
3. มีทักษะการวิเคราะห์ วินิจฉัย และตัดสินใจกรณีความผิด เกี่ยวกับกติกาและการแข่งขัน
4. รู้เท่าทันและมีทักษะการสังเกตการละเมิดกติกากการเล่นของนักกีฬา และผู้เกี่ยวข้อง

สมรรถนะตามหน้าที่ผู้กำกับเส้น

1. รู้บทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบของผู้กำกับเส้น
2. มีความรู้และทักษะการสังเกตในการตัดสินใจกรณีลูกดีหรือลูกเสียที่เกิดขึ้นกับเส้นและขอบเขตสนาม
3. มีความอดทนต่อการติดตามการเล่นของนักกีฬา
4. เชื่อมั่นในตนเองและกล้ายืนยันการตัดสินใจของตน

สิ่งจำเป็นที่ผู้ตัดสินควรรู้

1. เครื่องแต่งกาย (ทั่วไป)

1.1 จุดมุ่งหมายของการกำหนดระเบียบนี้ เพื่อความชัดเจนของข้อความโฆษณาที่ปรากฏบนเครื่องแต่งกายหรือสิ่งอื่นใดที่ผู้เล่นสวมใส่ในขณะการเล่น ยกเว้นแรกเกต และสิ่งประกอบอื่นๆ แต่ไม่มีข้อจำกัดของเสื้อที่สวมคลุมทางศีรษะ กางเกงขาสั้น กระโปรง ถุงเท้า ผ้าคาดศีรษะ ผ้าขหนู ผ้ารัดข้อมือ ผ้าพันคอ และเวชภัณฑ์

1.2 เพื่อให้มั่นใจว่า การนำเสนอสามารถดึงดูดความสนใจในเกมกีฬาแบดมินตันที่ได้รับอนุมัติรับรองจากสหพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) เครื่องแต่งกายของผู้เล่นจะต้องเป็นแบบที่ใช้สวมใส่สำหรับการเล่นกีฬาแบดมินตัน และจะไม่อนุญาตให้ใช้เทปหรือใช้การกลัดทับบนการโฆษณาหรือดัดแปลงบนเสื้อผ้าในส่วนโฆษณา

1.3 ระเบียบของการโฆษณาบนเครื่องแต่งกายนี้ จะใช้สำหรับเครื่องแต่งกายที่ผู้เล่นใช้ใส่ลงทำการแข่งขันในสนามเท่านั้น

1.4 ระเบียบการโฆษณาจะต้องระบุอย่างชัดเจนในระเบียบการแข่งขันหรือใบสมัคร

1.5 การนำระเบียบมาใช้ในแต่ละรายการ การวินิจฉัยของกรรมการผู้ชี้ขาดถือว่าสิ้นสุด

2. ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกาย

2.1 สีของเครื่องแต่งกาย ผู้เล่นจะแต่งกายด้วยชุดสีเดียวหรือหลายสีรวมกันลงสนามก็ได้

2.2 แบบบนเครื่องแต่งกาย

2.2.1 ลวดลายบนเสื้อที่ได้รับอนุญาต จะต้องเป็นลวดลายศิลปะโดยปราศจากการโฆษณาเชิงพาณิชย์หรือการส่งเสริมการขาย

2.2.2 ด้านหน้าอาจมีรูปธงชาติหรือสัญลักษณ์ประจำชาติของประเทศที่เป็นตัวแทน

2.2.3 อนุญาตให้แบบที่เป็นส่วนการโฆษณาตามระเบียบและขนาดของการโฆษณาบนเครื่องแต่งกาย

2.3 ตัวอักษรบนเครื่องแต่งกาย

2.3.1 สี แบบ และความสูงของตัวอักษร

- ตัวอักษรภาษาไทยหรือตัวอักษรโรมันตัวใหญ่ โดยใช้สีเดียวและเป็นสีที่ตัดกับเสื้อ

- รูปแบบของตัวหนังสือ หากมีแบบบนด้านหลังของเสื้อ ตัวอักษรควรตัดกับแบบดังกล่าว

- เพื่อให้ตัวอักษรสามารถมองเห็นได้ชัดเจนโดยผู้ชมโทรทัศน์ ตัวอักษรจะต้องมีความสูงอย่างน้อย 6 เซนติเมตร และไม่เกิน 10 เซนติเมตร

- ตัวอักษรจะวางเป็นแนวนอนหรือให้ใกล้เคียงกับแนวนอนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และให้วางอยู่ใกล้ตำแหน่งบนสุดของเสื้อ

2.3.2 ชื่อนักกีฬาและสังกัด

- จะใช้ชื่อหรือนามสกุล หรือชื่อย่อ หรือชื่อเล่นก็ได้ แต่ต้องเป็นชื่อที่ใช้ส่งลงทำการแข่งขัน

- ชื่อต้นสังกัดนักกีฬาจะปรากฏอยู่ด้านหลังของเสื้อ

2.3.3 ลำดับของการโฆษณาด้านหลังเสื้อ

การเรียงลำดับจากด้านบนลงมาด้านล่าง จะต้องเรียงตามลำดับดังนี้ ชื่อนักกีฬา (ถ้ามี) ชื่อสังกัด (ถ้ามี) และการโฆษณา (ถ้ามี)

2.4 การโฆษณาบนเครื่องแต่งกาย

2.4.1 เสื้อ

- ตำแหน่งที่มีการโฆษณาบนแขนเสื้อด้านซ้าย, บนแขนเสื้อด้านขวา, บนปกเสื้อด้านซ้าย, บนปกเสื้อด้านขวา, ไหล่ซ้าย, ไหล่ขวา, ออกซ้าย, ออกขวา, บริเวณกลางอก ด้านหน้าของเสื้อ ธงชาติถือว่าเป็นตำแหน่งการโฆษณา 1 ตำแหน่ง บริเวณไหล่ทั้งสองจะต้องอยู่ด้านหน้าที่เห็นได้ชัดเจน ซึ่งโฆษณาแต่ละแห่งจะต้องมีขนาดไม่เกิน 20 ตารางเซนติเมตร และจะต้องมีรวมกันไม่เกิน 5 ชิ้น และจะมีเพียง 1 ชิ้นในแต่ละตำแหน่ง

- การโฆษณาที่เป็นแบบของเครื่องแบบ จะมีความสูงไม่เกิน 10 เซนติเมตร จะวางในแนวใดก็ได้ อาจจะมีบนด้านหน้าหรือด้านหลัง จะมีความสูงไม่เกิน 5 เซนติเมตร หรือทั้ง 2 ด้านของเสื้อก็ได้

- กรรมการผู้ชี้ขาดมีสิทธิวินิจฉัยแต่เพียงผู้เดียว หากมีผลกระทบระหว่างการโฆษณาที่เป็นแถบ และผู้อุปถัมภ์การแข่งขัน หรือผู้ดำเนินการถ่ายทอดโทรทัศน์ หรือข้อความโฆษณาละเมิดกฎหมายท้องถิ่น หรือพิจารณาแล้วมีข้อความที่ไม่เหมาะสม ดังนั้น กรรมการผู้ชี้ขาดจะจำกัดการโฆษณาบนเสื้อ การโฆษณาบนเสื้อและเครื่องแต่งกายอื่นๆ อาจจะเป็นสัญลักษณ์ของผู้ผลิตเครื่องแต่งกายหรือสัญลักษณ์ของผู้อุปถัมภ์

2.4.2 เครื่องแต่งกายอื่นๆ

- ถุงเท้าและรองเท้าแต่ละข้างจะมีการโฆษณาได้ 2 ชิ้น มีขนาดไม่เกิน 20 ตารางเซนติเมตร

- เครื่องแต่งกายชิ้นอื่นๆ จะมีการโฆษณาได้อีก 1 ชิ้น มีขนาดไม่เกิน 20 ตารางเซนติเมตร

- การโฆษณาบนเสื้อและเครื่องแต่งกายอื่นๆ อาจเป็นสัญลักษณ์ของผู้ผลิต หรือสัญลักษณ์ของผู้อุปถัมภ์

3. การโฆษณาของสมาคม

สมาชิกสมาคมที่ให้การสนับสนุนงบประมาณแก่สหพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) สามารถใช้สัญลักษณ์ของสมาคมที่มีขนาดไม่เกิน 50 ตารางเซนติเมตร ลงบนกางเกงหรือส่วนล่างของเครื่องแต่งกาย หรือกระโปรง เมื่อได้รับอนุญาตจากสหพันธ์ฯ แล้ว ผู้เล่นทุกคนที่ลงแข่งขันในสังกัดจะต้องใช้การโฆษณาที่เป็นแบบเดียวกันทั้งหมด

3.1 ลวดลายบนเสื้อที่ได้รับอนุญาต จะต้องเป็นลวดลายศิลปะเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการโฆษณาเชิงพาณิชย์

3.2 ตัวหนังสือบนเครื่องแต่งกายผู้เล่น

3.3 สี แบบ และความสูงของตัวหนังสือ

3.3.1 ตัวอักษรภาษาไทยหรือตัวอักษรโรมัน โดยใช้สีเดียวและเป็นสีที่ตัดกับสีเสื้อ

3.3.2 รูปแบบของตัวหนังสือที่เย็บติดด้านหลัง จะต้องเป็นแถบผ้าที่มีสีตัดกัน

3.3.3 เพื่อให้ตัวหนังสือสามารถมองเห็นได้ชัดโดยผู้ชมโทรทัศน์ ตัวหนังสือจะต้องมีความสูงอย่างน้อย 6 เซนติเมตร และไม่เกิน 10 เซนติเมตร

3.3.4 ตัวหนังสือจะวางเป็นแนวนอนหรือให้ใกล้เคียงกับแนวนอนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และให้วางอยู่ใกล้ตำแหน่งบนสุดของเสื้อ

3.3.5 ชื่อของผู้เล่น ให้ใช้ชื่อหรือนามสกุล หรือชื่อย่อ หรือชื่อเล่นก็ได้ แต่ต้องเป็นชื่อที่ใช้ส่งลงทำการแข่งขัน

3.3.6 ชื่อของนักกีฬาจะปรากฏบนด้านหลัง ให้เป็นไปตามระเบียบข้อ 3.3.1-3.3.5 และต้องเป็นไปตามระเบียบข้อ 5

4. ชื่อสังกัด

ชื่อสังกัดของผู้เล่นจะปรากฏอยู่ด้านหลังของเสื้อ

5. ลำดับของการโฆษณาด้านหลังเสื้อ

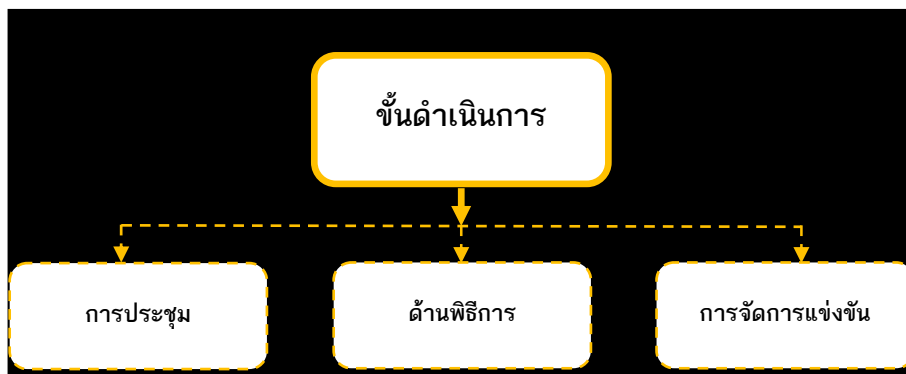
การเรียงลำดับจากด้านบนลงมาด้านล่าง จะต้องเรียงตามลำดับดังนี้
ชื่อนักกีฬา (ถ้ามี) ชื่อสังกัด (ถ้ามี) และการโฆษณา (ถ้ามี)

ในการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ การเตรียมการนับเป็นก้าวแรกและถือเป็นเรื่องที่ผู้จัดควรให้ความสำคัญและคำนึงถึง เพื่อให้การจัดการแข่งขันดังกล่าวดำเนินไปได้อย่างมีระเบียบแบบแผน มีประสิทธิภาพ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย รวดเร็ว ประหยัดกำลังคนและกำลังทรัพย์ โดยนับตั้งแต่ เริ่มการประสานงานกับจังหวัดเจ้าภาพ การสำรวจสนามแข่งขัน การจัดทำระเบียบ การแข่งขัน รวมถึงการจัดการผู้ตัดสิน ล้วนแต่เป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้จัดการแข่งขัน จะต้องวางแผนเตรียมการและต้องศึกษากระบวนการดำเนินงานให้เป็นไปตาม มาตรฐานที่กรมพลศึกษากำหนด

กระบวนการจัดการแข่งขัน-ขึ้นดำเนินการ

หลังจากที่ได้เตรียมการจัดการแข่งขันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงกำหนดการแข่งขันจริง จึงเข้าสู่ในขั้นที่เรียกว่า ขั้นตอนดำเนินการ ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันให้เป็นไปตามโปรแกรมที่จัดไว้ตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด ภายใต้ระเบียบและข้อบังคับที่ควบคุมการแข่งขันกีฬานั้นๆ ซึ่งในส่วนของขั้นตอนดำเนินการ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

การประชุม

การประชุม คือ การสื่อสารอย่างหนึ่งซึ่งบุคคลพบปะกันตามกำหนดนัดหมาย โดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน เช่น เพื่อปรึกษาหารือ ร่วมกันตัดสินใจ รับทราบข้อเท็จจริงต่างๆ ข้อเสนอแนะ หรือนโยบายต่างๆ ซึ่งถ้ามีการดำเนินการประชุมอย่างมีประสิทธิภาพ โดยทั่วไปการประชุมแบ่งออกได้ดังนี้

1. การประชุมเพื่อแจ้งข้อมูลข่าวสาร เป็นการประชุมเพื่อทำความเข้าใจเรื่องต่างๆ เช่น นโยบายองค์กร กฎระเบียบต่างๆ เป็นต้น ดังนั้น จึงต้องมีการจัดกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมให้สอดคล้องกับเรื่องที่แจ้งให้ทราบ

2. การประชุมเพื่อร่วมกันคิดสร้างสรรค์ เช่น เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาระดมความคิดพัฒนางาน เป็นต้น

3. การประชุมเพื่อร่วมกันตัดสินใจ การประชุมนี้มักเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการการตัดสินใจแก้ไขปัญห องค์กรประชุมควรประกอบด้วยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ

4. การประชุมเพื่อสอนงานและฝึกอบรม การประชุมนี้มักเกี่ยวกับเรื่องที่มีการเปลี่ยนแปลงใหม่ในการทำงาน เช่น การสอนวิธีการเป็นเจ้าหน้าที่เทคนิค
การดำเนินการประชุมให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น ควรประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนล่วงหน้า การกำหนดวัตถุประสงค์ต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการประชุมให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้ทราบทุกครั้ง

♣ การกำหนดผู้ที่ควรเข้าร่วมประชุม ผู้จัดการประชุมต้องกำหนดตัวบุคคลที่จะเชิญประชุมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การประชุมทุกครั้ง เช่น ผู้ที่สามารถให้รายละเอียดที่เป็นประโยชน์ต่อการประชุม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการประชุม เป็นต้น

♣ การจัดวาระการประชุม ควรจัดลำดับความสำคัญของแต่ละวาระ พร้อมประมาณเวลาที่จะใช้เพื่อให้การประชุมสำเร็จตามวัตถุประสงค์

♣ กำหนดการประชุม และจัดทำหนังสือเชิญประชุมไปถึงประธานที่ประชุมและผู้เข้าร่วมประชุม โดยเนื้อความในหนังสือเชิญประชุมควรประกอบด้วยใจความสำคัญดังนี้ วัตถุประสงค์การประชุม ประธานการประชุม วัน/เวลา/สถานที่ประชุม ที่สำคัญ ผู้เข้าร่วมประชุมควรได้รับหนังสือเชิญประชุมอย่างน้อย 1 สัปดาห์ก่อนเข้าประชุม

♣ การเตรียมสถานที่และอุปกรณ์ หากมีหน่วยงานรับผิดชอบด้านสถานที่และอุปกรณ์อยู่แล้ว ผู้จัดควรตรวจตราความเรียบร้อยของสถานที่และอุปกรณ์ด้วย หากไม่มีหน่วยงานดังกล่าว ผู้จัดควรเตรียมทุกอย่างให้พร้อมต้องคำนึงไว้เสมอว่า หากอุปกรณ์ไม่พร้อมระหว่างการประชุม จะทำให้เสียเวลาและเป็นสาเหตุที่ทำให้การประชุมไม่มีประสิทธิผลได้

ข้อพึงระวัง

♣ หากมีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างการประชุม ควรมีแผนสำรองหรือวิธีแก้ไข เพื่อให้ผู้ร่วมประชุมมั่นใจได้ว่าเราเป็นมืออาชีพ

♣ ไม่ควรทำหนังสือเชิญประชุมโดยไม่มีรายละเอียดและกำหนดการจะทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมขาดการเตรียมตัวล่วงหน้า

♣ วัตถุประสงค์และวาระการประชุมต้องชัดเจน เพื่อไม่ให้เสียเวลาในการประชุม

♣ การเลือกผู้ประชุมไม่เหมาะสมจะทำให้ประสิทธิผลของการประชุมลดลง

♣ การประชุมเป็นเวลานาน เช่น เกินกว่า 90 นาที ควรมีช่วงให้พักและรับประทานอาหารว่าง มีเช่นนั้น ผู้เข้าร่วมประชุมอาจเดินไปมาเพื่อทำธุระส่วนตัว ทำให้ที่ประชุมเสียสมาธิได้

♣ ควรให้ผู้เข้าร่วมประชุมรับประทานอาหารว่างด้านนอกห้อง เพื่อไม่ให้เสียสมาธิในการประชุม และป้องกันการทำเครื่องดื่มหกในที่ประชุม

2. การดำเนินการประชุม การประชุมที่ดีต้องมีความน่าสนใจ เป็นไปตามวาระการประชุม กระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การประชุมที่จะประสบความสำเร็จต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ดังนี้

- (1) การประชุมต้องเกิดจากความต้องการที่แท้จริง
- (2) ตั้งเป้าหมายสำหรับการประชุม
- (3) ให้กลุ่มเป็นผู้กำหนดการตัดสินใจ
- (4) ดำเนินการตามตารางเวลา
- (5) ให้ความสนใจกับสิ่งสำคัญ
- (6) ดำเนินการประชุมตามที่วางไว้
- (7) ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วม และ
- (8) มีผู้ดำเนินการประชุมที่ดี

3. การปิดการประชุมและติดตามผล หลายคนพบว่าการประชุมเป็นการเสียเวลา เพราะไม่ได้ข้อสรุปอะไรที่ชัดเจน ดังนั้น จึงควรมีการทบทวนสรุปประเด็นสำคัญ และจัดทำรายงานการประชุมที่ชัดเจนว่าใครมีหน้าที่รับผิดชอบอะไร เพื่อติดตามผลได้ในภายหลัง

บทบาทในการประชุม ในการประชุมแต่ละครั้ง จะต้องเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้มีบทบาทต่างๆ ในการประชุม เพื่อให้การประชุมสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย ซึ่งบทบาทในการประชุมมีดังนี้

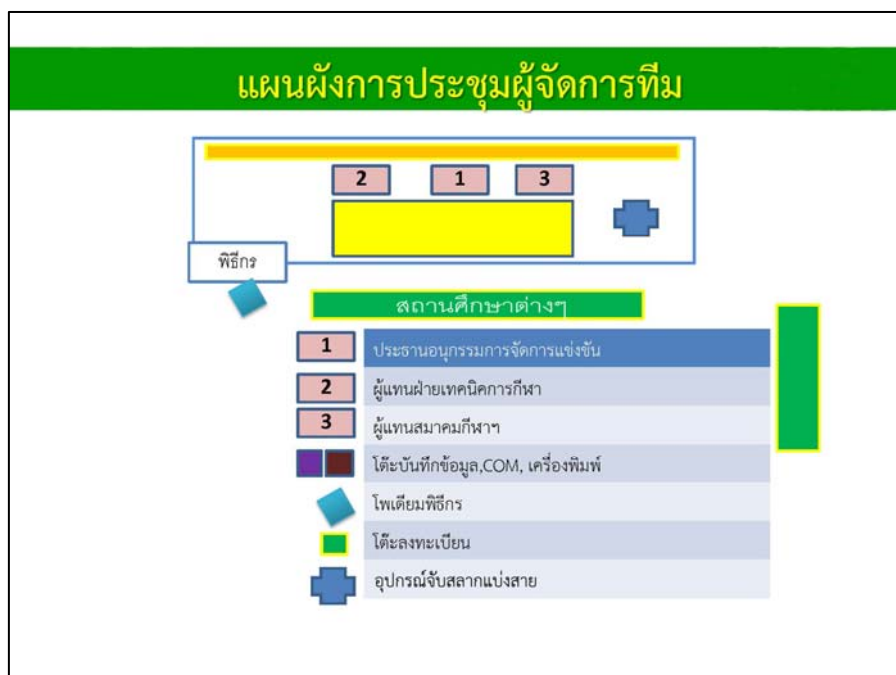
1. ผู้ดำเนินการประชุมหรือผู้นำการประชุม มีหน้าที่ตั้งกลุ่มให้มุ่งไปที่ประเด็นเดียวกัน
2. ผู้จัดรายงานการประชุม ทำหน้าที่บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นในการประชุม
3. ผู้บันทึกขึ้นกระดาน หากมีการอภิปรายในที่ประชุม ให้มีผู้บันทึกขึ้นกระดาน เพื่อให้ทุกคนได้เห็นและอภิปรายได้อย่างต่อเนื่อง
4. ผู้รักษาเวลา ทำหน้าที่รักษาเวลาให้เป็นไปตามวาระการประชุม
5. ผู้ควบคุมบรรยากาศ ในบางครั้งมีการประชุมถกเถียงกัน ผู้ควบคุมบรรยากาศควรดูแลการประชุม
6. สมาชิกผู้เข้าร่วมในการประชุม สมาชิกต้องแสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเช่นกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น การประชุม คือ การมาพบปะกันอย่างมีจุดมุ่งหมายตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนด เพื่อหารือ ปรีกษา หาข้อยุติในด้านต่างๆ เช่น เพื่อความรู้ เพื่อฝึกอบรม เป็นการเสนอเรื่องราวให้ผู้เกี่ยวข้องร่วมคิดพิจารณาแนวทางการดำเนินงาน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุมชี้แจงแสดงความคิดเห็น อภิปราย แล้วสรุปเป็นความคิดเห็นร่วมกันหรือมติของที่ประชุม

ทั้งนี้ ในการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ต้องดำเนินการประชุมผู้จัดการทีม และประชุมผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่เทคนิค เพื่อชี้แจงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องและทำความเข้าใจร่วมกัน เพื่อให้การจัดการแข่งขันบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

การประชุมผู้จัดการทีม เป็นการประชุมระหว่างคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้แทนฝ่ายเทคนิคกีฬา ผู้แทนจากสมาคมกีฬา และผู้จัดการทีมหรือผู้ควบคุมทีม เพื่อพูดคุยทำความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ก่อนการแข่งขันจะเริ่มขึ้น 1 วัน ซึ่งหัวข้อในการประชุมนั้น ประกอบด้วย การชี้แจงระเบียบและกติกากการแข่งขัน การแจ้งสถานที่หรือสนามที่จะใช้สำหรับการแข่งขัน โปรแกรมการแข่งขันของแต่ละวัน การจับสลากแบ่งสายการแข่งขัน สิ่งอำนวยความสะดวก รวมถึงการประสานงานกับฝ่ายต่างๆ เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้จัดการทีมหรือผู้แทนต้องเข้าประชุมตามวัน เวลา และสถานที่ที่เจ้าภาพกำหนด ต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ถ้าหากไม่เข้าร่วมประชุมตามกำหนดวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามมติที่ประชุมอย่างไม่มีเงื่อนไขและข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น

สำหรับการจัดการประชุมผู้จัดการทีม นั้น จะคำนึงถึงขนาดของสถานที่เป็นหลัก ซึ่งปกติแล้วจะจัดให้ผู้เข้าร่วมประชุมนั่งแบบแถวหน้ากระดานหันหน้าไปทางประธานการประชุมซึ่งมีฝ่ายเลขาหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องนั่งขวามือ และดำเนินการประชุมไปตามรายละเอียดของการแข่งขันที่กำหนด ตามภาพประกอบ

ข้อมูลใช้ดำเนินการวันประชุมผู้จัดการทีม

ประธานจัดการแข่งขัน

1. กล่าวต้อนรับ
2. แนะนำรายละเอียดทั่วไป (ที่พัก น้ำดื่ม น้ำแข็ง สิ่งอำนวยความสะดวก โรงพยาบาล เบอร์โทรศัพท์ต่างๆ อื่นๆ)

เลขานุการจัดการแข่งขัน (รายละเอียดของการแข่งขัน)

1. แจ้งจำนวนสถานศึกษา/ทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน
2. ระเบียบการแข่งขัน
3. โปรแกรมการแข่งขัน
4. จำนวนเหรียญชิงชัย
5. สนามการแข่งขัน
6. อุปกรณ์การแข่งขัน
7. ดำเนินการจับสลากแบ่งสาย

ผู้ดำเนินรายการแนะนำ

1. คณะกรรมการจัดการแข่งขัน
2. ผู้แทนฝ่ายเทคนิคกีฬา
3. ผู้แทนสมาคมกีฬา

การประชุมผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่เทคนิค เป็นการประชุมเพื่อเตรียมความพร้อมและทบทวนกฎ กติกา ข้อบังคับ ทั้งในส่วนที่เป็นเนื้อหาเดิมและส่วนที่มีการปรับปรุง เพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลงใหม่ อีกทั้งเป็นการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ในช่วงระหว่างการแข่งขัน ส่วนเจ้าหน้าที่เทคนิคจะเป็นบุคลากรของฝ่ายจัดการแข่งขัน ซึ่งเจ้าภาพเป็นผู้สรรหามาเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งต่างๆ ดังนั้น จึงต้องมีการประชุมเพื่อชี้แจงบทบาทหน้าที่ของแต่ละคน แต่ละตำแหน่ง รวมถึงมีการสอนและข้อแนะนำต่างๆ ในการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนั้นๆ ทั้งนี้ รายละเอียดของหน้าที่แต่ละตำแหน่งสามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในหัวข้อ **การจัดการผู้ตัดสิน**

ด้านพิธีการ

ในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ ไม่ว่าจะเป็นกีฬาโอลิมปิกเกมส์, กีฬาเอเชียนเกมส์, กีฬาซีเกมส์ ฯลฯ การดำเนินการด้านพิธีการนับว่าเป็นจุดขายหนึ่งที่ผู้ชมทั่วโลกรอชม งบประมาณและความพร้อมของเจ้าภาพถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญในเรื่องนี้ ซึ่งในส่วนของการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ รวมไปถึงกีฬาอื่นๆ ขั้นตอนในการดำเนินการด้านพิธีการจะเป็นไปตามลำดับดังนี้

เริ่มพิธีการ กรรมการผู้ตัดสิน กรรมการกำกับเส้น และนักกีฬา ตั้งแถวเตรียมพร้อมในจุดปล่อยพร้อมกันทุกสนามแข่งขัน จากนั้น เจ้าหน้าที่ควบคุมเสียงเปิดเพลงสรรเสริญพระบารมี (ทั้งนี้ผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันจะต้องเตรียมแผ่นเพลงให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเสียง) คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้ตัดสิน เจ้าหน้าที่ และนักกีฬาทุกคนในสนามโปรดยืนถวายความเคารพ

เมื่อสิ้นเสียงเพลงสรรเสริญพระบารมี จะต่อด้วยการเปิด เพลงเปิดตัวการแข่งขัน (สามารถเลือกเพลงได้ตามความเหมาะสม อาจใช้เพลงประจำการแข่งขันนั้นๆ

ทั้งนี้ ผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันจะต้องประสานขอไฟล์เพลงจากเจ้าภาพจัดการแข่งขันและเตรียมแผ่นเพลงให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเสียง) เมื่อจบเพลงเปิดตัวการแข่งขัน พิธีกรประจำสนามจะกล่าวต้อนรับ

“ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ การแข่งขันแบดมินตันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ วันนี้เป็นการแข่งขันวันแรก จะเป็นการแข่งขันประเภทชายเดี่ยวหญิงเดี่ยว ทุกประเภทความพิการ การแข่งขันจะเริ่มต้นขึ้น ณ บัดนี้”

จากนั้น เปิดเพลงกราวกีฬา กรรมการผู้ตัดสิน กรรมการกำกับเส้น และนักกีฬา เดินเข้าสู่สนามแข่งขันตามลำดับสนามแข่งขัน ในช่วงเวลาเดียวกันพิธีกรประจำสนามประกาศรายชื่อนักกีฬาและกรรมการผู้ตัดสิน

ตัวอย่าง

“สนามที่ 1 คู่มือที่ 1 ประเภทชายเดี่ยว ความพิการทางหู รุ่นอายุ 17-25 ปี ระหว่าง นายธนากร ทองพิลา โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี กับ นายภาณุพงษ์ โคกกลาง โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดอุดรธานี กรรมการผู้ตัดสิน ” (พิธีกรประจำสนามจะประกาศเรียงลำดับสนามแข่งขันที่ 1 จนถึงสนามแข่งขันสุดท้าย) และดำเนินการแข่งขันตามระเบียบ กติกาที่กำหนดไว้

ทั้งนี้ ในการจัดการแข่งขันจะได้รับเกียรติจากผู้บริหารหน่วยงาน องค์กร หรือแขกผู้มีเกียรติให้ความสนใจมาเยี่ยมชมการแข่งขัน ผู้ดำเนินการจัดการแข่งขัน จะต้องจัดเตรียมพื้นที่รับรองให้สะอาด เรียบร้อย และมีความเหมาะสม พร้อมทั้ง จัดเตรียมอาหารว่าง เครื่องดื่มเพื่อรับรอง รวมถึงต้องเตรียมชื่อ-สกุล และตำแหน่ง ที่ถูกต้องให้กับพิธีกรประจำสนามกล่าวต้อนรับเมื่อผู้บริหารหน่วยงาน องค์กร หรือแขกผู้มีเกียรติเดินทางมาถึง

ตัวอย่าง

“คณะกรรมการจัดการแข่งขันขอต้อนรับ ดร.กิตติพงษ์ โพธิ์ภูมิ อธิบดี กรมพลศึกษา พร้อมด้วย นายวินิตย์ จันทร์มนตรี รักษาการแทนผู้อำนวยการ สำนักการกีฬา ที่ให้เกียรติมาชมการแข่งขันกีฬาแบดมินตัน ขอเสียงปรบมือต้อนรับ ท่านค่ะ ซึ่งในขณะนี้ เป็นการแข่งขันประเภทชายเดี่ยวและหญิงเดี่ยว ความพิการทางหู”

เมื่อการแข่งขันดำเนินจนเสร็จสิ้นในรอบชิงชนะเลิศเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จะมีพิธีมอบเหรียญรางวัลแก่นักกีฬาผู้ชนะเลิศในอันดับ 1-3 ถือเป็นพิธีที่มีความสำคัญมากพิธีหนึ่ง โดยเฉพาะกับตัวนักกีฬาหรือสังกัดหรือประเทศของ นักกีฬานั้น เพราะเป็นเสมือนสัญลักษณ์อันมีเกียรติที่มอบให้กับผู้ที่มีความสามารถ โดดเด่นที่สุด จึงเป็นสิ่งที่นักกีฬาทุกคนใฝ่ฝันและไขว่คว้าให้ได้มา วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ ประกอบในพิธีดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน เพราะจะเป็นสิ่งที่ช่วยสร้าง บรรยากาศของพิธีดังกล่าวให้ดูยิ่งใหญ่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้

1. เสာธง สำหรับอาคารแข่งขันกีฬาบางชนิดที่มีความสูงน้อย การใช้ มอเตอร์ไฟฟ้าจึงไม่ใช่สิ่งจำเป็น จึงใช้แรงคนชักธงขึ้นตามปกติ โดยให้จุดสูงสุดของ ธงที่ชักขึ้นให้อยู่ในระยะ 3 เมตร จากพื้นสนามโดยประมาณ

ตำแหน่งการติดตั้งเสาธง

- ต้องไม่รบกวนพื้นที่การแข่งขัน ซึ่งอาจบังทิศทางและแสงสว่างได้
- ต้องอยู่ในตำแหน่งที่เด่นเป็นสง่า ซึ่งกล้องโทรทัศน์สามารถจับภาพเชิงตรงได้เป็นอย่างดี
- ต้องไม่อยู่ในแนวของเครื่องปรับอากาศที่อยู่ในสนามแข่งขัน จะทำให้สลิ้งเชิงตรงและผืนธงแกว่ง
- ต้องอยู่ในตำแหน่งที่สัมพันธ์กับจุดตั้งวางแท่นรับรางวัล และจุดที่เป็นที่นั่งของประธานในสนาม
- ต้องอยู่ในตำแหน่งที่สามารถควบคุมการชักธงให้สัมพันธ์กับการบรรเลงเพลงเพลงชาติจากห้องควบคุม
- เป็นความนิยมที่จะให้ผืนธงทั้งลงในแนวตั้งมากกว่าแนวนอนของสนามกีฬาในร่ม เพราะจะเกิดความเด่นเป็นสง่า สวยงามกว่า
- แต่ละโรงเรียนต้องมีการจัดเตรียมธงไว้น้อยกว่า 3 ผืน

2. แท่นรับเหรียญ

รางวัล เนื่องจากการมอบเหรียญรางวัลให้กับนักกีฬาที่ชนะเลิศในแต่ละชนิดกีฬา มีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนของผู้ที่รับมอบเหรียญ ซึ่งมีทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม (สำหรับกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ มีการแข่งขันเฉพาะ

ประเภทบุคคล) ทำให้การจัดหาแท่นมอบเหรียญรางวัลมีความยุ่งยากค่อนข้างมาก จึงได้มีแนวคิดที่จะจัดทำแท่นรับเหรียญรางวัลให้มีรูปแบบ ขนาด และสัดส่วนที่เหมาะสม ด้วยการออกแบบโดยใช้ระบบประสานทางพิกัด (MODULAR SYSTEM) เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด อีกทั้งยังช่วยประหยัดจำนวนการจัดสร้างแท่นรับมอบเหรียญรางวัลได้จำนวนมาก แนวคิดในการออกแบบจัดทำแท่นรับมอบเหรียญที่มีขนาดสัดส่วนที่เหมาะสมกับการใช้งานทั้งในประเภทบุคคลและประเภททีม จัดทำ

รูปแบบที่สามารถขยายขนาดให้เหมาะสมกับประเภททีมทุกชนิดกีฬาโดยการเพิ่มจำนวนจากรูปแบบเดียวกันมาต่อกัน

3. สาวงามผู้เชิญเหรียญรางวัลและเกียรติบัตร เพื่อเป็นเกียรติของเจ้าภาพในด้านพิธีการ เพื่อให้ผสมกลมกลืนไปกับขนบธรรมเนียม พิธีการทางด้านการกีฬาที่เรียกว่า “Sport Protocol” ควรขอความร่วมมือจากหน่วยงานและสถาบันการศึกษามาช่วยปฏิบัติ โดยสามารถใช้ศักยภาพของหน่วยงานเหล่านั้น เลือกเฟ้นบุคลากร

และกำกับดูแลให้พิธีมอบเหรียญรางวัลเป็นไปด้วยความราบรื่น โดนผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันจะต้องประสานช่วงเวลาในพิธีมอบเหรียญรางวัลและนัดหมายในการฝึกซ้อมเพื่อทำความเข้าใจร่วมกันก่อนเริ่มพิธีการ ซึ่งการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติจะมอบเหรียญรางวัลให้กับผู้ชนะเลิศ จำนวน 1 รางวัล รองชนะเลิศ จำนวน 1 รางวัล และตำแหน่งที่ 3 จำนวน 2 รางวัล แต่ละประเภทรุ่นอายุ และความพิการ

ทั้งนี้ ผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันจะต้องประสานงานการเชิญผู้บริหารผู้มีเกียรติมามอบเหรียญรางวัลให้กับนักกีฬา และการจัดเตรียมแท่นรับเหรียญรางวัล สาวงามผู้เชิญเหรียญรางวัลและเกียรติบัตร จำนวนเหรียญรางวัลแต่ละ

เหรียญ เกียรติบัตรและมาสคอตให้ครบตามจำนวนที่กำหนด

ขั้นตอนพิธีการมอบเหรียญรางวัล เกียรติบัตรและมาสคอต

1. ต่อไปนี้จะเป็นพิธีมอบเหรียญรางวัล เกียรติบัตร และมาสคอตให้นักกีฬาผู้ชนะการแข่งขันกีฬา

แบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 17 “นครศรีธรรมราชเกมส์” ประเภทชายเดี่ยวและหญิงเดี่ยว

2. ในพิธีอันทรงเกียรตินี้ คณะกรรมการจัดการแข่งขันขอเรียนเชิญ
.....ตำแหน่ง.....
และ.....ตำแหน่ง.....ให้เกียรติ
มอบเหรียญรางวัลและเกียรติบัตร

3. และขอเรียนเชิญตำแหน่ง
ให้เกียรติมอบมาสคอต ขอเรียนเชิญครับ/ค่ะ

4. ผลการแข่งขันกีฬาแบดมินตัน ประเภท.....
ตำแหน่งที่ 3 เหรียญทองแดงได้แก่ (ชื่อ-นามสกุล)
โรงเรียน..... และ (ชื่อ-นามสกุล)โรงเรียน
.....

ตำแหน่ง รองชนะเลิศอันดับ 1 เหรียญเงิน ได้แก่ (ชื่อ-นามสกุล)
.....โรงเรียน.....

ตำแหน่ง ชนะเลิศ เหรียญทอง ได้แก่ (ชื่อ-นามสกุล)
โรงเรียน.....

4. คณะกรรมการจัดการแข่งขันขอขอบพระคุณ (กล่าวชื่อ-นามสกุล
และตำแหน่งของแขกผู้มีเกียรติที่มอบรางวัล) ที่ได้ให้เกียรติ
มอบรางวัลแก่นักกีฬาในประเภท.....ขอขอบพระคุณครับ/ค่ะ

การจัดการแข่งขัน

การจัดการแข่งขันกีฬาทุกชนิด เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทั้งคนจัดและผู้เข้าร่วมการแข่งขัน เพื่อให้ทุกคนเล่นและคนชมมีความสุข สนุกสนาน คนจัดก็ประสบความสำเร็จ แต่หากจะให้ตรงวัตถุประสงค์ ต้องเคารพกฎ กติกา ข้อบังคับที่ฝ่ายจัดการแข่งขันกำหนดขึ้น และปฏิบัติตามกติกาการแข่งขันของแต่ละ ชนิดกีฬาอย่างเคร่งครัด เพราะกฎ กติกา หรือข้อบังคับเหล่านี้ ต้องอาศัยเป็นหลัก ให้การแข่งขันปลอดภัย มีประสิทธิภาพ ไม่มีปัญหาใดๆ เกิดขึ้น และถือว่าการตัดสิน ของผู้ตัดสินเป็นที่สิ้นสุด

ดังนั้น การจัดการแข่งขันแต่ละครั้งจึงจำเป็นต้องวางแผนทางการแข่งขัน ให้ถูกต้อง เหมาะสม เพราะหากจัดการแข่งขันผิดพลาดอาจส่งผลเสียต่อทีมเหล่านั้น ทำให้เกิดการได้เปรียบ เสียเปรียบซึ่งกันและกัน การจัดการแข่งขันที่ดีจึงต้องมีการกำหนดวิธีการจัดการแข่งขันให้เป็นสากลและมีความเชื่อถือได้

วิธีการจัดการแข่งขันมีหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละแบบต้องจัดให้เหมาะสม กับวัน เวลา และสถานที่จัดการแข่งขัน สำหรับการจัดการแข่งขันแบ่งออกได้ดังนี้

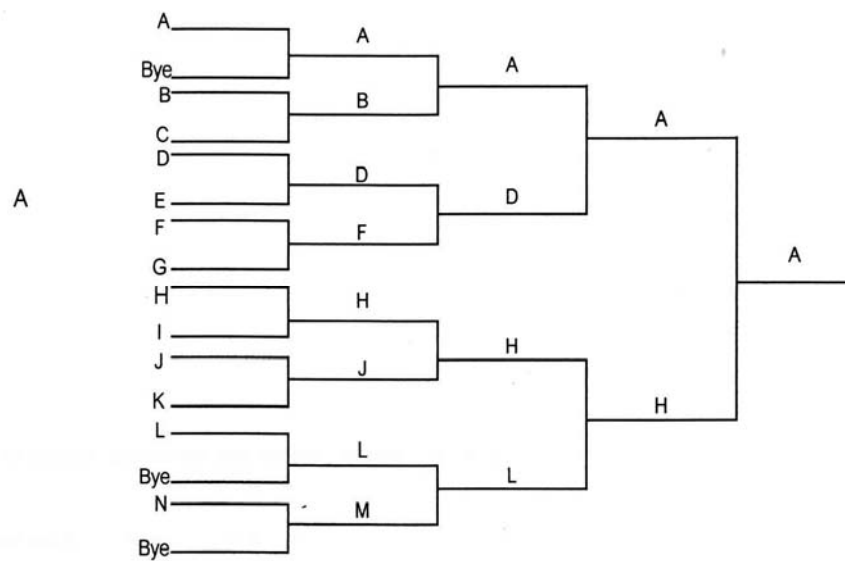
1. แพ้ครั้งเดียวคัดออก
2. พบกันหมด
3. พบกันหมดพบกันหมด
4. พบกันหมดตามด้วยแพ้คัดออก
5. แพ้คัดออกตามแพ้คัดออก
6. แพ้คัดออกตามด้วยพบกันหมด
7. แบบคอนโซลेशन
8. ทารองชนะเลิศ
9. ให้โอกาสแก้ตัว
10. ชนะคัดออก
11. ชัยชนะบันได

ในการจัดการแข่งขัน ให้เลือกใช้วิธีการจัดการแข่งขันให้เหมาะสมตามสภาพของสถานที่ วัน เวลา หรือสภาพในท้องถิ่นจัดการแข่งขัน การจัดการแข่งขันแบบแบ่งกลุ่ม (Tournament) นั้น สามารถจัดได้หลายวิธีให้เหมาะสมกับกีฬาและระยะเวลาในการจัดการแข่งขัน ผู้เขียนจึงได้เสนอวิธีการจัดการแข่งขันแบบแบ่งกลุ่มในหลายลักษณะ ดังต่อไปนี้

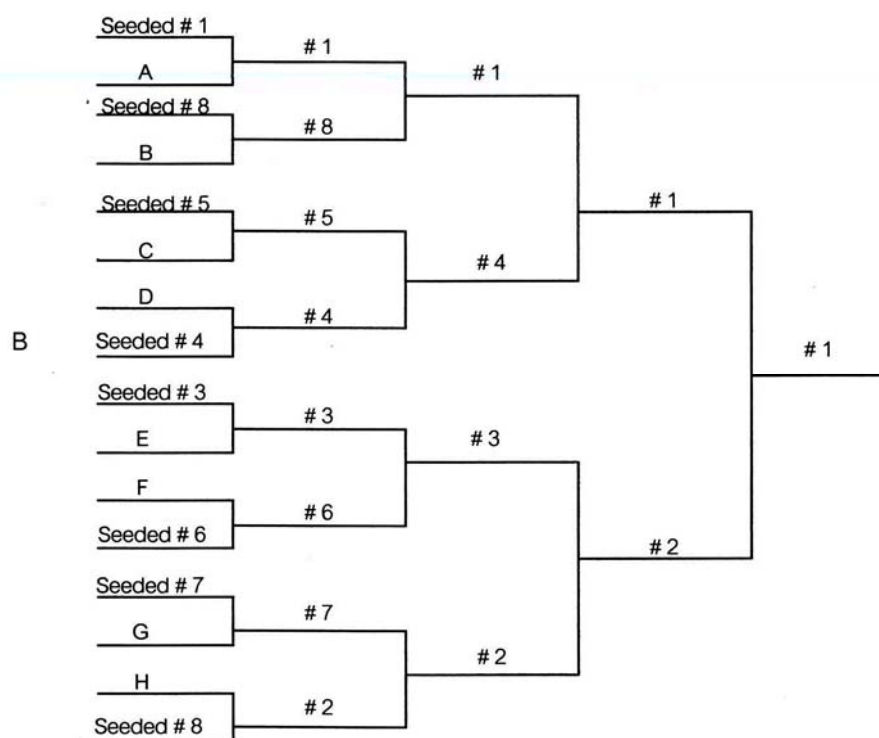
1. การจัดการแข่งขันแบบพบกันหมดในกลุ่ม (The Round Robin Tournament) นิยมใช้กันมากกับกีฬาประเภททีม และเหมาะสมกับการแข่งขันที่มีทีมกีฬาไม่น้อยกว่า 8 ทีม โดยแต่ละทีมจะแข่งขันกับทีมอื่นๆ ทุกทีม และให้ทีมที่มีคะแนนมากที่สุดเป็นทีมชนะเลิศ

A	I.	1 vs. 5	II.	1 vs. 2	III.	1 vs. 3
		2 vs. 6		3 vs. 4		4 vs. 2
		3 vs. 7		5 vs. 6		8 vs. 5
		4 vs. 8		7 vs. 8		7 vs. 6
	IV.	1 vs. 4	V.	1 vs. 8	VI.	1 vs. 7
		8 vs. 3		7 vs. 4		6 vs. 8
		7 vs. 2		6 vs. 3		5 vs. 4
		6 vs. 5		5 vs. 2		2 vs. 3
	VII.	1 vs. 6				
		5 vs. 7				
		2 vs. 8				
		3 vs. 4				

วิธีการนี้จะให้ทีมหรือบุคคลที่ชนะการแข่งขันได้ทำการแข่งขันในรอบต่อไป ส่วนผู้แพ้จะต้องออกจากการแข่งขัน การจัดการแข่งขันวิธีนี้จะประหยัดงบประมาณและเวลาในการแข่งขันได้มาก

3. การจัดการแข่งขันประเภทประเภคคู่แพ้คัดออก (The Single Elimination Tournament) จะแตกต่างจากวิธีการที่ 2 คือ จะมีการจับสลากประเภคคู่การแข่งขันในแต่ละรอบ ส่วนวิธีการที่ 2 นั้นจะจับสลากอันดับทีมไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว

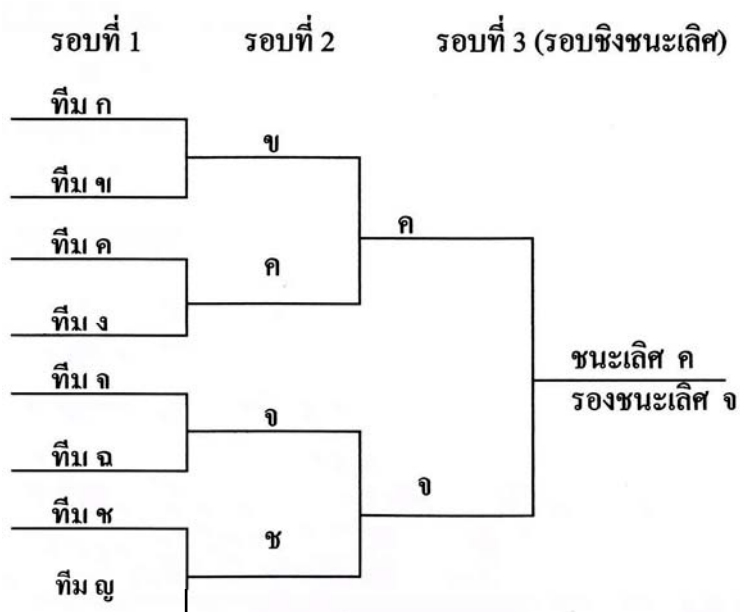

ในการจัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออกนี้ จะจัดให้มีการผ่าน (Bye) ได้เฉพาะในรอบแรกเท่านั้น และจุดอ่อนของการจัดการแข่งขันแบบนี้ คือ ทีมที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน อาจจะต้องมาแข่งขันกันก่อนจากการจับสลาก ทำให้การจัดอันดับทีมที่ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ หรือตำแหน่งที่ 3 อาจจะไม่ใช้ทีมที่เก่งจริงก็ได้

วิธีการจัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออก (The Elimination Tournament)
หมายถึง ทีมหรือบุคคลที่เข้าร่วมการแข่งขันและแพ้การแข่งขัน บุคคลหรือทีมนั้นจะต้องออกจากการแข่งขัน ส่วนผู้แพ้จะต้องออกจากการแข่งขัน การจัดการแข่งขันวิธีนี้จะประหยัดงบประมาณและเวลาในการแข่งขันได้มาก รอบชิงชนะเลิศจะมีเพียง

2 คนเท่านั้น ใน 2 คนนี้ ใครชนะจะเป็นผู้ชนะเลิศ และคนแพ้จะได้รับตำแหน่งรองชนะเลิศ

ตัวอย่าง จำนวน 8 ทีม

จากตัวอย่าง มีจำนวนทีมที่เข้าร่วมแข่งขัน 8 ทีม จะเป็นกำลังสองของสอง สามารถจับคู่เข้าคู่ได้ทั้ง 8 ทีม จะจับคู่แข่งขันกันโดยวิธีการจับสลากดังปรากฏในตาราง ทีมชนะจะเข้ามาแข่งขันในรอบ 2 และรอบ 3 ทีมแพ้จะออกจากการแข่งขันทันที ดังนั้น ในรอบที่ 3 ซึ่งเป็นรอบชิงชนะเลิศ ทีมชนะเลิศ คือ ทีม ก ทีมรองชนะเลิศ คือ ทีม จ

ในกรณีที่จำนวนผู้เข้าแข่งขันไม่เป็นกำลังสองของสอง ถึงแม้ว่าจะเป็นเลขคู่ก็ตาม เช่น 6, 10, 12 การจัดการแข่งขันสามารถทำได้ แต่จะมีการได้เปรียบและเสียเปรียบในจำนวนครั้งที่ทำการแข่งขัน ซึ่งจะไม่เท่ากันของผู้เข้าร่วมแข่งขัน ลักษณะแบบนี้เป็นการจัดการแข่งขันที่ต้องหาผู้เข้าแข่งขันที่เรียกว่าได้ “บาย” (Bye)

คำว่า “บาย” (Bye) หมายถึง ผู้เข้าแข่งขันมีสิทธิไม่ต้องเข้าแข่งขันในรอบแรก แต่ในรอบต่อไปต้องทำการแข่งขัน

วิธีการหา “บาย” (Bye)

เช่น ถ้ามีผู้เข้าแข่งขัน 11 คน ซึ่งมีได้เป็นกำลังสองของสอง จะจัดเข้าพวก 8 คน ก็ไม่ได้ เพราะว่าเกิน จึงต้องจัดเข้าพวก 16 คน แต่ก็ยังขาดไปอีก 5 คน (16 ลบ 11 ได้ 5) 5 คนนี้จะได้บาย ซึ่งหมายความว่า ไม่ต้องเข้าทำการแข่งขันในรอบแรก

วิธีการจัดบุคคลหรือทีม “บาย” (Bye) เข้าตาราง จะจัดให้อยู่ตรงไหนก็ได้ เช่น ข้างบน 2 คน ข้างล่าง 2 คน และตรงกลางอีก 1 คน โดยทั่วไป ถ้าบายเป็นจำนวนคู่ก็ให้จัดไว้ข้างบนสุดครึ่งหนึ่ง และข้างล่างสุดอีกครึ่งหนึ่ง ถ้าเป็นจำนวนคี่ก็ให้จัดไว้ข้างบนน้อยกว่าข้างล่าง ถือว่าข้างล่างเป็นฐานต้องมากกว่า เช่น บาย 5 คน ก็จัดไว้ข้างบน 2 และข้างล่าง 3 เป็นต้น

สูตร “บาย” (Bye) = กำลังสองของสองที่มากกว่าทีมแข่งขันตัวแรก – จำนวนทีมแข่งขัน

ตัวอย่าง มีผู้เข้าแข่งขัน 10 ทีม จัดแข่งขัน ดังนี้

1. ต้องหา “บาย” ก่อน เพราะทีมแข่งขันไม่เท่ากับกำลังสองของสอง ซึ่งมี 10 ทีม กำลังสองของสองที่มากกว่า 10 ตัวแรก คือ $2^4 = 16$

สูตร “บาย” (Bye) = กำลังสองของสองที่มากกว่าทีมแข่งขันตัวแรก – จำนวนทีมแข่งขัน

$$\text{แทนค่า} = 2^4 - 10$$

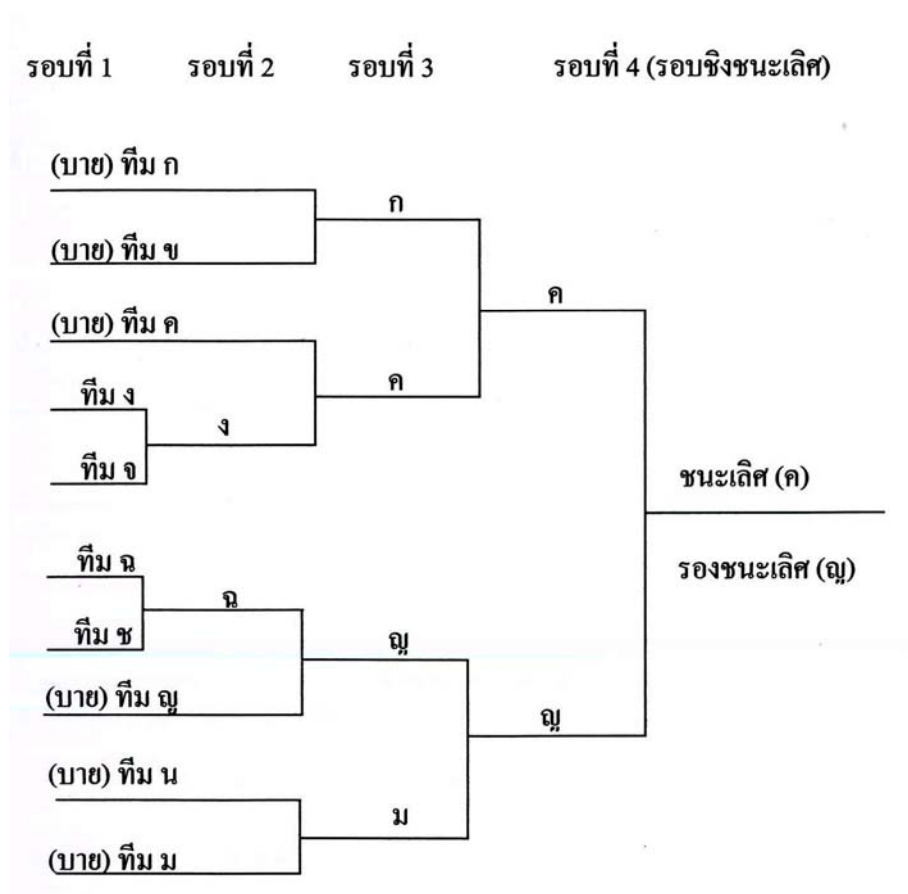
$$= 16 - 10 = 6$$

มีทีมได้บาย = 6 ทีม

2. เขียนตารางการแข่งขัน

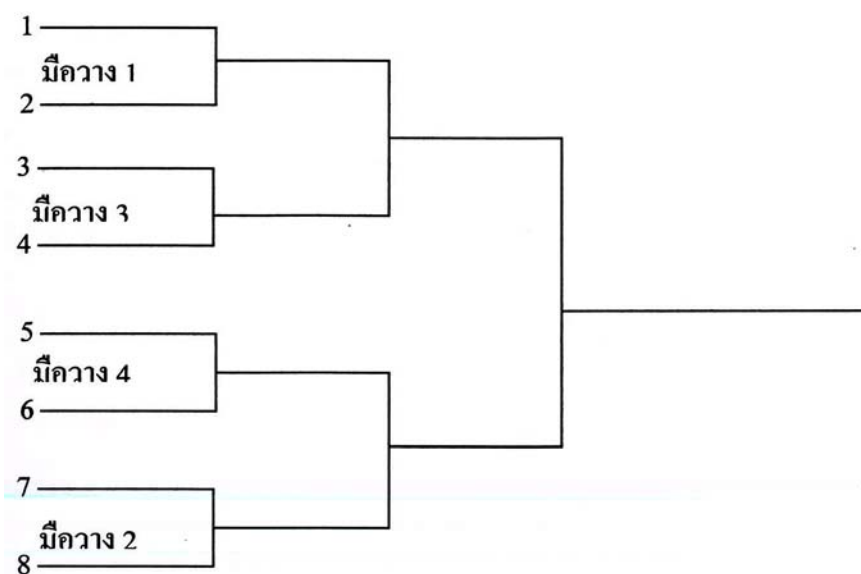
จากตัวอย่าง นำทีมทั้ง 10 ทีม มาทำการจับสลากเพื่อเขียนลงไปในตาราง ซึ่งปรากฏว่ามีทีม 4 ทีมเท่านั้นที่ต้องแข่งขันในรอบแรก คือ ทีม ง, จ, ฉ และ ช อีก 6 ทีมได้ “บาย” (Bye) เมื่อเริ่มรอบที่ 2 ทุกทีมต้องแข่งขันกันหมด ทีมชนะเลิศเข้าแข่งขันในรอบต่อไป ทีมแพ้ต้องออกจากการแข่งขันทันที จากตาราง ทีมชนะเลิศคือ ทีม ค ทีมรองชนะเลิศคือ ทีม ญ

จากตารางข้างชนะทีมชนะเลิศ คือ ทีม 2 ข้างแพ้ทีมชนะเลิศ คือ ทีม 8 ทั้ง 2 ทีม ต้องแข่งขันชิงชนะเลิศอีกครั้งหนึ่ง ถ้าทีม 2 ชนะเลิศ ถือว่าเป็นทีมที่ชนะเลิศในการแข่งขันครั้งนี้ ถ้าทีม 2 แพ้ ต้องมาแข่งขันกับทีม 8 อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากทีม 2 แพ้เพียง 1 ครั้ง ผลการแข่งขันในครั้งที่ 2 ถ้าจะได้ทีมที่ชนะเลิศของการจัดการแข่งขันแบบนี้

การวางมือในกีฬาแบดมินตัน

กีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาบุคคลที่มีการแสดงออกถึงความสามารถของผู้แข่งขัน ผู้ที่ฝึกซ้อมทักษะการเล่นตลอดเวลา เข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ มักจะมีทักษะการเล่นที่แตกต่างกับบุคคลอื่นที่ไม่ฝึกซ้อมหรือไม่แข่งขัน ดังนั้น กีฬาแบดมินตันจึงมีการจัดอันดับผู้เล่นที่มีผลการแข่งขันชนะเลิศในรายการต่างๆ เรียงลำดับไว้ เมื่อมีการจัดการแข่งขัน ผู้ที่มีอันดับเหล่านี้จะได้รับสิทธิพิเศษซึ่งในภาษาแบดมินตัน เรียกว่า “มือวาง” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

จากตาราง มีผู้เข้าแข่งขัน 8 คน ในแนวปฏิบัติของการจัดมือวางยึดหลักการดังนี้

1. มือวางอันดับที่ 1 และ ที่ 2 จะต้องจัดให้ได้ “บาย” ในรอบแรก (ถ้ามีทีมที่ต้องได้บาย)
2. มือวางอันดับที่ 1 และ ที่ 2 ต้องจัดไว้ให้อยู่ห่างกันให้มากที่สุด ก็คือ อันดับ 1 จะอยู่คนแรก และมือวางอันดับ 2 จะอยู่คนสุดท้ายของตาราง ดังเช่นตารางข้างบน

3. ถ้ามีมือวางอันดับที่ 3 และ ที่ 4 ต้องจัดให้อยู่ห่างจากมือวางอันดับที่ 1 และ ที่ 2 ให้มากที่สุด ดังตารางข้างบน

ทั้งนี้ ในช่วงก่อนการจัดการแข่งขัน และระหว่างการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการแข่งขันจะต้องดำเนินการสำรวจความพร้อมในการจัดการแข่งขันและควบคุมการแข่งขันให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุวัตถุประสงค์ ร่วมกับฝ่ายจัดการแข่งขัน (เจ้าภาพ) และกรรมการผู้ชี้ขาด ตามระเบียบการแข่งขันและกติกาแบดมินตันของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. สนามและอุปกรณ์สนาม

สนามแข่งขัน (Badminton Court) ถือเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการแข่งขันแบดมินตัน โดยจะมีส่วนประกอบต่างๆ ซึ่งแต่ละส่วนมีข้อกำหนดดังนี้

1.1 สนาม เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดกว้าง 6.10 เมตร ยาว 13.40 เมตร

1.2 เส้นแบ่งเขตต่างๆ มีขนาดกว้าง 40 มิลลิเมตร มีความเด่นชัดควรทาสีขาวหรือสีเหลือง

1.3 ตาข่าย พื้นตาข่ายมีขนาดกว้าง 760 มิลลิเมตร ยาวไม่ต่ำกว่า 6.10 เมตร ถักด้วยเส้นด้ายสีเข้ม มีขนาดตาข่ายไม่น้อยกว่า 15 มิลลิเมตร และไม่เกิน 20 มิลลิเมตร ขอบบนของตาข่ายมีแถบผ้าสีขาวพับสอง ขนาดกว้าง 75 มิลลิเมตร ทับบนเชือกหรือลวดที่ร้อยขึ้นระหว่างเสา ขอบบนของตาข่ายบริเวณกึ่งกลางสนามต้องสูงจากพื้น 1.524 เมตร และบริเวณเส้นเขตข้างของประเภทคู่ต้องสูงจากพื้น 1.55 เมตร

1.4 เสาตาข่าย มีความสูง 1.55 เมตร ต้องไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของเสา ยื่นเข้ามาในสนาม

2. ลูกขนไก่

คุณสมบัติของลูกขนไก่ที่ใช้สำหรับการแข่งขันมีดังนี้

2.1 ทำจากวัสดุธรรมชาติ และ/หรือ วัสดุสังเคราะห์ ไม่ว่าจะทำจากวัสดุชนิดใดก็ตาม ลักษณะวิถึวิ่งทั่วไปจะต้องเหมือนกับลูกซึ่งทำจากขนธรรมชาติ ฐานเป็นหัวไม้ก๊อกหุ้มด้วยหนังบาง

2.2 ขนของลูกขนไก่

2.2.1 ลูกขนไก่ต้องมีขน 16 อัน ปักอยู่บนฐาน

2.2.2 ความยาวของขนนับจากปลายขนถึงส่วนบนของฐานในแต่ละลูกจะเท่ากันทั้งหมด อยู่ระหว่าง 62-70 มิลลิเมตร

2.2.3 ปลายขนต้องแผ่เป็นรูปวงกลม มีเส้นผ่านศูนย์กลาง 58-68 มิลลิเมตร

2.2.4 ขนต้องมัดให้แน่นด้วยเส้นด้ายหรือวัสดุอื่นที่เหมาะสม

2.2.5 ฐานของลูกต้องมีเส้นผ่านศูนย์กลาง 25-28 มิลลิเมตร

2.2.6 ลูกขนไก่จะมีน้ำหนักตั้งแต่ 4.74-5.50 กรัม

2.3 ลูกขนไก่ที่ไม่ใช้ชนธรรมชาติ

2.3.1 ส่วนของขนหรือวัสดุสังเคราะห์ใช้แทนชนธรรมชาติ

2.3.2 ฐานลูก ดังที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 2.2.5

2.3.3 ขนาดและน้ำหนักของลูก ต้องเป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อ 2.2.2, 2.2.3 และ 2.2.6 อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างของความถ่วงจำเพาะและคุณสมบัติของวัสดุสังเคราะห์โดยการเปรียบเทียบกับธรรมชาติ ยอมให้มีความแตกต่างได้ถึง 10 เปอร์เซ็นต์

2.4 เนื่องจากมิได้กำหนดความแตกต่างในเรื่องลักษณะทั่วไป ความเร็วและวิถีวิ่งของลูกอาจมีการเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นได้โดยการอนุมัติจากองค์กรแห่งชาติที่เกี่ยวข้องในที่ตั้งสภาพความกดอากาศสูงหรือสภาพดินฟ้าอากาศ เป็นเหตุให้ลูกขนไก่ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ไม่เหมาะสม

3. การทดสอบความเร็วของลูก

การทดสอบ ให้ผู้ทดสอบตีลูกได้มีอย่างสุดแรง โดยจุดสัมผัสลูกอยู่เหนือเส้นเขตหลัง ลูกจะพุ่งเป็นมุมสูงและอยู่ในแนวนานกับเส้นเขตข้าง ลูกจะต้องตกห่างจากเส้นเขตหลังของอีกด้านหนึ่งไม่น้อยกว่า 530 มิลลิเมตร และไม่มากกว่า 900 มิลลิเมตร

4. แร็กเกต

แร็กเกต หรือ ไม้แบดมินตัน มีคุณสมบัติดังนี้

4.1 เฟรมของแร็กเกต ตั้งแต่ปลายด้ามจับถึงส่วนบนสุดของหัวไม้ มีความยาวไม่เกิน 680 มิลลิเมตร และกว้างไม่เกิน 230 มิลลิเมตร

4.2 พื้นที่ชิงเอน

4.2.1 พื้นที่ชิงเอนต้องแบนราบด้วยการร้อยเอ็นเส้นขวางขัดกับเส้นยืนแบบการชิงเอนทั่วไป โดยพื้นที่ตอนกลางไม่ควรที่บ้น้อยกว่าตอนอื่นๆ

4.2.2 พื้นที่ชิงเอนต้องยาวทั้งหมดไม่เกิน 280 มิลลิเมตร และกว้างทั้งหมดไม่เกิน 220 มิลลิเมตร อย่างไรก็ตาม อาจชิงเอนไปถึงคอเฟรม โดยความกว้างที่เพิ่มขึ้นของพื้นที่ชิงเอนไม่เกิน 35 มิลลิเมตร และความกว้างทั้งหมดของพื้นที่ชิงเอนไม่เกิน 330 มิลลิเมตร

4.3 แร็กเกต

4.3.1 ต้องปราศจากวัตถุอื่นติดอยู่หรือยื่นออกมา ยกเว้นส่วนที่ทำไว้เป็นการเฉพาะ เพื่อป้องกันการสึกหรอ ฉีกขาด ชำรุดเสียหาย การสั่นสะเทือน การกระจายน้ำหนัก หรือการพันด้ามจับให้กระชับมือผู้เล่น และมีความเหมาะสมทั้งขนาดและการติดตั้งสำหรับวัตถุประสงค์ดังกล่าว

4.3.2 ต้องปราศจากสิ่งประดิษฐ์อื่นๆ ที่ช่วยให้ผู้เล่นเปลี่ยนรูปทรงของแร็กเกต

5. การยอมรับอุปกรณ์

5.1 สหพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) จะกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับแร็กเกต ลูกขนไก่ อุปกรณ์ หรืออุปกรณ์ต้นแบบ ซึ่งใช้ในการเล่นแบดมินตันให้เป็นไปตามข้อกำหนดต่างๆ กฎเกณฑ์ดังกล่าวอาจเป็นการเริ่มต้นของสหพันธ์ฯ เอง หรือจากการยื่นความจำนงของคณะบุคคลที่มีความเกี่ยวข้อง รวมถึงผู้เล่น กรรมการเทคนิค ผู้ผลิต หรือองค์กรแห่งชาติ หรือสมาชิกขององค์กรนั้นๆ

5.2 อุปกรณ์เพิ่มเติมสำหรับแบดมินตันคนพิการ

5.2.1 ลำตัวของผู้เล่นวีลแชร์จะต้องตั้งอยู่กึ่งกลางด้วยเข็มขัดยางยึด

5.2.2 รถวีลแชร์อาจจะมีการติดตั้งล้อยื่นออกมาด้านหลังล้อหลัก

ก็ได้

5.2.3 เท้าของผู้เล่นจะต้องผูกมัดกับที่ปักเท้าของรถวีลแชร์

6. การเสิร์ฟ

6.1 ก่อนเริ่มเล่นจะต้องทำการเสิร์ฟ ฝ่ายที่ชนะการเสิร์ฟมีสิทธิเลือกตามกติกาข้อ 6.1.1 หรือ 6.1.2

6.1.1 ส่งลูกหรือรับลูกก่อน

6.1.2 เริ่มเล่นจากสนามข้างใดข้างหนึ่ง

6.2 ฝ่ายที่แพ้การเสิร์ฟ มีสิทธิที่หลีกเลี่ยงจากการเลือก

7. ระบบการนับคะแนน

7.1 แมทช์หนึ่งต้องชนะให้ได้มากที่สุดภายใน 3 เกม เว้นแต่จะได้กำหนดเป็นอย่างอื่น

7.2 ฝ่ายที่ได้ 21 คะแนนก่อนเป็นฝ่ายชนะ ยกเว้นตามที่ได้กำหนดในกติกาข้อ 7.4

7.3 ฝ่ายที่ชนะการตีโต้จะได้ 1 คะแนน ฝ่ายที่ชนะการตีโต้จะชนะได้ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งทำ “เสีย” หรือลูกไม่อยู่ในการเล่น เนื่องจากลูกตกลงพื้นสนามของอีกฝ่ายหนึ่ง

7.4 ถ้ามีคะแนน 20 เท่ากัน ฝ่ายชนะต้องมีคะแนนนำ 2 คะแนน

7.5 ถ้ามีคะแนน 29 เท่ากัน ฝ่ายที่ได้ 30 คะแนนก่อนเป็นฝ่ายชนะ

7.6 ฝ่ายชนะเป็นฝ่ายได้ส่งในเกมต่อไป

8. การเปลี่ยนข้าง

8.1 ผู้เล่นจะเปลี่ยนข้าง ก็ต่อเมื่อ

8.1.1 หลังจากจบเกมที่ 1

8.1.2 ก่อนเริ่มเล่นเกมที่ 3 (ถ้ามี) และ

8.1.3 ในเกมที่ 3 หรือในการแข่งขันเกมเดียวเมื่อคะแนนนำถึง

11 คะแนน

8.2 ถ้าผู้เล่นไม่ได้เปลี่ยนข้างตามที่ได้ระบุไว้ในกติกาข้อ 8.1 เมื่อตรวจพบให้เปลี่ยนข้างทันทีที่ลูกไม่อยู่ในการเล่น และให้นับคะแนนต่อจากคะแนนที่ได้ในขณะนั้น

9. การส่งลูก

9.1 การส่งลูกที่ถูกต้อง

9.1.1 ทั้ง 2 ฝ่าย ต้องไม่ประวิงเวลาให้เกิดความล่าช้าในการส่งลูกทันทีที่ผู้ส่งลูกและผู้รับลูกอยู่ในท่าพร้อมแล้ว การที่ผู้ส่งตั้งหัวแร็กเกตมาด้านหลังพร้อมที่จะส่ง หากมีการประวิงเวลาในการเริ่มส่งลูก (กติกาข้อ 9.2) จะถือเสมือนว่าเป็นการประวิงเวลาในการส่งลูก

9.1.2 ผู้ส่งลูกและผู้รับลูกต้องยืนในสนามส่งลูกทแยงมุมตรงข้ามโดยเท้าไม่เหยียบเส้นเขตของสนามส่งลูก

สำหรับวิลแชร์แบดมินตันและประเภทยืนแข่งขันที่ต้องแข่งครึ่งสนาม ให้ประยุกต์ตามลักษณะการแข่งขันตามภาพ ง และภาพ ฉ

9.1.3 บางส่วนของเท้าทั้งสองข้างของผู้ส่งลูกและผู้รับลูกต้องแตะพื้นสนามในท่านิ่งตั้งแต่เริ่มส่งลูก (กติกาข้อ 9.2) จนกระทั่งส่งลูกแล้ว (กติกาข้อ 9.3)

สำหรับวิลแชร์แบดมินตัน ตั้งแต่เริ่มส่งลูกจนกระทั่งส่งลูกแล้ว ล้อรถวิลแชร์ทั้งผู้ส่งและผู้รับจะต้องนั่งอยู่กับที่ ยกเว้นการเคลื่อนที่หมุนล้ออยู่กับที่ของผู้ส่งลูก

9.1.4 จุดสัมผัสแรกของแร็กเกต ผู้ส่งลูกต้องตีที่ฐานของลูก

9.1.5 ทุกส่วนของลูกจะต้องอยู่ต่ำกว่าเอวของผู้ส่งลูกขณะที่แร็กเกตสัมผัสลูก ส่วนเอวนั้นจะพิจารณาโดยการจินตนาการจากเส้นรอบลำตัวที่ระดับซี่โครงซี่สุดท้ายของผู้ส่งลูก

สำหรับวิลแชร์แบดมินตัน ทุกส่วนของลูกขนไก่จะต้องอยู่ต่ำกว่ารั้งผู้ส่งลูกขณะที่แร็กเกตสัมผัสลูก และการทดลองความสูงคงที่ ทุกส่วนของลูกขนไก่ขณะที่แร็กเกตสัมผัสลูกจะต้องสูงไม่เกิน 1.10 เมตร โดยนับจากพื้นสนามขึ้นมา

9.1.6 ก้านแร็กเกตของผู้ส่งลูกในขณะตีลูก ต้องชี้ลงต่ำ

9.1.7 การเคลื่อนแร็กเกตของผู้ส่งลูกไปข้างหน้า ต้องต่อเนื่องจากการเริ่มส่งลูก (กติกาคือ 9.2) จนกระทั่งได้ส่งลูกแล้ว (กติกาคือ 9.3)

9.1.8 วิธีลูกจะพุ่งขึ้นจากรั็กเกตของผู้ส่งลูกข้ามตาข่าย และถ้าปราศจากการสกัดกั้น ลูกจะตกลงพื้นสนามส่งลูกของผู้รับลูก (กล่าวคือ บนหรือภายในเส้นเขต)

9.1.9 ในการพยายามจะส่งลูก ผู้ส่งจะต้องส่งลูกให้ถูก

9.2 เมื่อผู้เล่นอยู่ในท่าพร้อมแล้ว การเคลื่อนแร็กเกตไปข้างหน้าของผู้ส่งลูก ถือว่าเริ่มส่งลูก

9.3 เมื่อเริ่มส่งลูก (กติกาคือ 9.2) ถือว่าได้ส่งลูกแล้ว ถ้าแร็กเกตของผู้ส่งสัมผัสลูกหรือพยายามจะส่งลูกแต่ตีไม่ถูกลูก

9.4 ผู้ส่งลูกจะต้องไม่ส่งลูกจนกว่าผู้รับลูกจะพร้อม แต่ถือว่าผู้รับลูกพร้อมแล้วถ้าพยายามตีลูกที่ส่งมากลับไป

9.5 ในประเภทคู่ ระหว่างการส่งลูก (กติกาคือ 9.2, 9.3) คู่ชาจะยืน ณ ที่ใดก็ได้ในสนามของตน โดยไม่บังคับผู้ส่งลูกและผู้รับลูก

10. ประเภทเดี่ยว

10.1 สนามส่งลูกและรับลูก

10.1.1 ผู้เล่นจะส่งลูกและรับลูกในสนามส่งลูกด้านขวา เมื่อผู้ส่งลูกทำคะแนนไม่ได้หรือคะแนนที่ได้เป็นเลขคู่ในเกมนั้น

10.1.2 ผู้เล่นจะส่งลูกและรับลูกในสนามส่งลูกด้านซ้าย เมื่อผู้ส่งลูกได้คะแนนเป็นเลขคี่ในเกมนั้น

10.1.3 สำหรับแบดมินตันคนพิการ การเล่นเกมทั้งฝ่ายส่งและฝ่ายรับจะส่งลูกและรับลูกตามลำดับการส่งลูก (ในแนวตรง)

10.2 ลำดับในการเล่นและตำแหน่งการยืนในสนาม

การตีโต้ จะเป็นการตีลูกชนไก่สลับกันของฝ่ายส่งและฝ่ายรับจากตำแหน่งใดก็ได้ในสนามของแต่ละฝ่ายที่มีตาข่ายกั้น จนกระทั่งลูกไม่อยู่ในการเล่น (กติกาคือ 15)

10.3 คะแนนและการส่งลูก

10.3.1 ถ้าฝ่ายส่งชนะการตีโต้ (กติกาข้อ 7.3) ฝ่ายส่งได้ 1 คะแนน และผู้ส่งลูกยังคงได้ส่งลูกต่อในสนามส่งลูกอีกด้านหนึ่ง

10.3.2 ถ้าฝ่ายรับชนะการตีโต้ (กติกาข้อ 7.3) ฝ่ายรับได้ 1 คะแนน ฝ่ายส่งหมดสิทธิที่จะส่งลูกต่อ ฝ่ายรับจะเปลี่ยนเป็นฝ่ายส่ง

11. ประเภทคู่

11.1 สนามส่งลูกและรับลูก

11.1.1 ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายส่งลูก จะต้องเริ่มส่งจากสนามส่งลูกด้านขวา หรือเมื่อฝ่ายส่งลูกยังไม่มีคะแนน หรือคะแนนในเกมนั้นเป็นเลขคู่

11.1.2 ผู้เล่นจะส่งลูกในสนามที่ส่งลูกด้านซ้าย เมื่อผู้ส่งลูกได้คะแนนในเกมนั้นเป็นเลขคี่

11.1.3 ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายรับที่ส่งลูกเป็นครั้งสุดท้าย จะต้องยืนอยู่ในสนามด้านที่ตนเป็นผู้ส่งลูกครั้งสุดท้าย ให้คู่ขาของฝ่ายรับปฏิบัติในทางกลับกัน

11.1.4 ผู้เล่นที่เป็นฝ่ายรับ ให้ยืนทแยงมุมตรงข้ามกับฝ่ายส่งลูก โดยจะเป็นผู้รับลูก

11.1.5 ผู้เล่นจะต้องไม่เปลี่ยนสนามส่งลูกจนกว่าจะชนะการตีโต้เมื่อฝ่ายตนเป็นฝ่ายส่งลูก

11.1.6 การส่งลูกทุกครั้งต้องส่งจากสนามส่งลูกตามคะแนนของฝ่ายส่ง ยกเว้นตามที่ได้กำหนดไว้ในกติกาข้อ 12

11.2 ลำดับการเล่นและตำแหน่งการยืนในสนาม

หลังจากได้รับลูกที่ส่งมาแล้ว ให้การตีโต้ผู้เล่นของฝ่ายส่งคนหนึ่งคนใดตีลูกกลับไป และผู้เล่นคนหนึ่งคนใดของฝ่ายรับตีลูกกลับมาจากที่ใดก็ได้ภายในสนามของตนโดยมีตาข่ายกั้น เป็นอย่างนี้เรื่อยไปจนกว่าลูกไม่อยู่ในการเล่น (กติกาข้อ 15)

11.3 การนับคะแนนและการส่ง

11.3.1 ถ้าฝ่ายส่งชนะการตีโต้ (กติกาข้อ 7.3) ฝ่ายส่งจะได้ 1 คะแนน และผู้ส่งลูกยังคงได้ส่งลูกต่อ

11.3.2 ถ้าฝ่ายรับชนะการตีโต้ (กติกาข้อ 7.3) ฝ่ายรับจะได้
1 คะแนน ฝ่ายรับจะเปลี่ยนเป็นฝ่ายส่ง

11.4 ลำดับของการส่งลูก

ในแต่ละเกม สิทธิในการส่งลูกจะต้องเรียงตามลำดับดังนี้

11.4.1 ผู้เล่นคนแรกเป็นผู้เริ่มส่ง จะส่งจากสนามส่งลูกด้านขวา

11.4.2 คู่ขาของผู้รับคนแรก จะเป็นผู้ส่งคนต่อไปจากสนามส่งลูก
ด้านซ้าย

11.4.3 คู่ขาของฝ่ายส่งคนแรก

11.4.4 ผู้เล่นของฝ่ายรับคนแรก

11.4.5 ผู้ส่งคนแรก และเป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ

11.5 ผู้เล่นจะต้องไม่ส่งลูกหรือรับลูกผิดลำดับมือ หรือรับลูก
ติดต่อกัน 2 ครั้งในเกมเดียวกัน ยกเว้นตามที่ระบุไว้ในกติกาข้อ 12

11.6 ผู้เล่นคนหนึ่งคนใดของฝ่ายชนะจะเป็นผู้ส่งลูกก่อนในเกมต่อไป
และผู้เล่นคนหนึ่งคนใดของฝ่ายที่แพ้จะเป็นผู้รับก่อนในเกมต่อไปก็ได้

12. ความผิดในสนามส่งลูก

12.1 ความผิดในสนามส่งลูกเกิดขึ้นเมื่อผู้เล่น

12.1.1 ส่งลูกหรือรับลูกผิดลำดับมือ

12.1.2 ยื่นส่งลูกหรือรับลูกในสนามที่ผิด

12.2 ถ้าพบความผิดในสนามส่งลูก ให้แก้ไขให้ถูกต้องโดยไม่ต้อง
แก้ไขคะแนน

13. การทำเสีย

ถือว่า “เสีย”

13.1 ถ้าการส่งลูกไม่ถูกต้อง (กติกาข้อ 9.1)

13.2 ระหว่างการส่งลูก ลูกชนไก่

13.2.1 ติดอยู่บนตาข่ายและยังคงค้างอยู่บนตาข่าย

13.2.2 หลังจากลูกข้ามตาข่ายไปแล้วติดค้างอยู่บนตาข่าย หรือ

13.2.3 ถูกตีโดยคู่ขาของฝ่ายรับ

13.3 ถ้าในขณะที่เล่น ลูกชนไก่

13.3.1 ตกลงบนพื้นนอกเส้นเขตสนาม (กล่าวคือ ไม่อยู่บนหรือภายในเส้นเขตสนาม)

13.3.2 ลอดผ่านหรือลอดใต้ตาข่าย

13.3.3 ไม่ข้ามเหนือตาข่าย

13.3.4 ถูกเพดานหรือฝาผนัง

13.3.5 ถูกตัวผู้เล่นหรือเครื่องแต่งกายผู้เล่น

สำหรับแบดมินตันคนพิการ รถวีลแชร์หรือสิ่งค้ำยัน ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายผู้เล่น

13.3.6 ถูกวัตถุหรือตัวบุคคลภายนอกที่อยู่ใกล้เคียงล้อมรอบสนาม (ในกรณีที่มีความจำเป็นเกี่ยวกับโครงสร้างของตัวอาคาร ผู้มีอำนาจเกี่ยวกับแบดมินตันท้องถิ่น อาจวางกฎเพิ่มเติมเกี่ยวกับลูกถูกสิ่งกีดขวางได้ ทั้งนี้ ย่อมแล้วแต่สิทธิความเห็นชอบของภาคีสมาชิก)

13.3.7 ติดอยู่ในแร็กเกต แล้วถูกเหวี่ยงออกไปในระหว่างตีลูก

13.3.8 ถูกตีสองครั้งติดกันโดยผู้เล่นคนเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ลูกชนไก่ที่ตีถูกแร็กเกตและส่วนอื่นในการตีครั้งเดียวถือว่าไม่เสีย

13.3.9 ถูกตีโดยผู้เล่นคนหนึ่งและคู่ขาของผู้เล่นคนนั้นติดต่อกัน หรือ

13.3.10 ถูกแร็กเกตของผู้เล่นแล้วไม่ลอยไปสนามฝั่งตรงข้าม

13.4 ถ้าในขณะที่เล่น ผู้เล่น

13.4.1 ถูกตาข่ายหรืออุปกรณ์ที่ขึง ด้วยแร็กเกต ด้วยตัว หรือด้วยเครื่องแต่งกาย

13.4.2 ล้ำบนตาข่ายเข้าไปในเขตสนามของคู่ต่อสู้ ด้วยแร็กเกต ด้วยตัว ยกเว้นผู้เล่นอาจใช้แร็กเกตตีตามข้ามตาข่ายไป โดยจุดสัมผัสของลูกนั้นจะต้องอยู่ในแดนของตนที่มีตาข่ายกัน

13.4.3 ถ้าได้ตาข่ายเข้าไปในเขตสนามของคู่ต่อสู้ ด้วยแร็กเกต หรือด้วยตัว จนเป็นการกีดขวางหรือทำลายสมาธิคู่ต่อสู้

13.4.4 กีดขวางคู่ต่อสู้ กล่าวคือ กันไม่ให้คู่ต่อสู้ตีลูกที่ข้ามตาข่าย
มาอย่างถูกต้องตามกติกาในขณะที่เล่นลูกอยู่เหนือตาข่าย

13.4.5 ถ้าในระหว่างการเล่น ผู้เล่นคนหนึ่งคนใดตั้งใจทำลาย
สมาธิคู่ต่อสู้ด้วยการกระทำต่างๆ เช่น ร้องตะโกน หรือแสดงท่าทาง

13.4.6 สำหรับวีลแชร์แบดมินตัน

13.4.6.1 ในการเคลื่อนที่ตีลูกชนไก่ ส่วนของลำตัว
ด้านล่างของผู้เล่นจะต้องติดอยู่กับที่นั่งของวีลแชร์ตลอดเวลา

13.4.6.2 เท้าของผู้เล่น จะต้องผูกติดกับที่เท้าของ
วีลแชร์ตลอดเวลา ถ้าหลุดออกมาระหว่างการเล่นจะถือว่าเสีย

13.4.6.3 ถ้าระหว่างการเล่น เท้าของผู้เล่นสัมผัสกับ
พื้นสนาม

13.5 ถ้าผู้เล่นทำผิดอย่างโจ่งแจ้งซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือผิดพลาดอยู่ตลอด
ตามกติกาข้อ 16

14. การ “เอาใหม่”

14.1 การ “เอาใหม่” จะขานโดยกรรมการผู้ตัดสิน หรือโดยผู้เล่น
(ถ้าไม่มีกรรมการผู้ตัดสิน) ขานให้หยุดเล่น

14.2 ให้ “เอาใหม่” ถ้า

14.2.1 ผู้ส่งลูก ส่งลูกโดยที่ผู้รับลูกยังไม่พร้อม (ดูกติกาข้อ 9.5)

14.2.2 ในระหว่างการส่งลูก ผู้รับและผู้ส่งลูกทำ “เสีย” พร้อมกัน
ทั้งสองฝ่ายในเวลาเดียวกัน

14.2.3 หลังจากรับลูกส่งไปแล้ว ลูกชนไก่

14.2.3.1 ลูกไปติดหรือค้างอยู่บนตาข่าย

14.2.3.2 ลูกข้ามตาข่ายและติดค้างอยู่ในตาข่าย

14.2.4 ในระหว่างการเล่น ลูกชนไก่แตกแยกออกเป็นส่วนๆ
และฐานแยกออกจากส่วนที่เหลือของลูกโดยสิ้นเชิง

14.2.5 ถ้ากรรมการผู้ตัดสินเห็นว่า การเล่นถูกรบกวน หรือผู้เล่น
อีกฝ่ายหนึ่งถูกผู้ฝึกสอนทำลายสมาธิ

14.2.6 กรรมการกำกับเส้นมองไม่เห็น และกรรมการผู้ตัดสินไม่สามารถตัดสินใจได้

14.2.7 กรณีที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดมาก่อนหรือโดยเหตุบังเอิญ

14.3 เมื่อมีการ “เอาใหม่” การเล่นหลังจากการส่งลูกครั้งสุดท้ายถือเป็นโมฆะ และผู้เล่นที่ส่งลูกจะได้ส่งลูกอีกครั้งหนึ่ง ยกเว้นหากเป็นไปตามกติกาข้อ 12

15. ลูกไม่อยู่ในการเล่น

ลูกไม่อยู่ในการเล่น เมื่อ

15.1 ลูกชนตาข่ายหรือเสาตาข่ายแล้วเริ่มตกลงบนพื้นสนามในด้านของผู้ตีลูก

15.2 ลูกถูกพื้นสนาม หรือ

15.3 เกิดการ “เสีย” หรือการ “เอาใหม่”

16. การเล่นต่อเนื่อง, การทำผิด, การลงโทษ

16.1 การเล่นต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มส่งลูกครั้งแรกจนสิ้นสุดการแข่งขัน ยกเว้นตามที่ได้อนุญาตไว้ในกติกาข้อ 16.2 และ 16.3 และสำหรับวิลแชร์แบดมินตันข้อ 16.5.3

16.2 การพักระหว่างเกม

16.2.1 เมื่อฝ่ายหนึ่งมีคะแนนถึง 11 คะแนน ในแต่ละเกมให้พักในระหว่างเกมได้ไม่เกิน 60 วินาที

16.2.2 การพักระหว่างเกมที่ 1 กับเกมที่ 2 และระหว่างเกมที่ 2 กับเกมที่ 3 ให้พักได้ไม่เกิน 120 วินาที อนุญาตสำหรับทุกเกมของการแข่งขัน

(ในการแข่งขันที่มีการถ่ายทอดโทรทัศน์ กรรมการผู้ชี้ขาดอาจตัดสินใจก่อนเริ่มการแข่งขันว่าการพักตามกติกาข้อ 16.2 และอยู่ในอาณาเขตเวลาที่กำหนด)

16.3 การพักการเล่น

16.3.1 เมื่อมีความจำเป็นจากสภาพแวดล้อมที่มีได้อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้เล่น กรรมการผู้ตัดสินอาจสั่งให้พักการเล่นชั่วคราวตามที่พิจารณาเห็นว่าจำเป็น

16.3.2 ภายใต้สถานการณ์ที่พิเศษ กรรมการผู้ชี้ขาดอาจแนะนำให้กรรมการผู้ตัดสินพักการเล่น

สำหรับวีลแชร์แบดมินตัน การซ่อมแซมรถวีลแชร์ให้ถือว่าอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่พิเศษ

16.3.3 ถ้ามีการพักการเล่น คະแนนที่ได้จะอยู่คงเดิม และจะเริ่มเล่นใหม่จากคະแนนนั้น

16.4 การถ่วงเวลาการเล่น

16.4.1 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น ห้ามถ่วงเวลาการเล่นเพื่อให้ผู้เล่นฟื้นคืนกำลังหรือหายเหนื่อย หรือฟังคำแนะนำจากผู้ฝึกสอน

16.4.2 กรรมการผู้ตัดสินจะวินิจฉัยความล่าช้าแต่เพียงผู้เดียว

16.5 คำแนะนำและการออกนอกสนาม

16.5.1 จะอนุญาตให้ผู้เล่นได้รับคำแนะนำระหว่างการแข่งขันในขณะที่ลูกไม่อยู่ในการเล่นตามกติกาข้อ 15 เท่านั้น

16.5.2 ห้ามผู้เล่นเดินออกนอกสนามระหว่างการแข่งขันโดยมิได้รับอนุญาตจากกรรมการผู้ตัดสิน ยกเว้นระหว่างพักตามที่ได้กำหนดไว้ในกติกาข้อ 16.2

16.5.3 สำหรับวีลแชร์แบดมินตัน ผู้เล่นจะได้รับอนุญาตให้พักกรณีพิเศษในกรณีที่จำเป็นต้องไปส้วม การพักดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของกรรมการผู้ชี้ขาด

16.6 ผู้เล่นจะต้องไม่

16.6.1 จงใจถ่วงเวลาหรือพักการเล่น

16.6.2 จงใจเปลี่ยนแปลงหรือทำลายลูกเพื่อเปลี่ยนความเร็วและวิถี

16.6.3 แสดงกิริยาก้าวร้าว หรือ

16.6.4 กระทำผิดนอกเหนือกติกาแบดมินตัน

16.7 การดำเนินการเกี่ยวกับความผิด

16.7.1 กรรมการผู้ตัดสินจะต้องดำเนินการกับความผิดตามกติกาข้อ 16.4.1, 16.5.2 หรือ 16.6 โดย

16.7.1.1 เตือนผู้กระทำผิด

16.7.1.2 ตัดสิทธิผู้กระทำผิดหลังจากได้เตือนก่อนแล้ว
หากมีการตัดสิทธิของฝ่ายที่กระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 ให้พิจารณาเป็นการทำผิด
ตลอดเวลา หรือ

16.7.2 ในกรณีที่กระทำผิดอย่างเห็นได้ชัด หรือทำผิดอยู่
ตลอดเวลา หรือความผิดตามกฎหมายข้อ 16.2 ให้ตัดสิทธิผู้กระทำผิด แล้วรายงานให้
กรรมการผู้ชี้ขาดทราบทันที ซึ่งกรรมการผู้ชี้ขาดมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำผิดออกจาก
การแข่งขัน

17. กรรมการสนามและการอุทธรณ์

17.1 กรรมการผู้ชี้ขาด เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบการแข่งขันทั้งหมด

17.2 กรรมการผู้ตัดสินที่ได้รับการแต่งตั้ง จะต้องทำหน้าที่ควบคุม
การแข่งขันในสนาม และบริเวณโดยรอบสนามแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสินต้องรายงาน
ต่อผู้ชี้ขาด

17.3 กรรมการกำกับการเล่น เป็นผู้ชาน “เสีย” สำหรับการส่งลูก
ที่ผู้ส่งลูกเป็นผู้กระทำผิด (กติกาข้อ 9.1.2 ถึงข้อ 9.1.8)

17.4 กรรมการกำกับเส้น เป็นผู้ให้สัญญาณ “ดี” หรือ “ออก”
ในเส้นเขตที่ได้รับมอบหมาย

17.5 การตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทั้งหมดของกรรมการสนาม
ที่รับผิดชอบ ถือว่าสิ้นสุด เว้นแต่

17.5.1 กรรมการผู้ตัดสินเห็นว่า กรรมการกำกับเส้นตัดสินผิด
อย่างแน่นอน ให้กรรมการผู้ตัดสินเปลี่ยนการตัดสินของกรรมการกำกับเส้นนั้น

17.5.2 มีการติดตั้งระบบย้อนดูเหตุการณ์ กรรมการผู้ชี้ขาด
สามารถพิจารณาคัดค้านของคำตัดสินโดยใช้ระบบนี้

17.6 กรรมการผู้ตัดสิน จะต้อง

17.6.1 ควบคุมการแข่งขันให้ดำเนินไปภายใต้กฎกติกาอย่าง
เคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การชาน “เสีย” หรือ “เอาใหม่” เมื่อมีกรณีเกิดขึ้น

17.6.2 ตัดสินคำอุทธรณ์เกี่ยวกับการโต้แย้ง ซึ่งมีขึ้นก่อน
การส่งลูกครั้งต่อไป

17.6.3 แน่ใจว่า ผู้เล่นและผู้ชมได้ทราบถึงความคืบหน้าของการแข่งขัน

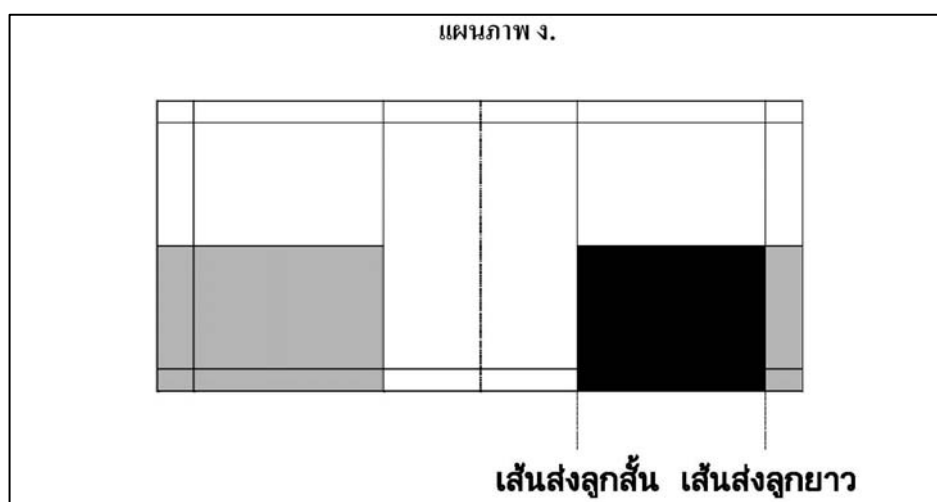
17.6.4 แต่งตั้งหรือถอดถอนกรรมการกำกับเส้น หรือกรรมการกำกับการเล่น หลังจากได้ปรึกษากับกรรมการผู้ชี้ขาดแล้ว

17.6.5 หากไม่มีการแต่งตั้งกรรมการสนามอื่น จะต้องปฏิบัติหน้าที่นั้นให้เรียบร้อย

17.6.6 หากกรรมการสนามที่ได้รับการแต่งตั้งมองไม่เห็นต้องดำเนินการในหน้าที่ของกรรมการนั้น หรือให้ “เอาใหม่”

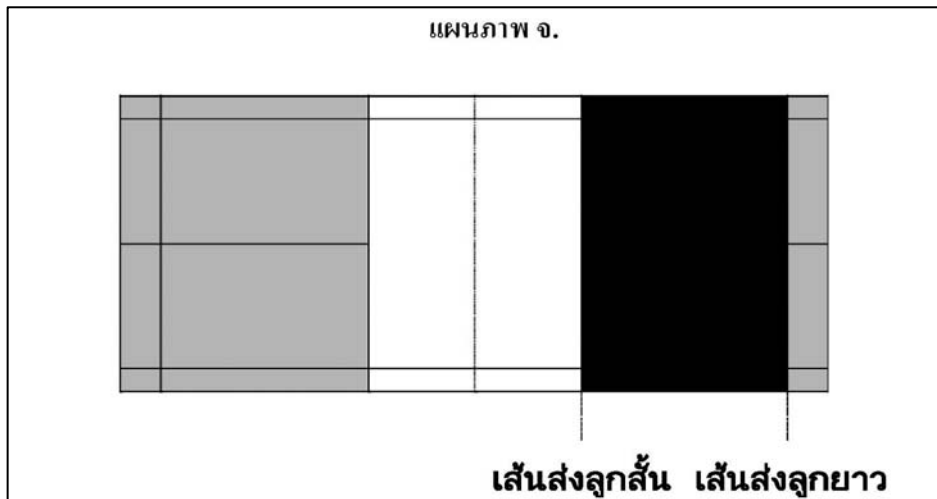
17.6.7 บันทึกและรายงานต่อกรรมการผู้ชี้ขาดทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกติกาข้อ 16 และ

17.6.8 เสนอคำอุทธรณ์ที่ไม่พึงพอใจในปัญหาเกี่ยวกับกติกาต่อกรรมการผู้ชี้ขาด (คำอุทธรณ์ดังกล่าวจะต้องเสนอก่อนการเล่นครั้งต่อไป หรือเมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลงก่อนที่ฝ่ายอุทธรณ์จะเดินออกจากสนาม)

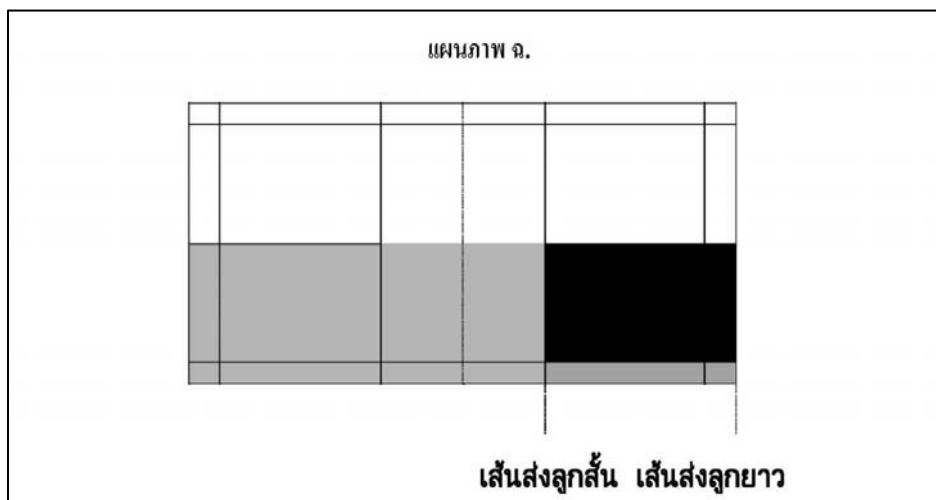

พื้นที่การเล่นและพื้นที่การเล่นสำหรับวิลแชร์ประเภทเดี่ยว

ให้ แทนพื้นที่การเล่น แทนพื้นที่การเล่น

พื้นที่การเล่นและพื้นที่การส่งลูกสำหรับวีลแชร์แบดมินตันประเภทคู่

พื้นที่แข่งขันและพื้นที่ส่งลูกสำหรับแบดมินตันคนพิการ
ประเภทเดี่ยว (ยืนแข่งขัน) ที่เล่นครึ่งสนาม

คำแนะนำกรรมการเทคนิคตามมาตรฐานสากล

1. คำนำ

1.1 สหพันธ์แบดมินตันโลกเป็นผู้ให้คำแนะนำกรรมการเทคนิคเพื่อต้องการให้การควบคุมเกมของทุกๆ ประเทศ เป็นมาตรฐานและดำเนินภายใต้กฎกติกา

1.2 จุดประสงค์ของคำแนะนำนี้ เพื่อชี้แจงให้กรรมการผู้ตัดสินทราบถึงวิธีการควบคุมการแข่งขันให้รัดกุมและยุติธรรมในหน้าที่ของตน เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการแข่งขันได้ดำเนินไปภายใต้กฎกติกาอย่างถูกต้อง คำแนะนำนี้ยังเป็นข้อชี้แนะถึงการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการกำกับการส่งลูกและกรรมการกำกับการเส้นอีกด้วย

1.3 กรรมการเทคนิคทุกคนพึงระลึกว่า “เกมการแข่งขันเป็นของผู้เล่น”

2. กรรมการและการตัดสินใจ

2.1 กรรมการผู้ตัดสินต้องรายงานและปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การกำกับดูแลของกรรมการผู้ชี้ขาด (กติกาข้อ 17.2) (หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในกรณีไม่มีกรรมการผู้ชี้ขาด)

2.2 โดยปกติกรรมการผู้ชี้ขาดเป็นผู้แต่งตั้งกรรมการกำกับการส่งลูก กรรมการผู้ชี้ขาดมีสิทธิที่จะเปลี่ยนกรรมการกำกับการส่งลูก หรือเปลี่ยนโดยกรรมการผู้ตัดสินหลังจากได้ปรึกษากับกรรมการผู้ชี้ขาดแล้ว (กติกาข้อ 17.6.4)

2.3 โดยปกติกรรมการผู้ชี้ขาดเป็นผู้แต่งตั้งกรรมการกำกับการเส้น กรรมการผู้ชี้ขาดมีสิทธิที่จะเปลี่ยนกรรมการกำกับการเส้น หรือเปลี่ยนโดยกรรมการผู้ตัดสินหลังจากได้ปรึกษากับกรรมการผู้ชี้ขาดแล้ว (กติกาข้อ 17.6.4)

2.4 การตัดสินใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทั้งหมดของกรรมการสนามที่รับผิดชอบ ถือว่าสิ้นสุด เว้นแต่กรรมการผู้ตัดสินเห็นว่ากรรมการกำกับการเส้นตัดสินผิดอย่างแน่นอน ให้กรรมการผู้ตัดสินเปลี่ยนการตัดสินของกรรมการกำกับการเส้น (กติกาข้อ 17.5.1) หรือหากติดตั้งระบบการย้อนดูเหตุการณ์ กรรมการผู้ชี้ขาดตัดสินคำตัดสินของกรรมการกำกับการเส้นโดยใช้ระบบการย้อนดูเหตุการณ์ก็ได้ (กติกาข้อ 17.5.2) ถ้าหากว่ากรรมการผู้ตัดสินเห็นสมควรต้องเปลี่ยนกรรมการกำกับการเส้น

ให้เรียกรวมการผู้ซัดเข้ามาเพื่อปรึกษาก่อนจะมีการเปลี่ยน (กติกาข้อ 17.6.4
คำแนะนำข้อ 2.3)

2.5 เมื่อกรรมการสนามอื่นมองไม่เห็น กรรมการผู้ตัดสินเป็นผู้ตัดสิน
หากไม่สามารถตัดสินได้ ให้ “เอาใหม่” (กติกาข้อ 17.6.6)

2.6 การรับผิดชอบในสนามและเหตุฉับพลันรอบสนาม เป็นหน้าที่
ของกรรมการผู้ตัดสิน ซึ่งมีอำนาจตั้งแต่เดินเข้าสนามก่อนเริ่มการแข่งขันจนกระทั่ง
ออกจากสนามหลังจากจบการแข่งขัน (กติกาข้อ 17.2)

3. คำแนะนำกรรมการผู้ตัดสิน

3.1 ก่อนเริ่มการแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสินจะต้องเตรียมตัวล่วงหน้า
ให้เรียบร้อยดังนี้

3.1.1 รับใบบันทึกคะแนนจากกรรมการผู้ซัด

3.1.2 ตรวจสอบให้แน่ใจว่าเครื่องบอกคะแนนทำงานปกติ

3.1.3 ดูด้วยว่าเสาตาข่ายตั้งอยู่บนเส้นเขตข้างของสนาม
ประเภทคู่ (กติกาข้อ 1.5)

3.1.4 ตรวจสอบความสูงของตาข่าย และต้องให้แน่ใจด้วยว่าไม่มี
ช่องว่างระหว่างปลายสุดของตาข่ายกับเสาตาข่าย

3.1.5 ตรวจสอบให้แน่ใจด้วยว่า มีกฎข้อบังคับว่าด้วยลูกขนไก่
ถูกสิ่งกีดขวางหรือไม่

3.1.6 ตรวจสอบให้แน่ใจด้วยว่า กรรมการกำกับการส่งลูกและ
กรรมการกำกับการเส้นรู้หน้าที่และนั่งประจำตำแหน่งอย่างถูกต้อง

3.1.7 ตรวจสอบให้แน่ใจด้วยว่า ลูกขนไก่ที่ได้ทดสอบแล้ว (กติกาข้อ 3)
มีอยู่พร้อมและมีจำนวนพอสำหรับการแข่งขัน เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดความล่าช้า
ระหว่างดำเนินการแข่งขัน

(เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของกรรมการผู้ตัดสินที่มอบหน้าที่
ในข้อ 3.1.2, 3.1.3, 3.1.4 และ 3.1.7 ให้กรรมการกำกับการส่งลูกที่ได้มีการ
แต่งตั้ง)

3.1.8 ตรวจสอบเครื่องแต่งกายของผู้เล่นว่าถูกต้องตามระเบียบว่าด้วยเรื่องสี การออกแบบ ตัวอักษร และการโฆษณา และต้องแน่ใจว่าการฝ่าฝืนนั้นได้รับการแก้ไขแล้ว ในเรื่องเครื่องแต่งกายหากตัดสินว่าผิดระเบียบ (หรือไม่แน่ใจ) ควรรายงานต่อกรรมการผู้ชี้ขาด หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องก่อนเริ่มการแข่งขัน หรือหากไม่สามารถทำได้ ให้รายงานทันทีหลังจากการแข่งขันจบลง

3.1.9 แน่ใจว่าการเสี่ยงสิทธิได้ดำเนินไปอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรม และผู้แพ้ผู้ชนะในการเสี่ยงสิทธิได้ใช้สิทธิของตนอย่างถูกต้อง (กติกาข้อ 6) ให้บันทึกด้านที่ผู้เล่นเลือกไว้ด้วย

3.1.10 ในกรณีประเภทคู่ ทำเครื่องหมายไว้ที่ชื่อผู้เล่นที่เริ่มเล่นในสนามส่งลูกด้านขวา ควรทำเช่นนี้ทุกครั้งที่มีเริ่มแข่งขันแต่ละเกม (การปฏิบัติดังกล่าวจะช่วยให้ตรวจสอบได้ตลอดเวลาว่าผู้เล่นอยู่ในสนามส่งลูกที่ถูกต้อง)

3.2 การเริ่มต้นการแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสินจะต้องประกาศโดยใช้คำประกาศตามข้อความที่ระบุไว้ และให้ยืนแขนในลักษณะชี้ไปทางขวาหรือทางซ้ายประกอบคำประกาศ (W, X, Y, Z สมมติเป็นชื่อผู้เล่น และให้ A, B, C, D เป็นชื่อของประเทศ)

การแข่งขันแบบบุคคล

ประเภทเดี่ยว

การแข่งขันระหว่าง 'X, A' ด้านขวา กับ 'Y, B' ด้านซ้าย 'x' เป็นผู้ส่ง “ศูนย์เท่า - ส่งได้”

ประเภทคู่

การแข่งขันระหว่าง 'W, A' และ 'X, B' ด้านขวา กับ 'Y, C' และ 'Z, D' ด้านซ้าย 'x' ส่งให้ 'Y' “ศูนย์เท่า - ส่งได้”

ในประเภทคู่หากผู้เล่นที่เป็นตัวแทนมาจากประเทศเดียวกัน ให้ประกาศชื่อผู้เล่นทั้งสองคน และตามด้วยชื่อประเทศ

การแข่งขันแบบทีม

ประเภทเดี่ยว

การแข่งขันระหว่าง 'A' ด้านขวา ตัวแทนคือ 'X' กับ 'B' ด้านซ้าย ตัวแทนคือ 'Y' 'A' เป็นผู้ส่ง “ศูนย์เท่า - ส่งได้”

ประเภทคู่

การแข่งขันระหว่าง 'A' ด้านขวา ตัวแทนคือ 'W' และ 'X' กับ 'B' ด้านซ้าย ตัวแทนคือ 'Y' และ 'Z' 'A' เป็นผู้ส่ง 'X' ส่งให้ 'Y' “ศูนย์เท่า - ส่งได้”
การประกาศคำว่า “ส่งได้” หมายถึง เวลาที่เริ่มการแข่งขัน

3.3 ระหว่างการแข่งขัน

3.3.1 กรรมการผู้ตัดสินจะต้อง

3.3.1.1 ใช้คำศัพท์มาตรฐานในภาคผนวก 4 ของกติกา
แบดมินตัน

3.3.1.2 บันทึกและขานคะแนนโดยจะต้องขานคะแนน
ของผู้ส่งก่อนเสมอ

3.3.1.3 ระหว่างการส่งลูก ถ้าหากมีการแต่งตั้งกรรมการ
กำกับการเล่นให้มองดูผู้รับลูกเป็นพิเศษ และกรรมการผู้ตัดสินอาจขานเสียผู้ส่งลูก
ก็ได้หากจำเป็น

3.3.1.4 ถ้าเป็นไปได้คอยมองสภาพการทำงานของป้าย
บอกคะแนน และ

3.3.1.5 ยกมือขวาชี้ขึ้นเหนือศีรษะ เมื่อต้องการความ
ช่วยเหลือจากกรรมการผู้ชี้ขาด

3.3.2 ผู้เล่นหรือฝ่ายที่ส่งเสียสิทธิการส่ง ให้ขานว่า “เปลี่ยนส่ง”
ตามด้วยคะแนนของผู้ได้สิทธิส่งลูกคนใหม่ ถ้าจำเป็นให้ชี้มือไปยังด้านและสนามที่
ถูกต้องของฝ่ายที่ได้ส่งใหม่

3.3.3 คำว่า “ส่งได้” กรรมการผู้ตัดสินเท่านั้นเป็นผู้ขาน

3.3.3.1 เพื่อแสดงว่าเริ่มเล่นในแมทช์นั้นหรือเกมนั้น หรือ
หลังจากพักในเกมนั้น หรือหลังจากเปลี่ยนข้าง

3.3.3.2 เพื่อแสดงว่าการเล่นได้เริ่มขึ้นหลังจากได้มี
การหยุดพักชั่วคราว หรือ

3.3.3.3 เพื่อแสดงว่ากรรมการผู้ตัดสินบอกให้ผู้เล่น
เริ่มเล่นได้

3.3.4 การขาน “เสีย” จะขานได้ก็ต่อเมื่อมีการทำผิดเกิดขึ้น ยกเว้นในกรณีดังต่อไปนี้

3.3.4.1 การขาน “เสีย” เมื่อผู้ส่งส่งลูกเสีย (กติกาข้อ 9.1) จะขานโดยกรรมการกำกับการส่งลูกตามกติกาข้อ 13.1 กรรมการผู้ตัดสินจะต้องรับรู้ด้วยการขานว่า “ส่งลูกเสีย” กรรมการผู้ตัดสินจะขาน “เสีย” ผู้รับลูก ด้วยการขานว่า “ผู้รับเสีย”

3.3.4.2 การทำ “เสีย” ตามกติกาข้อ 13.3.1 ซึ่งขานและให้สัญญาณโดยกรรมการกำกับเส้น (คำแนะนำข้อ 6.2) และ

3.3.4.3 การทำ “เสีย” ตามกติกาข้อ 13.2.1, 13.2.2 หรือ 13.3.3 จำเป็นต้องขานเพื่อให้ผู้เล่นหรือผู้ชมคลายความข้องใจ

3.3.5 ระหว่างเกม เมื่อฝ่ายที่นำทำคะแนนถึง 11 คะแนน ให้ขาน “เปลี่ยนส่ง” แล้วตามด้วยคะแนนทันทีที่การตีได้ลูกที่คะแนน 11 คะแนนได้ยุติลง และตามด้วยคำว่า “พัก” โดยไม่ต้องคำนึงถึงการปรบมือ ให้ปฏิบัติทำนองเดียวกับการเริ่มการพักตามที่ได้อนุญาตไว้ในกติกาข้อ 16.2.1 ระหว่างการพักแต่ละครั้ง หากมีการแต่งตั้งกรรมการกำกับการส่งลูก จะต้องแน่ใจว่ามีการเช็คสนามในระหว่างการพัก

3.3.6 ในระหว่างการพักของเกมทีฝ่ายที่นำทำคะแนนถึง 11 คะแนน (กติกาข้อ 16.2.1) หลังจาก 40 วินาที ผ่านไป ให้ขาน

“(สนามที่.....) 20 วินาที” ขานซ้ำ

การพักระหว่างเกมแต่ละเกม (กติกาข้อ 16.2.1) ในระหว่างเกมที่ 1 และเกมที่ 2 และเกมที่ 3 (หลังจากเปลี่ยนข้างแล้ว) ให้มีบุคคลเข้าไปพบผู้เล่นในสนามได้ฝ่ายละไม่เกิน 2 คน และต้องออกจากสนามทันทีเมื่อผู้ตัดสินขาน 20 วินาที

การเริ่มแข่งขันหลังจากการพัก ให้ขานคะแนนซ้ำตามด้วยคำว่า “ส่งได้”

แต่ถ้าผู้เล่นทั้งสองฝ่ายไม่ใช้สิทธิ์การพักตามกติกาข้อ 16.2.1 สามารถทำการแข่งขันต่อไปโดยไม่ต้องมีการพักให้ครบตามกติกา

3.3.7 ขอบเขตของเกม

3.3.7.1 เมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำคะแนนถึง 20 คะแนน ให้ชาน “อีกแต้มเดียวเกม” หรือ “อีกแต้มเดียวจบการแข่งขัน” ในโอกาสแรกของแต่ละเกม

3.3.7.2 เมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำคะแนนถึง 29 คะแนน ให้ชาน “อีกแต้มเดียวเกม” หรือ “อีกแต้มเดียวจบการแข่งขัน” ในโอกาสแรกของแต่ละเกม

3.3.7.3 การชานตามคำแนะนำข้อ 3.3.7.1 และ 3.3.7.2 จะต้องชานทันทีหลังจากชานคะแนนของผู้ส่ง และก่อนการชานคะแนนของผู้รับเสมอ

3.3.8 เมื่อสิ้นสุดการเล่นทุกเกม ต้องชานทุกครั้งว่า “เกม” ทันทีที่การได้ลูกยุติลง โดยไม่ต้องคำนึงถึงการประมือ ให้ปฏิบัติทำนองเดียวกันกับกรณีเริ่มการพักตามที่ได้อนุญาตไว้ในกติกาข้อ 16.2.2

หลังจบเกมที่ 1 ให้ชานว่า

“เกมที่ 1 (ชื่อผู้เล่นหรือชื่อทีม) เป็นฝ่ายชนะ (คะแนน)”

หลังจบเกมที่ 2 ให้ชานว่า

“เกมที่ 2 (ชื่อผู้เล่นหรือชื่อทีม) เป็นฝ่ายชนะ (คะแนน)” ชนะคนละเกม

เมื่อสิ้นสุดการเล่นในแต่ละเกม ถ้ามีการแต่งตั้งกรรมการกำกับการเล่น กรรมการกำกับการเล่นจะต้องแน่ใจว่า สนามได้ถูกทำความสะอาด และถ้าหากมีป้ายพักระหว่างเกม จะต้องนำป้ายพักระหว่างเกมไปวางไว้บริเวณกึ่งกลางสนามได้ตาข่าย

หากเกมเป็นผลให้ชนะ ในคู่การแข่งขันนั้นๆ ให้ชานว่า

ผลการแข่งขัน “..... (ชื่อผู้เล่นหรือชื่อทีม) เป็นฝ่ายชนะ (คะแนน)”

3.3.9 ในการพักระหว่างเกมที่ 1 และเกมที่ 2 และระหว่างเกมที่ 2 และเกมที่ 3 (กติกาข้อ 16.2.2) หลังจาก 100 วินาที ผ่านไป ให้ชานว่า

“(สนามที่.....) 20 วินาที ชานซ้ำ”

ในการพักระหว่างเกม (กติกาข้อ 16.2.2) หลังจากได้เปลี่ยนข้างแล้ว อนุญาตให้บุคคลอื่นเข้าไปในสนามได้ข้างละไม่เกิน 2 คน และจะต้องออกจากสนามทันทีเมื่อกรรมการผู้ตัดสินชาน 20 วินาที

3.3.10 เริ่มการแข่งขันเกมที่ 2 ให้ชานว่า

“เกมที่ 2 ศูนย์เท่า - ส่งได้”

หากมีการเล่นเกมที่ 3 เริ่มการแข่งขันในเกมที่ 3 ให้ชานว่า

“เกมสุดท้าย ศูนย์เท่า - ส่งได้”

3.3.11 การแข่งขันในเกมที่ 3 หรือการแข่งขันเกมเดียว ให้ชาน “เปลี่ยนส่ง” แล้วแต่กรณี ตามด้วยคะแนน แล้วตามด้วยคำว่า “พัก เปลี่ยนข้าง” เมื่อผู้เล่นฝ่ายหนึ่งมีคะแนนนำถึง 11 คะแนน (กติกาข้อ 8.1.3) ภายหลังจากการพัก เมื่อเริ่มเล่น ให้ชานคะแนนของผู้ส่งและผู้รับ ตามด้วย “ส่งได้”

3.3.12 หลังจากการแข่งขันจบลง ให้นำใบบันทึกคะแนนที่สมบูรณ์ส่งให้กรรมการผู้ชี้ขาดทันที

3.4 การกำกับเส้น

3.4.1 กรรมการผู้ตัดสินควรมองดูกรรมการกำกับเส้นเสมอ เมื่อลูกชนไก้ตกใกล้เส้นและตกนอกเส้นเขตทุกครั้ง ไม่ว่าจะห่างแค่ไหน กรรมการกำกับเส้นเป็นผู้รับผิดชอบในการตัดสินใจทั้งสิ้น ยกเว้นคำแนะนำข้อ 3.4.2

3.4.2 ถ้ากรรมการผู้ตัดสินเห็นว่า กรรมการกำกับเส้นชานผิดอย่างแน่นอน กรรมการผู้ตัดสินจะต้องชาน

3.4.2.1 “แก้ไขเป็นดี” เมื่อลูกชนไก้ตกในเขตสนาม หรือ

3.4.2.2 “แก้ไขเป็นออก” เมื่อลูกชนไก้ตกนอกเขตสนาม

3.4.3 ในกรณีที่ไม่มีกรรมการกำกับเส้น หรือกรรมการกำกับเส้นมองไม่เห็น กรรมการผู้ตัดสินจะต้องชานทันที

3.4.3.1 “ออก” ก่อนที่จะชานคะแนน เมื่อลูกชนไก้ตกนอกเส้นเขต หรือ

3.4.3.2 ให้คะแนนเมื่อลูกชนไก้ตกในเขต หรือ

3.4.3.3 “เอาใหม่” หากกรรมการผู้ตัดสินมองไม่เห็นเช่นกัน

3.4.4 ถ้ากรรมการกำกับเส้นชาน (คำแนะนำข้อ 6.2, 6.3) หรือกรรมการผู้ตัดสินได้แก้ไขคำตัดสินของกรรมการกำกับเส้น (คำแนะนำข้อ 3.4.2) ถูกหักท้วงโดยผู้เล่น/คู่ ในกรณีที่ติดตั้งระบบการย้อนดูเหตุการณ์ (กติกาข้อ 17.5.2) กรรมการผู้ตัดสินต้องแน่ใจว่า ผู้เล่น/คู่ มีสิทธิที่จะหักท้วงเหลืออยู่หรือไม่

3.4.4.1 ขึ้นอยู่กับจำนวนครั้งของการหักท้วงที่ยังเหลืออยู่ กรรมการผู้ตัดสินจะต้องชาน “คุณมีสิทธิที่จะหักท้วงเหลืออยู่ (สอง/หนึ่ง/ไม่มี) ครั้ง”

3.4.4.2 ถ้ายังมีสิทธิที่จะหักท้วงเหลืออยู่ กรรมการผู้ตัดสินจะต้องชาน “..... (ชื่อผู้เล่น/ชื่อทีม แล้วแต่กรณี) หักท้วง (คำตัดสินของกรรมการกำกับเส้น หรือการแก้ไขคำตัดสินของกรรมการผู้ตัดสิน แล้วแต่กรณี บนสนาม (ด้านซ้าย/ด้านขวา) แล้วแต่กรณี เส้นข้าง/เส้นข้างตรงข้าม กรรมการผู้ตัดสิน/เส้นหลัง/เส้นส่งลูกประเภทคู่/เส้นส่งลูกสั้น/เส้นกลาง (แล้วแต่กรณี)” ในขณะเดียวกันให้กรรมการผู้ตัดสินยกมือซ้ายขึ้นเหนือศีรษะ แล้วชี้ไปยังเส้นที่ผู้เล่นหักท้วง

3.4.4.3 กรรมการผู้ชี้ขาดจะตรวจสอบคำตัดสินของกรรมการผู้ตัดสิน โดยใช้ระบบการย้อนดูเหตุการณ์ และจะแจ้งผลการหักท้วงให้กรรมการผู้ตัดสินทราบโดยการให้สัญลักษณ์ “ดี” หรือ “ออก”

3.4.4.4 การประกาศผลของการหักท้วง ให้ชาน

ถ้าการหักท้วงเป็นผล “แก้ไขเป็นดี” หรือ “แก้ไขเป็นออก” (แล้วแต่กรณี) หลังจากนั้นให้ชาน “เปลี่ยนส่ง” แล้วแต่กรณี ตามด้วยคะแนน และ “ส่งได้”

ถ้าการหักท้วงไม่เป็นผล “การหักท้วงไม่เป็นผล” “เปลี่ยนส่ง” แล้วแต่กรณี ตามด้วยคะแนน หลังจากนั้นให้ชาน “..... (ชื่อผู้เล่น/ชื่อทีม) แล้วแต่กรณี เหลือการหักท้วงอยู่อีก (หนึ่ง/ไม่มี) ครั้ง แล้วแต่กรณี แล้วจึงชาน “ส่งได้”

3.5 ระหว่างการแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสินจะต้องคอยดูและดำเนินการทันทีกับเหตุการณ์สำหรับกรณีดังต่อไปนี้

3.5.1 ผู้เล่นขว้างแร็กเกตไปยังสนามของคู่แข่งชั้น หรือเส้นไกล
ลอดใต้ตาข่าย (ถือว่าผู้นั้นกีดขวางหรือรบกวนสมาธิคู่ต่อสู้) ถือว่า “เสีย” ตามกติกา
ข้อ 13.4.2 หรือ 13.4.3 ตามลำดับ

3.5.2 ลูกชนไก่ที่ล้ำเข้ามาจากสนามอื่นไม่จำเป็นต้องตัดสินให้
“เอาใหม่” เสมอไป และไม่ต้องขาน “เอาใหม่” ถ้ากรรมการผู้ตัดสินเห็นว่า การล้ำนั้น

3.5.2.1 ผู้เล่นไม่ได้สังเกตเห็น หรือ

3.5.2.2 ไม่ได้กีดขวางหรือทำลายสมาธิของผู้เล่น

3.5.3 ผู้เล่นตะโกนบอกคู่ขาซึ่งกำลังจะตีลูก ไม่ถือว่าเป็นการ
รบกวนสมาธิคู่ต่อสู้ การตะโกนว่า “อย่าตี” “เสีย” ฯลฯ อาจจะถือว่าทำลายสมาธิได้
(กติกาข้อ 13.4.5)

3.5.4 ผู้เล่นออกนอกสนาม

3.5.4.1 ต้องมั่นใจว่า ผู้เล่นจะไม่ออกไปนอกสนาม
ก่อนได้รับอนุญาตจากกรรมการผู้ตัดสิน (กติกาข้อ 16.5.2) ยกเว้นการพักตามกติกา
ข้อ 6.2

3.5.4.2 ต้องเตือนผู้เล่นที่ละเมิดว่าการออกไปนอกสนาม
ต้องได้รับอนุญาตจากกรรมการผู้ตัดสิน (ตามกติกาข้อ 16.5.2) หากจำเป็นให้
ดำเนินการตามกติกาข้อ 16.7 อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแร็กเกตที่วางไว้ข้างสนาม
ระหว่างการตีได้อนุญาตให้กระทำได้

3.5.4.3 ในระหว่างการแข่งขัน ถ้าไม่ทำให้การเล่น
หยุดชะงัก ผู้เล่นอาจได้รับอนุญาตให้ออกไปเช็ดเหงื่อหรือดื่มน้ำด้วยความรวดเร็ว
อยู่ในดุลพินิจของกรรมการผู้ตัดสิน

3.5.4.4 ถ้ามีการเช็ดสนาม ผู้เล่นจะต้องเข้ามาอยู่ใน
สนามก่อนการเช็ดสนามจะเสร็จสิ้น

3.5.5 การถ่วงเวลาและการพักการเล่น

ต้องแน่ใจว่า ผู้เล่นจะไม่จงใจถ่วงเวลาหรือพักการเล่น
(กติกาข้อ 16.4) ควรระมัดระวังการเดินรอบๆ สนาม หากจำเป็นจะต้องดำเนินการ
ตามกติกาข้อ 16.7

3.5.6 การสอนจากนอกสนาม

3.5.6.1 ป้องกันไม่ให้มีการสอนจากนอกสนาม (กติกาข้อ 16.5.1) ขณะลูกอยู่ในการเล่น

3.5.6.2 ต้องมั่นใจว่า

- ผู้ฝึกสอนนั่งอยู่ในที่ที่กำหนด และไม่ได้ยืนอยู่ข้างสนามระหว่างการแข่งขัน ยกเว้นในช่วงที่อนุญาตให้มีการพัก (กติกาข้อ 16.2)
- ไม่มีการทำลายสมาธิหรือก่อกวนผู้เล่นโดยผู้ฝึกสอน

- ผู้ฝึกสอนต้องไม่พยายามที่จะสื่อสารทางใดทางหนึ่งกับผู้เล่น หรือผู้ฝึกสอน หรือเจ้าหน้าที่ทีมฝ่ายตรงข้ามในระหว่างการแข่งขัน หรือใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ใดๆ

3.5.6.3 ถ้ากรรมการผู้ตัดสินเห็นว่า การเล่นถูกรบกวนหรือผู้เล่นเสียสมาธิโดยผู้ฝึกสอนอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ขาน “เอาใหม่” (กติกาข้อ 14.2.5) และเรียกกรรมการผู้ชี้ขาดทันที กรรมการผู้ชี้ขาดจะเตือนเกี่ยวกับการกระทำนั้นๆ

3.5.6.4 กรรมการผู้ชี้ขาดจะต้องมั่นใจว่าข้อพึงปฏิบัติของผู้ฝึกสอนและเจ้าหน้าที่ทีมได้ถูกนำมาปฏิบัติอย่างถูกต้อง

3.5.7 การขอเปลี่ยนลูกชนไก่

3.5.7.1 การขอเปลี่ยนลูกระหว่างการเล่นต้องไม่เป็นการเอาเปรียบ เมื่อผู้เล่นขอเปลี่ยนลูก กรรมการผู้ตัดสินจะอนุญาตก็ต่อเมื่อเห็นว่าสภาพลูกชนไก่ชำรุดแล้ว

3.5.7.2 หากมีการทำลายวิถีและความเร็วของลูกให้เปลี่ยนลูกนั้น และถ้าจำเป็นกรรมการผู้ตัดสินต้องดำเนินการตามกติกาข้อ 16.7

3.5.7.3 กรรมการผู้ชี้ขาดเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจในการเลือกความเร็วของลูกที่ใช้ในการแข่งขัน ถ้าผู้เล่นทั้งสองฝ่ายต้องการให้เปลี่ยนความเร็วลูกชนไก่ กรรมการผู้ตัดสินจะต้องเรียกกรรมการผู้ชี้ขาดทันที และถ้าจำเป็นกรรมการผู้ชี้ขาดอาจจะให้มีการทดสอบความเร็วของลูกชนไก่ได้

3.5.8 การบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยระหว่างแข่งขัน

3.5.8.1 การบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยระหว่างแข่งขัน

ต้องปฏิบัติด้วยความระมัดระวังและยืดหยุ่น กรรมการผู้ตัดสินต้องวินิจฉัยความรุนแรงของปัญหาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ถ้าจำเป็นให้เรียกกรรมการผู้ชี้ขาด

กรรมการผู้ชี้ขาดจะเรียกเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์หรือบุคคลอื่นที่เห็นว่าจำเป็นเข้าไปในสนาม แพทย์จะต้องวินิจฉัยและแนะนำผู้เล่นเกี่ยวกับความรุนแรงของการบาดเจ็บหรือความเจ็บป่วย จะต้องไม่มีการรักษาพยาบาลที่ทำให้การแข่งขันหยุดชะงักเป็นเวลานาน

ถ้าเลือดออก จะต้องหยุดเกมและห้ามเลือดจนกระทั่งเลือดหยุดหรือได้ทำบาดแผลแล้ว

3.5.8.2 กรรมการผู้ชี้ขาด แนะนำให้กรรมการผู้ตัดสินจับเวลาและเป็นผู้บอกให้ผู้เล่นเริ่มเล่น

3.5.8.3 กรรมการผู้ตัดสินต้องมั่นใจว่า ฝ่ายตรงข้ามจะต้องไม่อยู่ในฐานะเสียเปรียบ และควรปฏิบัติด้วยความเที่ยงธรรมตามกติกาข้อ 16.4, 16.5, 16.6.1 และ 16.7

3.5.8.4 กรณีของการบาดเจ็บ เจ็บป่วย หรือมีอุปสรรคต่างๆ ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ให้ถามผู้เล่นว่า

“จะถอนตัวไหม”

หากตอบรับ ให้ขาน

“..... (ชื่อผู้เล่นหรือชื่อทีม) ถอนตัวจากการแข่งขัน ผลการแข่งขัน (ชื่อผู้เล่นหรือชื่อทีม) เป็นฝ่ายชนะ (คะแนน)”

3.5.9 โทรศัพท์เคลื่อนที่

ถ้ามีเสียงโทรศัพท์ของผู้เล่นดังขึ้นขณะกำลังมีการแข่งขันในสนาม ถือว่าผู้เล่นคนนั้นทำความผิดตามกติกาข้อ 16.6.4 กรรมการผู้ตัดสินจะต้องดำเนินการลงโทษตามกติกาข้อ 16.7

3.5.10 ความประพฤติของผู้เล่นในสนาม

3.5.10.1 กรรมการผู้ตัดสินจะต้องแน่ใจว่า ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายทำการแข่งขันด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา

3.5.10.2 การกระทำละเมิดใดๆ ตามข้อบังคับว่าด้วย
การควบคุมความประพฤติของผู้เล่น ข้อที่ 4.6, 4.10 ถึง 4.16 ให้ถือว่าเป็นการทำผิด
ตามกติกาข้อ 16.6.4

3.6 การพักการเล่น

ถ้ามีการพักการเล่น ให้ خوانว่า

“พักการเล่น”

แล้วบันทึกคะแนน ผู้ส่งลูก ผู้รับลูก สนามส่งลูกที่ถูกต้อง
และด้านของผู้เล่น เมื่อกลับมาเล่นต่อให้บันทึกระยะเวลาของการพักการเล่น
ต้องแน่ใจว่าผู้เล่นกลับมาอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง และ خوانว่า

“เตรียมตัว”

แล้วจึง خوانคะแนน และ “ส่งได้”

3.7 การทำผิด

3.7.1 บันทึกและรายงานกรรมการผู้ชี้ขาดถึงสาเหตุของการทำผิด
และการดำเนินการที่ได้ทำไป

3.7.2 การทำผิดระหว่างเกม ถือเสมือนเป็นการทำผิดในขณะที่
กำลังเล่น กรรมการผู้ตัดสินประกาศการตัดสินความผิดโดย خوانตามคำแนะนำข้อ

3.7.3 ถึง 3.7.5 ทันทีที่พบว่าการกระทำผิด เมื่อเริ่มเกมถัดไป ให้ خوانว่า “เกมที่
.....ศูนย์เท่า”

ในกรณีที่ผู้เล่นกระทำผิดตามกติกาข้อ 16.7.1.2 หรือ
16.7.2 กรรมการผู้ตัดสิน خوانว่า

“.....ชื่อผู้เล่น..... ตัดสิทธิ์ที่กระทำผิด”

อาจตามด้วย “เปลี่ยนส่ง” แล้วแต่กรณี ตามด้วยการ خوان
คะแนน

และ خوان “ส่งได้”

ในกรณีที่กรรมการผู้ชี้ขาดพิจารณาตัดสินผู้เล่นออกจาก
การแข่งขันให้ خوانว่า

“.....ชื่อผู้เล่น..... ตัดสิทธิ์จากการแข่งขัน”

ตามด้วยคำ خوانตามคำแนะนำข้อ 3.3.8

3.7.3 หากกรรมการผู้ตัดสินต้องดำเนินการตามกติกาข้อ 16.4, 16.5 หรือ 16.6 โดยเตือนฝ่ายที่กระทำผิด (กติกาข้อ 16.7.1.1) ให้เรียกผู้เล่นที่ทำผิด “มานี่” แล้วขานว่า

“.....ชื่อผู้เล่น..... ตัดสิทธิจากการแข่งขัน”

ในขณะเดียวกันให้ชูแขนขวาที่ถือใบเหลืองขึ้นเหนือศีรษะ

3.7.4 หากกรรมการผู้ตัดสินต้องดำเนินการตามกติกาข้อ 16.4, 16.5 หรือ 16.6 โดยเตือนฝ่ายที่กระทำผิดซึ่งได้เตือนที่กระทำผิดไปแล้ว (กติกาข้อ 16.7.1.2) ให้เรียกผู้เล่นที่ทำผิด “มานี่” แล้วขานว่า

“.....ชื่อผู้เล่น..... ตัดสิทธิที่กระทำผิด”

ในขณะเดียวกันให้ชูแขนขวาที่ถือใบแดงขึ้นเหนือศีรษะ

3.7.5 เมื่อกรรมการผู้ตัดสินได้ดำเนินการเกี่ยวกับการกระทำผิดอย่างชัดเจนหรือผิดอยู่ตลอดเวลา ตามกติกาข้อ 16.2, 16.4, 16.5 หรือ 16.6 โดยตัดสิทธิผู้กระทำผิด (กติกาข้อ 16.7.2) และรายงานให้กรรมการผู้ชี้ขาดทราบทันทีในการพิจารณาตัดสิทธิจากการแข่งขัน กรรมการผู้ตัดสินจะต้องเรียกฝ่ายที่กระทำผิดว่า “มานี่” และขานว่า

“.....ชื่อผู้เล่น..... ตัดสิทธิที่กระทำผิด”

ในขณะเดียวกันให้ชูแขนขวาที่ถือใบแดงขึ้นเหนือศีรษะ พร้อมทั้งเรียกกรรมการผู้ชี้ขาดเข้ามาในสนาม

3.7.6 หากกรรมการผู้ชี้ขาด พิจารณาให้ตัดสิทธิผู้เล่นออกจากการแข่งขัน ก็จะส่งใบดำให้กรรมการผู้ตัดสิน กรรมการผู้ตัดสินจะเรียกฝ่ายที่กระทำผิดว่า “มานี่” และขานว่า

“.....ชื่อผู้เล่น..... ตัดสิทธิจากการแข่งขัน”

ในขณะเดียวกันให้ชูแขนขวาที่ถือใบดำขึ้นเหนือศีรษะ

เมื่อผู้เล่นถูกตัดสิทธิออกจากการแข่งขัน จะถูกตัดสิทธิทั้งหมดทุกประเภทที่เหลืออยู่ในรายการแข่งขันนั้น

4. คำแนะนำทั่วไปสำหรับกรรมการผู้ตัดสิน

4.1 ต้องรู้และเข้าใจกติกาแบดมินตัน

4.2 ขานทันทีด้วยความเด็ดขาด หากเกิดความผิดพลาดให้ยอมรับ
กล่าวคำขอโทษ และแก้ไขให้ถูกต้อง

4.3 การประกาศและขานคะแนน ต้องชัดเจนและดังพอที่ผู้เล่นและ
ผู้ชมได้ยินทั่วกัน

4.4 เมื่อเกิดข้อสงสัยว่าอาจมีการละเมิดกติกาขึ้นหรือไม่ก็ตาม
อย่าขาน “เสีย” ควรปล่อยให้เกมการเล่นดำเนินต่อไป

4.5 อย่าถามผู้ชมหรือเชื่อตามคำบอกของผู้ชมเป็นอันขาด

4.6 ให้ความสำคัญแก่กรรมการเทคนิคคนอื่นๆ โดยการยอมรับ
คำตัดสินของกรรมการกำกับเส้นด้วยความรอบคอบ และเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดี
ในการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน

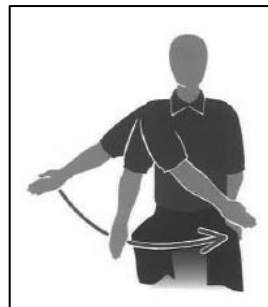
5. คำแนะนำสำหรับกรรมการกำกับการเล่น

5.1 กรรมการกำกับการเล่น ควรนั่งเก้าอี้ต่ำกว่าธรรมดาที่เสาตาข่าย
ด้านตรงข้ามกรรมการผู้ตัดสิน

5.2 กรรมการกำกับการเล่น รับผิดชอบในการวินิจฉัยว่า ผู้ส่งลูก
ส่งลูกถูกต้อง (กติกาข้อ 9.1.2 ถึง 9.1.8) ถ้าไม่ถูกต้อง ให้ขานว่า “เสีย” ให้กรรมการ
ผู้ตัดสินได้ยิน พร้อมกับแสดงสัญลักษณ์มือที่ได้รับการเห็นชอบอันบ่งบอกถึงลักษณะ
ของการทำผิด

5.3 สัญลักษณ์ที่ได้รับการเห็นชอบ คือ

กติกาข้อ 9.1.7 ในระหว่างการส่งลูก
(กติกาข้อ 9.2, 9.3) การเคลื่อนไหวแรกเกิด
ของผู้ส่งลูกไปข้างหน้าไม่ต่อเนื่อง

กติกาข้อ 9.1.2 และ 9.1.3 ในระหว่าง
การส่งลูก (กติกาข้อ 9.2, 9.3) บางส่วน
ของเท้าทั้งสองของผู้ส่งและผู้รับไม่แตะ
พื้นสนามในท่าหนึ่งตั้งแต่เริ่มส่งลูก
จนกระทั่งส่งลูกแล้ว

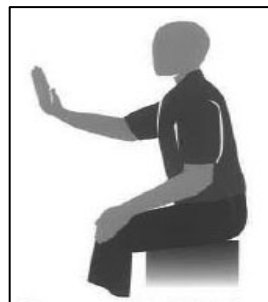
กติกาข้อ 9.1.4 จุดสัมผัสครั้งแรกไม่ถูก
ฐานของลูก

กติกาข้อ 9.1.5 ส่วนหนึ่งส่วนใดของลูกที่
ถูกตืออยู่สูงกว่าเอวของผู้ส่งลูก

กติกาข้อ 9.1.6 ขณะที่ตีลูก ก้านและหัว
ของแร็กเกตไม่ชี้ลงต่ำ

5.4 กรรมการผู้ตัดสินควรตกลงกับกรรมการกำกับการส่งลูกให้เข้าใจ
หน้าที่อื่นที่นอกเหนือ โดยแจ้งให้ผู้เล่นทราบ

6. คำแนะนำสำหรับกรรมการกำกับเส้น

6.1 กรรมการกำกับเส้น ควรนั่งเก้าอี้ตั้งอยู่ปลายสุดความยาวของเส้นเขต รวมทั้งด้านข้างของสนาม และอยู่ตรงข้ามกับกรรมการผู้ตัดสิน

6.2 กรรมการกำกับเส้น รับผิดชอบเส้นเขตทั้งหมดที่ได้รับมอบหมาย เว้นเสียแต่กรรมการผู้ตัดสินได้แก้ไขคำตัดสินของกรรมการกำกับเส้น เมื่อกรรมการผู้ตัดสินเห็นว่ากรรมการกำกับเส้นตัดสินผิดอย่างแน่นอน หรือในกรณีที่มีการติดตั้งระบบการย้อนดูเหตุการณ์ กรรมการผู้ชี้ขาดแก้ไขคำตัดสินของกรรมการกำกับเส้น หรือคำแก้ไขคำตัดสินของกรรมการผู้ตัดสิน ถ้าผู้เล่น/คู่ ทักท้วง (กติกาส่อ 17.5.2)

6.2.1 ถ้าลูกชนไต่กนอกเส้นเขตไม่ว่าจะห่างแค่ไหน ให้ขานว่า “ออก” ทันทีด้วยเสียงดังฟังชัดพอที่ผู้เล่นและผู้ชมได้ยิน และในขณะเดียวกันให้สัญญาณด้วยการเหยียดแขนทั้งสองข้างออกตามขวางเพื่อให้กรรมการผู้ตัดสินเห็นได้ถนัด

6.2.2 ถ้าลูกชนไต่กภายในเส้นเขต กรรมการกำกับเส้นไม่ต้องขาน แต่ให้ยื่นแขนขวาชี้ไปที่เส้นเขต

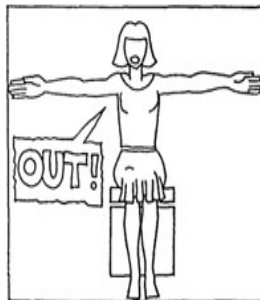
6.3 ถ้ามองไม่เห็นหรือไม่แน่ใจ ให้ยกฝ่ามือทั้งสองข้างขึ้นปิดตา เพื่อบอกให้กรรมการผู้ตัดสินทราบ

6.4 อย่าขานหรือให้สัญญาณจนกว่าลูกตกถึงพื้นแล้ว

6.5 ต้องขานทุกครั้ง และอย่าไปพะวงอยู่กับคำตัดสินของกรรมการผู้ตัดสิน เช่น ลูกถูกตัวผู้เล่น

6.6 สัญลักษณ์มือที่ได้รับการเห็นชอบ คือ

ลูกออก ถ้าลูกชนไต่กนอกเส้นเขตไม่ว่าจะห่างแค่ไหน ให้ขานว่า “ออก” ทันทีด้วยเสียงดังฟังชัดพอที่ผู้เล่นและผู้ชมได้ยิน และในขณะเดียวกันให้สัญญาณด้วยการเหยียดแขนทั้งสองข้างออกตามขวาง เพื่อให้กรรมการผู้ตัดสินเห็นได้ถนัด

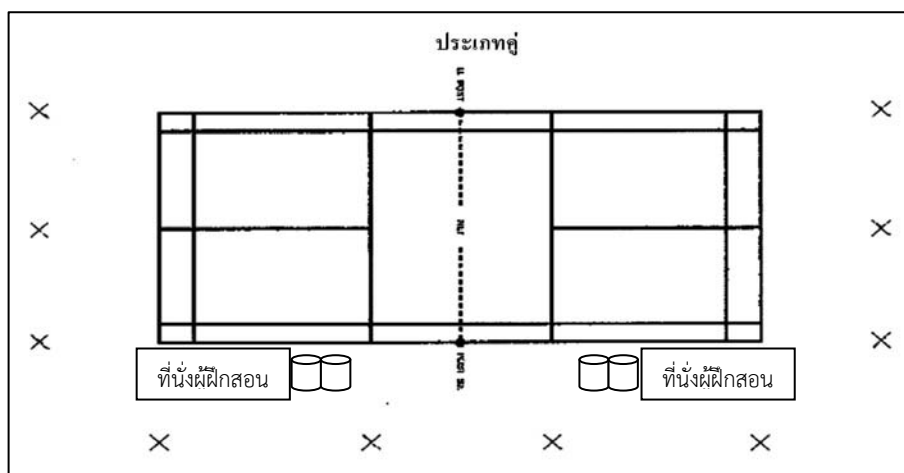
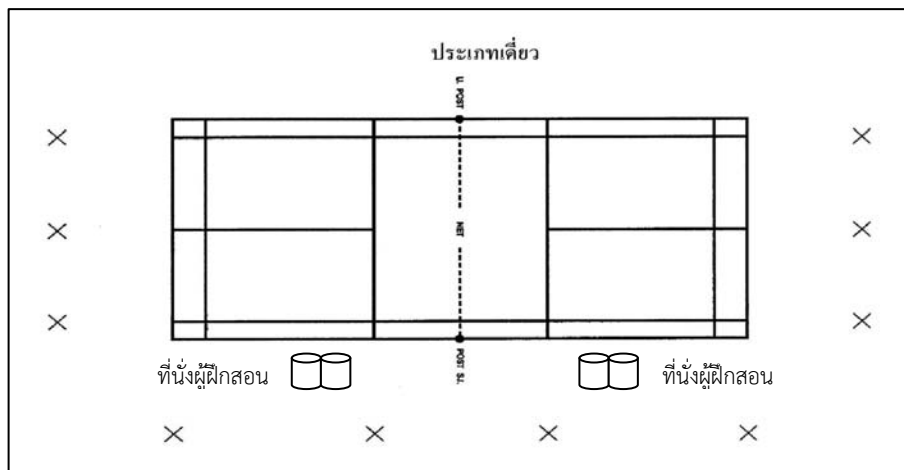
ลูกดี ถ้าลูกชนไก่ตกภายในเส้นเขต ไม่ต้องชาน แต่ให้ยื่นแขนขวาชี้ไปที่เส้นเขต

ถ้ามองไม่เห็น ให้ยกฝ่ามือทั้งสองข้างปิดตา เพื่อบอกให้กรรมการผู้ตัดสินทราบทันที

ตำแหน่งของกรรมการกำกับเส้น ควรห่างจากเส้นเขตที่รับผิดชอบตั้งแต่ 2.5 เมตร ถึง 3.5 เมตร และตำแหน่งนั้นควรได้รับการป้องกันจากบุคคลหรือสิ่งที่มีอิทธิพลภายนอกอื่นๆ ไม่ให้มารบกวนการทำงานที่ได้

สำหรับการจัดที่นั่งให้ผู้ฝึกสอนในการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียน
 คนพิการแห่งชาติ จะมีลักษณะดังแผนภาพด้านบน ซึ่งจะมีความแตกต่างจากการ
 แข่งขันของบุคคลปกติ เพราะการจัดที่นั่งโดยให้ผู้ฝึกสอนอยู่บริเวณด้านข้างสนามนั้น
 จะสามารถช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้ฝึกสอนและนักกีฬานักเรียนคนพิการมีความ
 สะดวกมากขึ้น และการจัดที่นั่ง ณ บริเวณดังกล่าว ก็จะช่วยให้การสื่อสารระหว่าง
 กรรมการผู้ตัดสินกับนักกีฬามีความเข้าใจชัดเจนและตรงตามที่กรรมการผู้ตัดสิน
 ต้องการจะสื่อสารให้นักกีฬาได้รับรู้สะดวกยิ่งขึ้น

ในการจัดการแข่งขันกีฬาแม้ว่าผู้จัดหรือเจ้าภาพจัดการแข่งขันจะมีการวางแผนเตรียมการดีเพียงใดก็ตาม แต่บางครั้งการปฏิบัติงานของฝ่ายต่างๆ อาจจะไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ อาจจะเป็นเนื่องจากสาเหตุของความบกพร่องหลายๆ ปัจจัย ทั้งเจตนาและไม่เจตนา ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาแต่ละครั้ง แต่ละรายการ บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ในขั้นตอนการแข่งขัน ผู้ดำเนินการแข่งขันหรือผู้ที่ได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน ควรกระทำในสิ่งต่อไปนี้

1. ประสานงานกับคณะกรรมการฝ่ายการตัดสินและคณะกรรมการจัดการแข่งขันฝ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด เพื่อให้การจัดการแข่งขันตามโปรแกรมดำเนินไปโดยมีความสัมพันธ์สอดคล้องกัน ด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือมีปัญหาอุปสรรคอะไรเกิดขึ้นก็สามารถแก้ไขหรือให้ความช่วยเหลือได้ทันทีทันใด

2. การควบคุมการแข่งขัน คือ การตรวจสอบ ดูแลงานของคณะกรรมการจัดการแข่งขันแต่ละฝ่ายว่าทุกอย่างดำเนินไปสอดคล้องกับแผนงานการจัดการแข่งขันที่เตรียมไว้หรือไม่ วัตถุประสงค์ของการควบคุมการแข่งขันกีฬาเพื่อหาข้อบกพร่อง เพื่อแก้ไขและป้องกันมิให้การจัดการแข่งขันกีฬามีผลคลาดเคลื่อนไปจากวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยสรุปการควบคุมการแข่งขันในขั้นตอนการแข่งขัน หน้าที่ของการควบคุมนั้นจะเกี่ยวข้องกับการควบคุมทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคน ซึ่งอยู่ในรูปแบบของคณะกรรมการจัดการแข่งขัน รวมไปถึงกรรมการผู้ตัดสิน งบประมาณที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก และวิธีการจัดการแข่งขัน

3. จดบันทึกรวบรวมสถิติและผลการแข่งขันไว้ เพื่อบันทึกผลการแข่งขันให้นักกีฬา ผู้ชม ผู้สื่อข่าว และบุคคลทั่วไปได้ทราบ และเพื่อเป็นข้อมูลนำไปใช้ในขั้นตอนของการสรุปประเมินผลการจัดการแข่งขันต่อไป

กระบวนการจัดการแข่งขัน-ขั้นสรุปประเมินผล

เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการแข่งขันกีฬาที่ผู้จัดดำเนินการแข่งขัน หรือผู้ที่เจ้าภาพต้องกระทำ โดยการเรียกประชุมคณะกรรมการจัดการแข่งขัน และคณะกรรมการจัดการแข่งขันทุกฝ่ายประชุมอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการดำเนินการแข่งขันสิ้นสุดลง เพื่อสรุปผลการดำเนินการจัดการแข่งขันและรายงานให้ผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าหน่วยงานทราบ พร้อมกับส่งสรุปผลการแข่งขันกีฬา ไปยังหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ที่ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน

การประเมินผลเป็นกระบวนการในการตัดสินคุณค่า และเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงาน ซึ่งผลการประเมินจะเป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาและปรับปรุงต่อไป

รอสซี (Rossi. 1982: 114) กล่าวถึง การประเมิน ในความหมายของการวิจัยประยุกต์ไว้ว่า เป็นการประยุกต์ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมเพื่อตัดสินและพัฒนาโครงการด้านการวางแผน และติดตามประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโครงการทางสังคม รวมทั้งการศึกษาถึงเปลี่ยนแปลงจากการนำนโยบาย แผนงาน โครงการไปปฏิบัติ จะเห็นว่าการประเมินในแนวคิดนี้มีลักษณะของการวิจัยประยุกต์ จะมีการออกแบบวิจัย สร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ เพื่อมุ่งตอบคำถามที่ว่าโครงการนั้นบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ และมีความสำเร็จระดับใด

สตัฟเฟิลบีม และชินค์ฟิลด์ (Stufflebeam; & Shinkfield. 1990: 91) กล่าวถึง การประเมิน ว่าเป็นกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมาย การวางแผน การดำเนินการ และผลกระทบ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการตัดสินใจ

เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและเพื่อส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในสถานการณ์ของโครงการ

พสุ เดชะรินทร์ (2545: 75) กล่าวว่า การประเมินผลจะทำให้องค์กรสามารถรู้สถานะของตนว่าอยู่ ณ จุดไหน หรือสถานการณ์ขณะนั้นเป็นอย่างไร มีการเปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใด โดยขั้นตอนต่างๆ ในการประเมินผล มีดังนี้

1. กำหนดสิ่งที่จะวัดหรือประเมินว่าจะประเมินจุดใดหรือสิ่งใด ซึ่งการกำหนดสิ่งที่จะประเมินขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการประเมิน
2. กำหนดตัวชี้วัดหรือเครื่องมือที่จะใช้วัดในสิ่งที่ต้องการวัด
3. กำหนดเกณฑ์มาตรฐานหรือเปรียบเทียบสำหรับตัวชี้วัดแต่ละตัว ซึ่งการกำหนดมาตรฐานนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้องค์กรสามารถทราบได้ว่าการดำเนินงานขององค์กรเป็นไปตามมาตรฐาน หรือตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ โดยทั่วไปการกำหนดตัวชี้วัดสามารถกำหนดได้ตั้งแต่ขั้นตอนของการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กร
4. การประเมินผล ทำได้โดยใช้ตัวชี้วัดที่ได้กำหนดขึ้นเป็นแนวทางในการประเมินและเก็บข้อมูล ถ้าเป็นการประเมินระดับบุคคล การเก็บข้อมูลสามารถทำได้โดยการสังเกตพฤติกรรม หรือการให้ผู้บังคับบัญชาประเมินตามตัวชี้วัดที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า แต่ถ้าเป็นการประเมินประสิทธิภาพองค์กรแล้ว ระบบข้อมูลขององค์กรถือว่าเป็นหัวใจที่สำคัญสำหรับการประเมินระดับองค์กร ทั้งนี้เนื่องจากการประเมินประสิทธิภาพองค์กรข้อมูลต่างๆ ที่จะใช้ในการประเมินประสิทธิภาพต้องมาจากแหล่งข้อมูลหลายแหล่ง ทั้งจากงบการเงินต่างๆ ข้อมูลด้านการผลิต ข้อมูลด้านการตลาด หรือข้อมูลทางด้านบุคลากร
5. เปรียบเทียบผลที่ได้รับจากการประเมินกับมาตรฐานหรือเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่า ผลการดำเนินงานเป็นไปตามเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่

เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี (2546: 44) ได้สรุปกระบวนการประเมินผล ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. การเลือกสิ่งที่ต้องการประเมิน
2. การพัฒนาและการใช้กระบวนการเพื่ออธิบายสิ่งที่ต้องการประเมินนั้นอย่างถูกต้องแม่นยำ
3. การสังเคราะห์หลักฐานที่เป็นผลจากกระบวนการเหล่านี้ไปสู่การตัดสินใจขั้นสุดท้าย

สุวิมล ติรภานันท์ (2547: 72) กล่าวว่า การประเมินเป็นการสร้างสารสนเทศที่ถูกต้องชัดเจนและเพียงพอแก่ผู้ใช้ เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจเป็นการดำเนินงานที่ต้องทำควบคู่ไปกับการดำเนินแผนงานหรือโครงการ ทั้งนี้เพื่อให้ได้สารสนเทศที่ทันเวลาต่อการแก้ไขปรับปรุงโครงการ อีกทั้งเป็นการกำกับให้มีการดำเนินโครงการตามแผนหรือโครงการที่วางไว้ ขั้นตอนการประเมินเริ่มต้นจากการศึกษารายละเอียดของสิ่งที่จะถูกประเมิน ศึกษาความต้องการของผู้ใช้ผลการประเมิน กำหนดตัวชี้วัด ออกแบบการประเมิน พัฒนาตัวชี้วัด เก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล แปรผลและสรุปผล จนถึงการเขียนรายงานการประเมิน

กล่าวโดยสรุป การประเมินผล หมายถึง การตัดสินใจคุณค่าโดยกระบวนการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ตลอดจนมีการสรุปผลและรายงานผลการประเมิน เพื่อตัดสินใจคุณค่าของการดำเนินการว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ว่ามีความสำเร็จหรือไม่

จุดมุ่งหมายของการประเมินผล

นักประเมินผลโครงการหลายท่านได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการประเมินผลไว้ดังนี้ (อำพล ทิมसार. 2538: 10)

1. เพื่อศึกษาวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้แต่เดิมยังคงเป็นเป้าหมายที่แท้จริงในปัจจุบันหรือไม่เพียงใด และยังคงเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมเพียงใด
2. เพื่อค้นพบการบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด
3. เพื่อพิจารณาเหตุผลของความสำเร็จและความล้มเหลวของการปฏิบัติ
4. เพื่อแสดงถึงหลักการของแผนงานที่สำเร็จผล
5. เพื่ออำนวยความสะดวกการบริหารงาน โดยใช้เทคนิคสำหรับเพิ่มประสิทธิผล
6. เพื่อเป็นฐานของการวิจัยต่างๆที่จะมีขึ้นในระยะต่อไป
7. เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร สำหรับปฏิบัติในระยะต่อไปเกี่ยวกับกรณีต่างๆ ดังนี้

- 7.1 เพื่อสนับสนุนหรือล้มเลิกโครงการ
- 7.2 เพื่อปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติในโครงการ
- 7.3 เพื่อเพิ่มลดมาตรฐาน หรือเทคนิคบางประการในโครงการ
- 7.4 เพื่อแบ่งสรรทรัพยากรระหว่างโครงการที่ต้องแข่งขันกัน

ประโยชน์ของการประเมินผล

ประชุม รอดประเสริฐ (2537: 75) ได้สรุปประโยชน์ของการประเมินไว้ดังนี้

1. การประเมินผลจะช่วยทำให้การกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานของการดำเนินงาน มีความชัดเจนขึ้น กล่าวคือ ก่อนที่โครงการจะได้รับการสนับสนุนให้นำไปใช้ ย่อมจะได้รับการตรวจสอบอย่างละเอียดจากผู้บริหารและผู้ประเมิน ส่วนใดที่ไม่ชัดเจน เช่น วัตถุประสงค์หรือมาตรฐานในการดำเนินงาน หากขาดความแน่นอนแจ่มชัด จะต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้องเสียก่อน ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าการประเมินผลมีส่วนช่วยทำให้การดำเนินงานมีความชัดเจน และสามารถที่จะนำไปปฏิบัติได้อย่างได้ผลมากกว่าการดำเนินงานที่ไม่ได้รับการประเมิน

2. การประเมินผลช่วยให้การใช้ทรัพยากรเป็นไปอย่างคุ้มค่าหรือเกิดประโยชน์เต็มที่ ทั้งนี้เพราะการประเมินผลจะต้องวิเคราะห์ทุกส่วนของการดำเนินงาน ข้อมูลใดหรือปัจจัยใดที่เป็นปัญหาจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้สามารถปฏิบัติงาน หรือใช้ในการปฏิบัติงานอย่างเหมาะสมคุ้มค่า ทรัพยากรทุกชนิดจะได้รับการจัดสรรให้อยู่ในจำนวนหรือปริมาณที่เหมาะสมเพียงพอ ที่ขาดก็จะได้รับการจัดหาเพิ่มเติม ฉะนั้นการประเมินผลจึงมีส่วนที่ทำให้การใช้ทรัพยากรของการดำเนินงานเป็นไปอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ

3. การประเมินผลช่วยให้แผนงานบรรลุวัตถุประสงค์ งานเป็นส่วนหนึ่งของแผนงาน ดังนั้น เมื่องานได้รับการตรวจสอบวิเคราะห์ปรับปรุงแก้ไขให้ดำเนินการไปด้วยดีย่อมทำให้แผนงานดำเนินไปด้วยดี และบรรลุถึงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ หากงานใดงานหนึ่งมีปัญหาในการนำไปปฏิบัติ ย่อมกระทบกระเทือนต่อแผนงานทั้งหมดโดยส่วนรวม ฉะนั้น จึงอาจกล่าวได้เช่นเดียวกันว่า หากการประเมินงานมีส่วนช่วยให้งานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมหมายถึงการประเมินผลมีส่วนช่วยให้แผนงานบรรลุถึงวัตถุประสงค์และดำเนินงานไปด้วยดีเช่นเดียวกัน

4. การประเมินผลมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาอันเกิดจากผลกระทบ (Impact) ของงานและทำให้งานมีข้อที่ทำให้เกิดความเสียหายลดน้อยลง

5. การประเมินผลมีส่วนช่วยอย่างสำคัญในการควบคุมคุณภาพของงาน การประเมินผลเป็นการตรวจสอบและควบคุมชนิดหนึ่งซึ่งดำเนินงานอย่างเป็นระบบ และมีความเป็นวิทยาศาสตร์อย่างมาก ทุกส่วนของงานและปัจจัยทุกชนิดที่ใช้ในการดำเนินงาน จะได้รับการวิเคราะห์อย่างละเอียด กล่าวคือ ทั้งข้อมูลนำเข้า (Inputs) กระบวนการ (Process) และผลงาน (Outputs) จะได้รับการตรวจสอบประเมินผลทุกขั้นตอน ส่วนใดที่เป็นปัญหาหรือไม่มีคุณภาพจะได้รับการพิจารณาย้อนกลับ (Feedback) เพื่อให้มีการดำเนินงานใหม่จนกว่าจะเป็นไปตามมาตรฐานหรือเป้าหมายที่ต้องการ ดังนั้น จึงถือได้ว่าการประเมินผลเป็นการควบคุมคุณภาพของโครงการ

6. การประเมินผลมีส่วนในการสร้างขวัญและกำลังใจให้ผู้ปฏิบัติงานตามงาน เพราะการประเมินผลมิใช่เป็นการควบคุมบังคับบัญชาหรือสั่งการ แต่เป็นการศึกษาวิเคราะห์เพื่อการปรับปรุงแก้ไขและเสนอแนะวิธีการใหม่ๆ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน อันยอมนำมาซึ่งผลงานที่ดีเป็นที่ยอมรับของผู้เกี่ยวข้องทั้งปวง โดยลักษณะเช่นนี้ย่อมทำให้ผู้ปฏิบัติมีกำลังใจ มีความพึงพอใจ และมีความตั้งใจกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติงานต่อไปและมากขึ้น ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าการประเมินผลมีส่วนอย่างสำคัญในการสร้างขวัญ กำลังใจและความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

7. การประเมินผลช่วยในการตัดสินใจในการบริหารงาน กล่าวคือการประเมินผลจะทำให้ผู้บริหารได้ทราบถึงอุปสรรค ปัญหา ข้อดี ข้อเสีย ความเป็นไปได้ และแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขดำเนินการ โดยข้อมูลดังกล่าวจะช่วยทำให้ผู้บริหารตัดสินใจว่า จะดำเนินงานนั้นต่อไป หรือจะยุติงานนั้นเสีย นอกจากนั้น ผลของการประเมินผลอาจเป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนหรือการกำหนดนโยบายของผู้บริหารและฝ่ายการเมือง

รูปแบบของการประเมินผล

นักประเมินผลหลายท่านได้กำหนดรูปแบบการประเมินผลไว้มากมาย รูปแบบการประเมินผลที่สำคัญ สามารถรวบรวมได้ 4 รูปแบบ ได้แก่

1. การประเมินที่จุดมุ่งหมายเป็นหลัก (Goal-based Model) ผู้ปูพื้นฐานการประเมิน คือ ไทเลอร์ (Tyler) ใช้เกณฑ์ในการประเมินผล คือ จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่แปลงมาจากวัตถุประสงค์ของโครงการ ซึ่งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมนั้นมี 2 ประการ คือ

1.1 เพื่อตัดสินใจว่าวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ประสบผลสำเร็จหรือไม่ ส่วนใดเก็บไว้ใช้ได้ ส่วนใดต้องปรับปรุงแก้ไข

1.2 ประเมินผลความก้าวหน้าทางการศึกษา ของกลุ่มประชากรขนาดใหญ่ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และเพื่อที่จะให้ข้อมูลนั้นสามารถนำมาปรับปรุงนโยบายส่วนรวมได้ด้วย

2. การประเมินแบบตอบสนองหรือมีส่วนร่วม (Responsive Model) สเติก (Stake) ได้พัฒนารูปแบบการประเมินของ สคริฟเวน และ ครอนบัทซ์ (Scriven and Cronbach) มาประยุกต์ให้เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เน้นที่กิจกรรมมากกว่า จุดมุ่งหมายของโครงการ และมุ่งความสนใจไปที่ปัญหาและสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้ใช้บริการนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าการประเมินแบบนี้ คือ การรวบรวม วิเคราะห์ และตีความข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องหรือเป็นปัญหาของผู้ใช้บริการของโครงการ โดยผลตอบสนองจากผู้เข้าร่วมโครงการจะสะท้อนให้เห็นความสำเร็จหรือ ความล้มเหลวของโครงการได้

3. ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseur Model) อีสเนอร์ (Eisner) เป็นผู้บุกเบิก เน้นที่บทบาทของผู้ประเมินโดยไม่ยึดจุดมุ่งหมาย ปัญหา หรือไม่ได้ ประเมินโดยการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงการแต่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับ โครงการนั้นๆ เป็นผู้กำหนดเกณฑ์การประเมิน

4. การประเมินเพื่อการตัดสินใจ (Decision-making Model) สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam) ได้ให้แนวคิดของการประเมินผลโดยใช้รูปแบบของ ชิปปโมเดล (CIPP) ซึ่งเป็นคำย่อของ Context-Input-Process-Product การประเมิน แบบนี้มุ่งประเมิน 4 โครงการ

4.1 การประเมินสภาวะแวดล้อมหรือบริบท (Context Evaluation) เป็นการประเมินผลงานที่เกี่ยวกับนโยบาย ปรัชญา เป้าหมาย แรงกดดันทาง เศรษฐกิจและสังคม ความต้องการของบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน แรงกดดันทางการเมือง สารสนเทศที่ได้ใช้ประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับการ วางแผนในการกำหนดวัตถุประสงค์ของโครงการ/กิจกรรม ที่เหมาะสมต่อไป

4.2 การประเมินปัจจัยหรือทรัพยากร (Input Evaluation) เป็นการ ตรวจสอบความพร้อมของปัจจัยเบื้องต้นต่างๆ เช่น บุคลากร งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ เป็นต้น เป็นการประเมินเพื่อกำหนดว่ามีปัจจัยพร้อมมูลที่จะ ดำเนินการหรือไม่ แผนงานหรือโครงการที่เสนอเหมาะสมหรือไม่ ควรปรับปรุง ตรงไหน สารสนเทศที่ได้ใช้ประกอบการตัดสินใจเกี่ยวกับโครงสร้าง เพื่อวางแผนการ จัดโปรแกรมหรือแผนการดำเนินงานที่เหมาะสมที่สุด เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

4.3 การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) เป็นการประเมินผลขณะดำเนินงาน หรือประเมินในเชิงความก้าวหน้า หรือประเมินเพื่อปรับปรุงโครงการในวงจรการบริหารโครงการศึกษาปัญหาและอุปสรรค จุดเด่น จุดด้อย เป็นการประเมินเพื่อหาสาเหตุ การประเมินเป็นระยะๆ เพื่อส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของโครงการนั่นเอง สารสนเทศที่ได้นำมาใช้ในการตัดสินใจเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ การควบคุมหรือปรับปรุงแก้ไข วิธีการต่างๆ ให้เหมาะสมทันทั่วทั้งขณะที่โครงการกำลังดำเนินอยู่

4.4 การประเมินผลผลิตหรือผลลัพธ์ (Product Evaluation) เป็นการประเมินผลหลังจากดำเนินงานสิ้นสุดลง ซึ่งประกอบด้วยการประเมินผลลัพธ์ (Output Evaluation) โดยพิจารณาจากปริมาณและคุณภาพของผลผลิต เปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของงาน การนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานอีกส่วนหนึ่งคือ ผลกระทบ (Impact) สารสนเทศที่ได้นำมาตัดสินคุณค่าของผลผลิตของงานทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อที่จะตัดสินใจว่า ควรจะคงไว้ ปรับปรุงให้ดีขึ้น หรือล้มเลิกงาน

ในการจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ จะต้องดำเนินการสรุปผลการแข่งขันเป็นรายวัน และในภาพรวมของการแข่งขัน โดยต้องประสานงานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายสรุปประเมินผลเพื่อรายงานผลให้ส่วนกลางทราบ และลงข้อมูลในระบบออนไลน์ และดำเนินการสรุปผลการจัดการแข่งขันให้ผู้บังคับบัญชาทราบต่อไป ทั้งนี้ การสรุปประเมินผล แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. สรุปประเมินผลปัญหาและอุปสรรคของการจัดดำเนินการแข่งขัน ตั้งแต่เริ่มดำเนินการถึงขั้นดำเนินการแข่งขันกีฬา โดยจะประเมินการทำงานของคณะกรรมการจัดการแข่งขันและคณะกรรมการจัดการแข่งขันฝ่ายต่างๆ ว่ามี ปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดการแข่งขันกีฬาในครั้งต่อไป

2. สรุปประเมินผลการจัดการแข่งขัน ในส่วนนี้จะประเมินความสำเร็จ หรือความก้าวหน้า โดยดูที่วัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันว่าเป็นไปตาม วัตถุประสงค์หรือมาตรฐานที่วางไว้หรือไม่ ถ้าประเมินผลแล้วเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แสดงว่าการจัดการแข่งขันนั้นประสบผลสำเร็จ แต่ถ้าไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์

ต้องการหาสาเหตุว่าทำไมไม่เป็นไปตามนั้น ซึ่งการหาสาเหตุเพื่อปรับปรุงแก้ไขในการจัดการแข่งขันครั้งต่อไป อาจจะปรับปรุงระบบการทำงาน (กระบวนการทำงาน) หรือปรับปรุงวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขัน เพราะอาจจะตั้งวัตถุประสงค์ไว้สูงเกินไปก็ได้

3. สรุปประเมินผลการแข่งขันกีฬา เพื่อจัดอันดับหรือจัดตำแหน่ง โดยพิจารณาจากสถิติของการแข่งขันหรือผลการแข่งขันเมื่อสิ้นสุดการแข่งขันแล้ว เพื่อนำข้อมูลที่สรุปเรียบร้อยแล้วส่งไปยังหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ ที่ส่งทีมเข้าแข่งขันให้ได้ทราบและเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการจัดการแข่งขันครั้งต่อไป

การแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๗
นครศรีธรรมราชเกมส์

หน้าหลัก ข่าวสาร การจัดการแข่งขัน ข้อมูลการแข่งขัน สรุปเหรียญรางวัล ข้อมูลทีม

ตารางสรุปผลการแข่งขันกีฬา :

ลำดับ	สังกัด	เหรียญทอง	เหรียญเงิน	เหรียญทองแดง	รวม
1	โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดขอนแก่น	1	3	1	5
2	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	2	2	4	8
3	โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดขอนแก่น	2	1	2	5
4	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	2	0	2	4
5	โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช	1	2	2	5
6	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	1	0	0	1
7	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	1	0	0	1
8	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	0	2	3	5
9	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	0	2	1	3
10	โรงเรียนพหุศึกษา จังหวัดขอนแก่น	0	1	1	2

สรุปผลการแข่งขันแบดมินตันกีฬานักเรียนทหารแห่งชาติ ครั้งที่ 17 ประจำปี 2559										
นทท.วิทยาลัยนาวิกธรณีวิทยา										
ที่	วันที่	เวลา	ประเภท	ความพิการ	อายุ(ปี)	รอบ	ชื่อ - สกุล	สถานศึกษา	ชื่อ - สกุล	ผลการแข่งขัน
114	6/3/2559	9.00	หญิงเดี่ยว	ทุ	17-25	ชิงชนะเลิศ	อรรพณ กาญจนรัตน์	สงขลาวิทยาคม	ชัญญะ อึ้งชู	19-21,14-21
115	6/3/2559	9.00	ชายเดี่ยว	ทุ	17-25	ชิงชนะเลิศ	ธนกร ทองดี	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	ภาณุพงษ์ ใจกลาง	21-19,19-21,12-21
116	6/3/2559	9.00	หญิงเดี่ยว	ทุ	10-16	ชิงชนะเลิศ	ณัฏฐา แสงทอง	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	อศรา อุดรธานี	21-12,11-21,21-12
117	6/3/2559	9.00	ชายเดี่ยว	ทุ	10-16	ชิงชนะเลิศ	ดำรงศักดิ์ ม่วงมณี	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	ภูษิต ใจกลาง	21-6,21-12
118	6/3/2559	9.30	หญิงเดี่ยว	ทุ	17-25	ชิงชนะเลิศ	ศิริลักษณ์ รัตนศักดิ์	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	กัมปนาท คำตัน	21-10,21-4
119	6/3/2559	9.30	ชายเดี่ยว	ทุ	17-25	ชิงชนะเลิศ	ชัชวาล สุวรรณ	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	อรรถพร ใจกลาง	15-21,21-18,5-21
120	6/3/2559	9.30	หญิงเดี่ยว	ทุ	10-16	ชิงชนะเลิศ	วราภรณ์ ประทีป ใจกลาง	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	สุพรรณิภา เกษม	21-13,21-19
121	6/3/2559	9.30	ชายเดี่ยว	ทุ	10-16	ชิงชนะเลิศ	พิชชา ทองดี	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	วราภรณ์ พงษ์ใจ	21-17,21-13
122	6/3/2559	10.00	หญิงคู่	ทุ	17-25	ชิงชนะเลิศ	ศุภรัตน์ อินทร์	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	ศิริพร เกษ	16-21,21-18,21-17
123	6/3/2559	10.00	ชายคู่	ทุ	17-25	ชิงชนะเลิศ	พศุภา สมศรี	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	สุวิทย์ แสงทอง	21-19,21-18
124	6/3/2559	10.00	หญิงคู่	ทุ	10-16	ชิงชนะเลิศ	อรรพณ กาญจนรัตน์	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	อรรพณ กาญจนรัตน์	21-18,21-14
125	6/3/2559	10.00	ชายคู่	ทุ	10-16	ชิงชนะเลิศ	อรรพณ กาญจนรัตน์	โรงเรียนนาวิกธรณีวิทยา	อรรพณ กาญจนรัตน์	18-21,21-16,21-18

ตัวอย่างสรุปผลการแข่งขันแบดมินตันนักเรียนคนพิการแห่งชาติ

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2551). *แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539)*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- (2555). *แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559)*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- (2555). *ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. 2555-2559*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2552). *ประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ*. สืบค้นเมื่อ 9 พฤษภาคม 2559, จาก http://www.person.ku.ac.th/new_personweb/per_6/per_6_4/per_6_4-6.pdf.
- กรมพลศึกษา. (2553). *คู่มือพิธีเปิด-ปิดการแข่งขันกีฬา*. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- (2554). *แผนยุทธศาสตร์ 5 ปี (พ.ศ. 2554-2558)*. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- (2557). *งานวิจัยเรื่องแรงจูงใจของนักกีฬาคนพิการในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งชาติ ครั้งที่ 15 เมืองมะขามหวานเกมส์ จังหวัดเพชรบูรณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักการกีฬา กรมพลศึกษา.
- (2557). *คู่มือการตัดสินกีฬาแบบมินตันคนพิการ*. กรุงเทพฯ: สำนักการกีฬา กรมฯ.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2550). *มาตรฐานสนามแข่งขันและอุปกรณ์กีฬาแบบมินตัน*. กรุงเทพฯ: กองมาตรฐานกีฬา ฝ่ายสิทธิประโยชน์และมาตรฐานกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2525). *วิชาการพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- จารุณี เล็กอุทัย. (2546). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการจัดการแข่งขันกีฬา: หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพครู (ปวส.) พุทธศักราช 2546*.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- นภาพร ทวีสิน. (2541). *ปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา
แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 23 พุทธศักราช 2541*. ปริญญาโท กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- น้อม สังข์ทอง. (2542). *การจัดการแข่งขันกีฬา*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
----- (2543). *การจัดการแข่งขันกีฬา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา:
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- น้อมจิตต์ นวลเนตร. (2552). *หลักการทางกายภาพบำบัดสำหรับผู้ป่วยทางระบบ
ประสาท*. ขอนแก่น: วิทยาลังนนา.
- ประชุม รอดประเสริฐ. (2537). *การบริหารโครงการ*. ชลบุรี: ภาควิชาการบริหาร
โครงการ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ประนัย จันทประดิษฐ์. (2524). *บทบาทของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย*.
ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พสุ เดชะรินทร์. (2545). *เส้นทางกลยุทธ์สู่การปฏิบัติด้วย Balance Scorecard
และ Key Performance Indicators*. กรุงเทพฯ: คณะพาณิชยศาสตร์
และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิรศักดิ์ วิลัยรัตน์. (2559). *การกีฬา ความสำคัญของกีฬา*. สืบค้นเมื่อ
12 พฤษภาคม 2559, จาก <http://www.pantown.com>.

- มยุรี ศุภวิบูลย์. (2547). *กีฬาและกิจกรรมทางกายสำหรับบุคคลพิเศษ: เอกสารประกอบการสอนวิชา วทก 407*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี. (2546). *การประเมินโครงการ: แนวคิดและแนวปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนภรณ์ ศรีพยัคฆ์. (2553). *เทคนิคการประสานงาน (Cooperation Technique)*. กรุงเทพฯ: สถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2525, ตุลาคม). การออกกำลังกายสำคัญไฉน. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ*. 8(3): 56-64.
- วศินี คำนิง. (2543). *การจัดการแข่งขันกีฬาแบดมินตันนักเรียนของกรมพลศึกษา ประจำปี 2543*. กรุงเทพฯ: กลุ่มส่งเสริมมาตรฐานกีฬานักเรียน ส่วนพัฒนาการกีฬา สำนักการกีฬา กรมพลศึกษา.
- สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2559). *กติกาแบดมินตันตามระบบการนับคะแนนแบบ Rally Point 21x3*. สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2559, จาก <http://www.badmintonthai.or.th>.
- (2559). *คำแนะนำกรรมการเทคนิคตามมาตรฐานสากล*. สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2559, จาก <http://www.badmintonthai.or.th>.
- สุพจน์ วัฒนประดิษฐ์. (2532). *บทบาทของกรมพลศึกษาในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2533-2543)*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพและนันทนาการ กรมพลศึกษา.
- สุวิมล ติรกานนท์. (2547). *การประเมินโครงการ: แนวทางสู่การปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุวิมล ตั้งสัจจพจน์. (2557?). *การส่งเสริมสุขภาพและฟื้นฟูสมรรถภาพของประชาชนสู่ประชาคมอาเซียนด้วยนันทนาการบำบัด*. (เอกสารประกอบการประชุมวิชาการนันทนาการ ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อุดรธานี.
- สำออง พ่วงบุตร. (2523). *รายงานวิจัยเรื่อง การดำเนินงานการป้องกันยาเสพติดให้โทษในเยาวชนไทย: กรณีศึกษาเฉพาะกรณีถึงมาตรการและยุทธศาสตร์เพื่อความมั่นคงของชาติ*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- อำพล ทิมสาร. (2538). *เทคนิคการติดตามและประเมินผลโครงการ*. กรุงเทพฯ: สำนักประเมินผล สำนักงานงบประมาณ.
- Kraus, Richard; & Shank, John. (1992). *Therapeutic Recreation Service: Principles and Practices*. IA: Wm C. Brown.
- McColl, Mary Ann; & Bickenbach, Jerome E. (1998). *Introduction to Disability*. London: WB Saunders.
- Slusher, H.S. (1967). *Man, Sport, and Existence*. Philadelphia: Lea & Febiger.
- Stufflebeam, D.L.; & Shinkfield, A. J. (1990). *Systematic Evaluation*. Lancaster: Kluwer-Nijhoff.
- World Health Organization (WHO). (1980). *Disability Prevention and Rehabilitation*. Geneva: Switzerland.

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

ดร.กิตติพงษ์ โพธิ์มู	อธิบดีกรมพลศึกษา
ดร.ปัญญา หาญลำยวง	รองอธิบดีกรมพลศึกษา
นายนิวัฒน์ ลิ้มสุขนิรันดร์	รองอธิบดีกรมพลศึกษา
นายวินิตย์ จันทรมนตรี	รักษาราชการผู้อำนวยการสำนักการกีฬา

บรรณาธิการ

นางวศินี คำนึ่ง	ผู้อำนวยการกลุ่มกีฬาคณพิการและคนพิเศษ
นายชูศักดิ์ รัตนวิภาค	หัวหน้าผู้ตัดสินกีฬาแบดมินตันนักเรียน คณพิการแห่งชาติ กรมพลศึกษา
นายพิพัฒน์ จันทรไพจิตร	กรรมการผู้ชี้ขาดสมาพันธ์แบดมินตัน แห่งประเทศไทยและกรรมการผู้ชี้ขาดกีฬาพารา แบดมินตันของสหพันธ์แบดมินตันโลก (BWS)
นายเสกสิทธิ์ สิงห์อุไร	เจ้าพนักงานโสตทัศนศึกษาชำนาญงาน
นางสาวรัชราวไล สว่างอรุณ	นักพัฒนาการกีฬาปฏิบัติการ

ผู้เรียบเรียงและจัดทำต้นฉบับ

นายปณิธาน หงษ์ทอง	นักพัฒนาการกีฬาชำนาญการ
-------------------	-------------------------

พิสูจน์อักษร

นางสาวรัชราวไล สว่างอรุณ	นักพัฒนาการกีฬาปฏิบัติการ
นายคมกริช ฤทธิกุล	นักประชาสัมพันธ์

154 สนามกีฬาแห่งชาติ ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทร 0-2214-0120 ต่อ 3609 โทรสาร 0-2214-1808